

HỒN MA TRINH NỮ

Author: Kyumin (Linh Kyumi)

Hôn Ma Trinh Nữ

Tác giả: Kyumin

Nhân vật chính: Vương Tuấn Khải, Vương Nguyên, Dịch Dương

Thiên Tỉ

Thể loại: Kinh dị, ma quỷ, viễn tưởng

Nguồn: linhkyumin.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

CHAP 1: BÁO MỘNG

Chương sau

"KHÔNG!!!!!!!!!"

Vương Nguyên từ trong cơn mơ hét lớn rồi vùng dậy. Mồ hôi đầm đìa trên mặt cậu ướt đầm một khoảng của chiếc gối. Cậu ngửi thấy mùi đồ thờ dốc. Giấc mơ vừa rồi thật kinh khủng, trái tim cậu vẫn còn đập thình thịch trong lồng ngực. Cậu có cảm giác vô cùng lạ, giấc mơ này sao lại chân thực như vậy. Thường lệ, những giấc mơ cậu đã mơ khi tỉnh dậy một chút đầu không nhớ nhưng hôm nay giấc mơ đó vẫn hiện lên rõ ràng trong tâm trí. Trong mơ cậu thấy một cô gái quay lưng về phía cậu, trên người mặc một chiếc áo trắng mỏng, tà áo rộng thùng thình khẽ bay phất phơ trong gió cùng mái tóc dài đen bóng chấm hông. Cậu bị cuốn hút mà lại gần, cô gái đó như cảm nhận được mà quay lại nhìn cậu. Bỗng chốc Vương Nguyên thấy sợ hãi, cậu muốn bỏ chạy nhưng lại bị bàn tay của cô gái đó nắm lại, đôi mắt trắng dã nhìn chằm chằm vào cậu, làn da với những gân xanh chằng chịt cách khuôn mặt cậu chưa đầy 5cm, cậu cố ngoảnh mặt đi né tránh, đôi chân muốn chạy thật nhanh nhưng lại giống như bị trúng tà mà bất động. Đôi môi tím tái bong tróc vẩy của cô gái phả ra từng làn hơi mỏng:

"Giúp tôi. Xin hãy giúp tôi."

Vương Nguyên hoảng loạn, cậu muốn nói : "Giúp chuyện gì? Cô muốn tôi giúp chuyện gì? Chúng ta đâu có quen biết nhau." Nhưng lời muốn phát ra giống như bị chặn lại nơi cổ họng, chỉ phát ra những tiếng ứ ứ như thể đang ý với thỉnh cầu của cô gái kia.

Cô gái khẽ mỉm cười thỏa mãn, nhưng trong mắt Vương Nguyên nụ cười đó thật đáng sợ, nó khiến những gân xanh trên khuôn mặt cô ngày càng lộ rõ hơn, những chiếc răng nhọn hoắt lộ ra như có thể nghiền nát bất kì thứ gì. Giọng nói như bùa chú của cô lại vang lên, Vương Nguyên ngây ngẩn

như bị mất hồn nhìn vào khẩu hình miệng của cô:

"Giúp tôi tìm ra sự thật, tôi muốn được siêu thoát. Tôi muốn được siêu thoát. Ở nơi này thật đáng sợ. Làm ơn giúp tôi, làm ơn giúp tôi."

Cô gái càng nói càng mất kiểm soát, càng xích lại gần Vương Nguyên, khuôn mặt càng trở nên ghê sợ. Vương Nguyên cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng. Ở trên trời, cuối cùng cậu cũng thoát khỏi được giấc mơ kì dị đó, nhưng khuôn mặt đáng sợ cùng đau thương của cô gái vẫn hiện rõ mồn một trong tâm trí cậu. Lắc đầu vài cái mong xua đi nhưng hình ảnh ấy, cậu thấy thật khát nước, lật tấm chăn ra cậu dò dẫm bước xuống giường. Trời vẫn còn đang giữa đêm, cả căn kí túc xá của TFENT bị bao phủ trong một màu đen lạnh lẽo. Vương Nguyên bước gần lại chiếc tủ lạnh, tự lấy cho mình một cốc nước đá mong xua tan đi sự hỗn loạn trong tâm trí lúc này. Cậu định ngửa cổ lên uống nước thì ngay trước tầm mắt cậu là khuôn mặt của cô gái đó, cô đứng đó im lặng, đôi mắt trắng dã buồn bã nhìn chăm chú vào cậu. Vương Nguyên đánh rơi ly nước trong tay xuống đất. Tiếng thủy tinh va chạm với sàn đá vang lên một tiếng CHOANG chói tai, từng mảnh từng mảnh tan vỡ văng tung tóe trên nền đất lạnh. Tiếng động ấy vang vọng trong căn phòng yên ắng đập vào màng nhĩ của cậu khiến cậu bừng tỉnh. Chớp đôi mắt cậu nhận ra đứng trước mặt mình không phải khuôn mặt của cô gái kia mà là bạn thân của cậu Dịch Dương Thiên Tỉ. Vương Nguyên khẽ ôm lấy ngực, thở hắt ra:

"Tiểu Thiên Thiên, sao cậu đứng im như phỗng ở đây vậy? Dọa tớ sợ chết khiếp."

Vừa nói Vương Nguyên vừa cúi xuống nhặt nhanh từng mảnh vỡ của ly thủy tinh, nhiều như vậy chắc phải dùng chổi quét đi mới hết, lỡ có ai đó giẫm phải sẽ lớn chuyện mất.

"Vậy tớ phải khua chiêng múa trống để mọi người biết tớ ở đây sao?"

Dịch Dương Thiên Tỉ cũng cúi xuống, đưa tay ra giúp Vương Nguyên nhặt từng mảnh thủy tinh sắc nhọn. Nhưng đến khi tay cậu vô tình chạm vào tay Vương Nguyên thì Vương Nguyên sợ hãi rút tay lại. Cảnh tượng cô gái đó với đôi bàn tay gầy trơ xương cùng những chiếc móng tay nhọn hoắt đang bám chặt lấy cánh tay cậu lại ủa về, khiến cậu hoảng loạn. Dịch Dương Thiên Tỉ nhận ra khuôn mặt dần trở nên xanh tái của Vương Nguyên qua ánh sáng heo hắt từ chiếc tủ lạnh, cậu lo lắng hỏi:

"Vương Nguyên, cậu sao thế? Có phải bị cảm rồi không? Trông cậu xanh xao quá, mồ hôi lạnh cũng chảy hết ra rồi."

Vương Nguyên run rẩy, cậu thật sự muốn kể cho Dịch Dương Thiên Tỉ nghe về giấc mơ đó, nhưng lại thấy không cần thiết, dù sao cũng chỉ là một giấc mơ, bây giờ nói ra không chừng cậu ấy sẽ cười vào mặt cậu nói cậu nhát gan. Có lẽ chỉ là cậu tự mình dọa mình thôi, không có gì cần bận tâm hết. Cậu nở nụ cười nhẹ rồi lắc lắc đầu:

"Tớ không sao. Chắc là do nóng quá. Đừng lo, cậu mau đi ngủ đi. Tớ dọn chỗ này được rồi."

Dịch Dương Thiên Tỉ bỗng cảm thấy lo lắng, bình thường Vương Nguyên luôn nở nụ cười nhưng hôm nay nụ cười lại đôi phần gượng gạo, rõ ràng là có tâm sự, cậu làm sao bỏ mặc người bạn thân của mình được.

"Tớ xuống đây uống nước mà, không uống tớ không ngủ được. Nhưng bây giờ bị cậu làm cho tỉnh rồi. Chúng ta thức xem phim đến sáng đi, dù gì mai cũng chỉ có lịch hoạt động buổi chiều thôi, không cần lo lắng. Tớ giúp cậu dọn chỗ này."

"Ừm, cảm ơn cậu."

Vương Nguyên nhìn Dịch Dương Thiên Tỉ cảm động, họ là bạn thân đôi khi không cần nói gì cũng đủ để hiểu được ý nghĩ của đối phương. Cậu biết Dịch Dương Thiên Tỉ là lo cho cậu nên muốn ở cùng cậu, thật sự phải cảm ơn cậu ấy không cậu cũng không biết phải làm sao nữa. Gặp phải giấc mơ như vậy, cậu cũng không còn tâm trí nào mà leo lên giường ngủ tiếp, mặc dù bình thường cậu chính xác là một kẻ cuồng ngủ.

...

Hứa Mễ Mễ ngồi bó gối ở một góc của ngôi miếu đã bị bỏ hoang từ lâu. Tầm mắt đảo xung quanh canh chừng, đề cao cảnh giác. Cô là một hồn ma lang thang đã bao lâu rồi, đến cô cũng không nhận thức được, từng ngày từng ngày cứ trôi qua như thước phim chậm chạp, vô định, vô nghĩa. Từng con ma giống như cô cứ một ngày, rồi lại một ngày được đặt chân tới thiên đường, được đầu thai chuyển thế. Vậy mà cô, không biết đến khi nào cô mới có thể được siêu thoát. Cuộc sống của một oan hồn đối với cô là những ngày tháng ở trong sự phòng bị và sợ hãi tột độ. Cô sợ những con ma đói cứ mỗi buổi tối lại đến quấy nhiễu đòi ăn thịt cô, sợ những con ma chơi hôm nào cũng dắt tay cô bay hết nơi này đến nơi khác cho đến khi cô mệt lả thì chúng thẳng tay ném cô xuống mặt đất. Lần đầu tiên như vậy, cô cứ ngỡ mình sẽ rất đau, rất đau nhưng lại không hề có cảm giác gì, cô chưa

chất nhận ra rằng bản thân hiện giờ đã là một con ma không hơn không kém. Một con ma vậy mà lằn tưởng bản thân vẫn còn sống còn biết đau, cảm giác đối với cô bây giờ không còn là gì cả. Từng con người còn sống cứ thế đi xuyên qua cơ thể của cô, cô đưa tay ra chạm vào họ cũng chỉ bắt được một ngum không khí để rồi nuối tiếc. Cô không nhớ được bất kì kí ức gì khi mình còn sống, trước kia khi mới trở thành một con ma, kí ức của cô là từng mảng chấp vá lại tạo thành, rồi theo thời gian cô tồn tại lang thang trên trần gian này mà mờ nhạt dần rồi mất hết, kí ức của cô chỉ còn lại một khoảng trắng xóa, cô cũng không còn nhớ nổi tên của bản thân mình nữa. Mỗi người bạn ma của cô đặt cho cô một cái tên khác nhau, cô cũng đặt cho họ những cái tên mà cô cho là đẹp nhất. Nhưng từng người bạn của cô dần dần đi hết, họ đi đâu thai, chỉ còn lại mình cô ở đây, cô đơn sợ hãi. Cô sợ những linh hồn quỷ dữ thỉnh thoảng vất vưởng xung quanh, chúng mà cảm nhận được những linh hồn lang thang như cô sẽ lập tức xông đến mà ăn sạch, cô sợ cảm giác một mình, lúc nào cũng phải gồng mình lên chống chọi, cô cũng thật không ngờ, là ma mà vẫn có nhiều nguy hiểm như vậy, không phải ai ai cũng muốn chết để chấm dứt mọi thứ sao, nhưng họ đều không biết thế giới họ sắp đến còn đáng sợ hơn thế giới mà họ muốn chạy trốn. Cô vô vàn lần tự hỏi tại sao cô không giống như những người khác, vô định không biết đến khi nào bản thân bị tan biến, cô đi gặp Diêm Vương, cô thật sự muốn biết tại sao mình lại chết, tại sao lại là một hồn ma lang thang như vậy. Nhưng đáp lại những câu hỏi của cô chỉ là giọng nói uy nghiêm cùng lảng tránh của Diêm Vương tối cao:

"Mỗi con ma xuống địa phủ này đều không được biết lí do vì sao mình chết, đây đã là quy củ rồi. đừng cố gắng muốn biết làm gì. Cô muốn đi thai cũng được, trước đó phải buông bỏ hết mọi suy tư, thù hận, tình cảm, nghi vấn thì mới có thể thanh thản để siêu thoát. Cô chưa siêu thoát chỉ vì trong cô còn có chấp niệm, cô còn muốn tìm lời giải đáp. Còn muốn ở lại nhân gian. Cô chấp niệm quá sâu, đã sớm trở thành một oan hồn lạc lối. Ta tặng cô hai từ : "rũ bỏ". Cũng không còn việc gì nữa, cô mau đi đi, nhớ suy nghĩ kĩ những lời của ta."

End chap 1

CHAP 2: TIN HAY KHÔNG TIN

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

"Chấp niệm? Cái gì gọi là chấp niệm? Tôi cũng chỉ muốn biết lí do vì sao tôi lại chết? Như vậy cũng không được sao? Biết được sự thật rồi, tôi lập tức sẽ rũ bỏ hết.;

Diêm Vương đang đi bỗng đứng sững lại:

"Biết được sự thật, cô còn có thể rũ bỏ sao?"

Rồi lại tiếp tục bước đi cho đến khi bóng ngài biến mất hẳn.

Hứa Mễ Mễ đứng đó ngây ngẩn, Diêm Vương nói như vậy là sao? Cái chết của cô tại sao lại không thể cho cô biết? Tại sao lại nói cô biết rồi sẽ không thể rũ bỏ? Tại sao? Cô muốn biết, thực sự muốn biết. Không con ma nào muốn giúp cô cô đành phải tìm đến con người, biết đâu may mắn cô lại tìm được người đã từng biết cô, chứng kiến cái chết của cô hoặc đi dự đám tang chẳng hạn. Thông qua những con ma thông thái cô biết được có một cách để nói chuyện với con người chính là thông qua con đường báo mộng, nhưng cách này rất khó để thực hiện có thể cũng không báo mộng được cho bất cứ người nào nếu tần số sóng âm không hợp. Biết là khó khăn nhưng cô vẫn muốn thử, cố gắng bao lâu cuối cùng cô cũng thông được đường truyền tới một người, nhưng ai ngờ người đó lại bị cô làm cho sợ hãi, vùng vằng muốn bỏ chạy, cô thấy vậy nên cũng buông tha. Chắc có lẽ người đó bị bộ dạng của cô dọa cho hoảng sợ, lần sau gặp lại nhất định cô sẽ xem xét khuôn mặt thật kĩ, sẽ chỉnh chu lại nhan sắc. Trong lòng cũng thêm một tia hy vọng vén ra bức màn của quá khứ.

....

"Hộc... Hộc... Hộc... Mệt quá."

"Sao thể lực hôm nay của em yếu vậy Vương Nguyên, mới có hai tiết mục liên tiếp thôi mà đã mệt vậy rồi!"

Vương Tuấn Khải nhìn Vương Nguyên m òhôi chảy ròng ròng, lo lắng hỏi han, đến cậu bị huyết áp thấp còn chưa đến mức như vậy.

"Chắc tại hôm nay em ngủ không đủ giấc nên vậy."

"Hay là Vương Nguyên, nếu cậu mệt quá thì ra ghế ng ồi nghỉ đi, tớ và Tiểu Khải sẽ lo hết phần còn lại cho."

"Không sao đâu, hai tiết mục vừa r ồi vừa hát vừa nhảy nên mới vậy. Tiết mục sau này chỉ hát thôi thì tớ nghĩ tớ sẽ ổn, đừng quá lo lắng."

Tiếng MC trong khán đài vang lên:

"Vâng, tiếp theo là bài Young của TFBOYS, xin mời ba chàng trai của chúng ta."

Tiếng reo hò cổ vũ n òng nhiệt dưới khán đài đập vào tai bọn họ :

"TFBOYS" "Tiểu Khải" "Vương Nguyên" "Thiên Tử", những bạn hâm mộ đã đi cùng họ trong suốt quãng đường g ần 10 năm này khiến họ không khỏi cảm kích. Từ một nhóm nhạc không tên không tuổi nhờ vào các fan, nhờ vào Tứ Diệp Thảo, ngày một tiến lên, bây giờ đã trở thành một nhóm nhạc nổi tiếng đình đám không chỉ ở Đại lục mà ở cả Thế giới. Chẳng đường hứa hẹn sự trưởng thành 10 năm của họ đã đi được 7 năm rồi, 3 thành viên TFBOYS đ ầu d ần trưởng thành trở thành những người tài giỏi xuất chúng. Vương Nguyên nhìn hai đ ồng đội của mình, lắng nghe tiếng fan dưới khán đài, cậu bây giờ thực sự rất mệt, nhưng cậu cũng không thể khiến Thiên Tử cùng Vương Tuấn Khải lo lắng, nở một nụ cười thường trực trên môi, cố gắng hát bài này, cậu nhất định sẽ làm được. Ba người nhìn nhau r ồi, chậm rãi bước ra ngoài khán đài rộng lớn. Ánh đèn sân khấu rực rỡ chiếu sáng từng nơi bọn họ đứng, tiếng nhạc du dương cũng vang lên, họ lại hòa mình vào bài hát:

"Trên con đường quanh co này, đôi khi cũng chẳng dám tin sẽ nở hoa kết trái."

"Ven đường nhỏ chắt đ ầy nhi ều lắm những chiếc lá rơi, gió khẽ lay động anh và em, chỉ còn lại đ ối cát hoang vu."

"Khẽ giọng cất lên bài hát của chúng ta, ca từ giống như cuốn tiểu thuyết, nhỏ bé đến lúng túng."

...

Tiết mục cuối cùng cũng kết thúc TFBOYS cùng nhau gập người 90 độ chào các fan hâm mộ. Vương Nguyên vừa ngẩng đ ầu lên cũng là lúc cảm nhận một cơn choáng váng ập đến, cậu không chịu được nữa, hoàn thành được bài hát đã là nỗ lực hết sức của cậu r ồi. Màu đen u ám bủa vây lấy

cậu đem cậu nhún chìm trong đó, chỉ có một màu trắng ở trung tâm màn đêm đó là điểm nhấn. Cậu khẽ lầm bầm: "Là cô ấy sao?"

Vương Nguyên ngất xỉu trên sân khấu khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, Dịch Dương Thiên Tỉ và Vương Tuấn Khải nhanh chóng chạy lại, hét lớn với quản lí:

"Gọi cấp cứu, gọi cấp cứu mau."

Fan hâm mộ ở dưới đổ xô lên khán đài, thần tượng của họ bị ngất làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn. Tình hình quá hỗn loạn, các nhân viên bảo vệ phải cố gắng lắm mới có thể chữa lại một lối đi cho TFBOYS. Ngay buổi chiều hôm ấy, trên trang baidu, và rất nhiều trang báo nổi tiếng loan tin: "Thành viên Vương Nguyên của TFBOYS vì tập luyện quá sức mà ngất xỉu ngay trên sân khấu" "TFENT có phải hay không nên có câu trả lời về việc bóc lột sức lao động của idol?"...

Các nhân viên của Công ty Phong Tuấn Thời đại văn hóa nghệ thuật Bắc Kinh đều bị thông tin này làm cho vất chân lên cổ, hết lượt điện thoại này đến lượt điện thoại kia gọi đến đều là một vấn đề nhưng họ cứ phải giải thích đi giải thích lại, rồi việc fan biểu tình dưới công ty đòi lấy lại công đạo cho Vương Nguyên đều làm họ đau đầu. Mà Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ cũng không mấy may mắn, thứ hai người lo lắng chính là sức khỏe của Vương Nguyên hiện tại cậu vẫn đang hôn mê bất tỉnh, đã bảo nên nghỉ ngơi vậy mà cậu còn cố sức, thật không biết phải trách cậu hay hai người tự trách bản thân mình nữa. Hai người đều ngẩng im lặng cho đến khi Dịch Dương Thiên Tỉ lên tiếng:

"Tiểu Khải, quên không nói cho anh biết, hôm nay biểu diễn của Vương Nguyên rất lạ, từ sáng sớm rồi. Không biết đã có chuyện gì, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, nên mới ảnh hưởng đến cậu ấy như vậy."

Dịch Dương Thiên Tỉ lo lắng, Vương Tuấn Khải thì trầm ngâm một lát rồi lắc đầu:

"Dạo này đâu có bất cứ việc gì xảy ra. Công việc của ba chúng ta đều rất suôn sẻ mà."

;Không, buông tôi ra. Tôi thật sự không biết. Tôi không quen cô."

Vương Nguyên từ trong cơn mơ, giọng nói run rẩy cùng sợ hãi phát ra, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Vương Tuấn Khải lay mạnh người Vương Nguyên:

"Nguyên Nguyên tỉnh dậy đi, em sao thế?"

Vương Nguyên bỗng chốc mắt mở lớn, trân trối nhìn sàn nhà một lúc lâu, con người mới từ từ quay qua nhìn Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ, khẽ cất giọng nhẹ nhẹ như gió thoảng:

"Hai người sao lại ở đây? Sao em lại ở đây? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Cậu bị ngất trên sân khấu đó Vương Nguyên, cậu quá sức rồi, nên nằm nghỉ ngơi đừng ngủ nữa đây."

Dịch Dương Thiên Tỉ tiện tay ấn đùi Vương Nguyên xuống giường, Vương Nguyên cũng ngoan ngoãn nằm xuống, ánh mắt lại nhìn vào khoảng không vô định rồi im lặng. Giấc mơ đó lại xuất hiện, có phải hay không do tình cờ do cậu quá mệt mỏi nên như vậy. Vẫn là cô gái đó, nhưng khung cảnh đã khác, giọng điệu của cô gái cũng đã khác, cô giữ khoảng cách với cậu, hai người đối diện nhau, cậu bình tĩnh lắng nghe lời cô nói nhưng không sao xua tan được sự sợ hãi trong lòng mình, nhìn ánh mắt cử chỉ, khuôn mặt đau khổ cùng van nài của cô, cậu cũng không còn nhớ được cô đã nói cái gì, ám ảnh cậu là hai giọt nước mắt rơi xuống từ đôi mắt trắng đã trống rỗng vô hồn của cô. Cậu vẫn là sợ hãi mà tỉnh dậy giấc mơ chưa bao giờ tròn vẹn cả. Bỗng lời nói của Dịch Dương Thiên Tỉ kéo cậu về thực tại:

"Nguyên Nguyên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu rõ ràng giấu diếm bọn tớ đi đâu gì đó."

"Tớ nói ra liệu các cậu có tin tớ không?"

Đôi môi nhợt nhạt của Vương Nguyên khẽ cất lên giọng nói nghi hoặc.

"Chúng ta đã ở cùng nhau bao lâu như vậy rồi, em còn không tin tưởng bọn anh sao?"

"Đúng đó, Vương Nguyên. Tớ và Tiểu Khải ở đây chuyện gì cậu cũng có thể nói với bọn tớ."

Vương Nguyên thở dài, quay mặt ra phía cửa sổ, nhìn bầu trời từ khi nào đã chạng vạng sáng, hóa ra cậu đã ngủ lâu như vậy, rồi mới cất giọng nhàn nhạt kể lại câu chuyện:

;Tớ nghĩ tớ được báo mộng."

"Cái gì? Báo mộng?"

"Là cái mê tín đó sao? Em tin vào thứ không có thật đó hả?"

"Không phải em tin, nhưng giấc mơ này bắt buộc khiến em phải tin. Nó đã xuất hiện hai lần rồi, hai lần đầu là một cô gái, cô ấy giống như có nỗi khổ nào cần người khác giúp đỡ mà em thì không đủ can đảm để đứng đó nghe cô ấy kể hết câu chuyện, em tìm cách chạy trốn, tỉnh dậy khỏi giấc mơ đó."

Nhưng em vẫn có cảm giác nó sẽ tiếp diễn, sẽ tiếp tục đeo bám em."

Dịch Dương Thiên Tử và Vương Tuấn Khải nhìn nhau một lát rồi lên tiếng:

"Chắc vì luyện tập mệt quá nên mới có triệu chứng như vậy. Em mau ngủ thêm một giấc đi cho khỏe."

"Đúng đó, chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này khi cậu khỏe hơn được chứ?"

"Hai người rồi cuộc cũng không tin em!". Vương Nguyên buồn bã chùi chần kín đầu, từ trong tấm chăn cậu khẽ cất giọng:

"Hai người ra ngoài đi, em muốn yên tĩnh một lát."

End chap 2

CHAP 3: MƠ GIỮA BAN NGÀY

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Vương Nguyên vì sức khỏe còn chưa bình phục nên được đặc cách ở nhà nghỉ ngơi, xuất viện sớm như vậy cũng vì cậu không muốn ở đó, cảm giác thật cô đơn lạnh lẽo, hơn nữa nếu như giấc mơ kia lại xuất hiện cậu thật sự cũng không biết bản thân phải làm sao. Thoải mái ng ẩ nhai bim bim rộp rộp chăm chú theo dõi bộ phim Hàn Quốc do Park Shin Hye th ần tượng của cậu đóng thỉnh thoảng lại thích chí mỉm cười. Tâm trạng thật tốt cũng bởi vì mấy hôm nay giấc mơ kia không xuất hiện nữa, nhưng trong lòng cậu lại dâng lên một nỗi bất an, cậu mong chờ nó xuất hiện sao? Chắc chắn là không? Mà nếu phải chắc cậu bị điên r ồ.

"Nguyên Nguyên, mẹ vừa mới hỏi mấy bác hàng xóm nha, các bác ý nói có một pháp sư này giỏi lắm, xem bói, xem tướng, diệt ma quỷ đều được a. Khi nào con đi cùng mẹ đến đó nhé."

Mẹ Vương Nguyên từ đâu đi vào, ng ẩ xuống bên cạnh con trai mình ra sức chờ mong câu trả lời nhưng Vương Nguyên chỉ từ tốn nói:

"Mẹ, sao mẹ lại tin mấy cái mê tín đó chứ? Pháp sư toàn là lừa người thôi con không muốn đi đâu!"

"Nguyên Nhi con không hiểu r ồ, có những thứ khoa học không lí giải được đâu, hơn nữa mẹ cũng đi xem thử thôi mà. Tất nhiên sẽ không mê muội mà tin tất cả lời ông ta nói, hơn nữa mẹ chỉ muốn xem ông ta nói thế nào về con trai bảo bối của mẹ thôi."

Mẹ Vương Nguyên ôm lấy cánh tay cậu yêu thương, tất cả tình yêu của bà đều dành cho cậu, con trai bà lớn lên tài hoa xuất chúng như vậy thật khiến bà tự hào.

"Mẹ à, con không sao đâu, mẹ đừng lo xa làm gì..."

"Gâu...Gâu... Gâu... Gâu... Gruuuu..."

"Có chuyện gì vậy nhỉ? Sao Đô Đô đột nhiên sửa vậy? Có phải nhà mình có chuột hay không?"

Vương Nguyên khó hiểu, bình thường Đô Đô luôn ôn hòa sao hôm nay đột nhiên làm loạn.

"Mẹ không biết nữa, Đô Đô trong phòng con đấy, nó vừa chạy vào mà. Con vào xem xem."

"Vâng."

Vương Nguyên lần mò bước vào gian phòng mình, thấy Đô Đô đứng ở góc phòng, miệng gặm gù, lông trên người cũng dựng đứng cả lên, hướng tới góc tường mà sửa inh ỏi. Thật kì lạ góc tường đó đâu có cái gì, sao lại cứ nhìn vào đó sửa hoài. Vương Nguyên chạy lại ôm Đô Đô vào lòng, khẽ thì thầm:

"Ngoan nào, em sửa gì thế? Đâu có cái gì ở đó đâu!"

Nhưng Đô Đô nằm trong lòng Vương Nguyên vẫn gặm gù, người khẽ run rẩy nhìn chăm chăm vào góc tường. Vương Nguyên khó hiểu, đưa khuôn mặt Đô Đô đối diện với mặt mình, nhưng nó vẫn cứ nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào nơi đó. Vương Nguyên nhìn vào đôi mắt của Đô Đô chợt thấy một bóng người mặc quần áo trắng, tóc xõa dài rũ rượi đang đứng nơi góc phòng run rẩy, cơ thể ép sát chỉ hận không thể cùng bức tường đó hòa làm một. Vương Nguyên tưởng mình hoa mắt liền đưa mắt ra nhìn, không có ai, nhìn vào mắt của Đô Đô lại thấy bóng người đó. Cậu hoảng sợ buông Đô Đô xuống chạy vụt ra ngoài.

Đô Đô ở trong phòng một mình lại tiếp tục sửa gâu gâu inh tai. Hứa Mễ Mễ sợ hãi đứng đó run rẩy, cô nhìn thấy cậu, cậu hình như đã nhìn thấy cô trong đôi mắt của chú chó đó nhưng cậu lại bỏ chạy, có phải cậu chán ghét cô hay không? Đôi mắt vốn đã không còn nguyên vẹn màu sắc của cô khẽ sụp xuống buồn bã, có phải cậu sẽ không đồng ý giúp cô hay không? Cô chỉ muốn im lặng đến đây nhìn cậu, mấy ngày rồi, cô không quấy rầy cậu vì sợ nếu xuất hiện quá thường xuyên sẽ dọa cậu sợ hãi nhưng hôm nay đột nhiên cô lại tìm đến nhà cậu, cô cũng không hiểu vì sao mình lại có thể tìm đến được ngôi nhà này giống như có một sợi dây vô hình liên kết giữa cô và cậu khiến cô có thể cảm nhận được.

...

Vương Nguyên ra ngoài bật ti vi mở chương trình hài thật lớn tiếng như muốn xua đi hình ảnh kinh khủng mà mình vừa nhìn thấy nhưng không thể. Cậu ôm chặt lấy đầu mình, cảm người thu lại, trái tim vẫn đập loạn nhịp

trong lòng ngực còn chưa bình ổn được. Cậu vừa nhìn thấy ma, một con ma thật sự. Tại sao nó lại ở trong nhà cậu? Sao con ma đó lại trông quen thuộc như vậy? Hình ảnh trong mơ của những đêm hôm trước chợt hiện về khiến cậu bừng tỉnh? Chẳng lẽ là cô gái đó? Vậy, vậy cậu thực sự đã bị báo mộng, bị ma ám? Không thể nào, cậu chỉ là nghi ngờ thôi sao lại thành sự thật được, cậu không tin trên thế giới này lại có một thứ gọi là ma quỷ. Nhưng lời nói của mẹ cậu lúc nãy lại vang lên: "có những thứ khoa học không lí giải được đâu", trên ti vi cũng thường nói động vật có thể nhìn thấy những thứ mà mắt thường không thấy được. Chẳng lẽ động vật lại có thể nhìn thấy ma, thật đáng sợ. Vương Nguyên vẫn ngồi co ro trên ghế sofa, nghe tiếng mẹ cậu loạt soạt trong bếp cậu mới dần bình tâm lại. Con ma đó muốn gì ở cậu, có chuyện gì mà năm lần bảy lượt đầu đến tìm cậu. Cậu lấy hết can đảm đưa ra quyết định của bản thân, cậu cứ trốn tránh cũng không phải cách chi bằng ướn ngực đối diện với nó một lần xem sao. Vương Nguyên hít một hơi sâu đi vào trong phòng của mình, Đô Đô vẫn đứng đó phát ra những tiếng gừn nhè nhẹ. Đôi tay cậu khẽ run, trên trán cũng vương vãi những giọt mồ hôi lạnh, cậu lại gần ôm lấy Đô Đô rồi hướng vào góc tường và lên tiếng:

"Cô đến đây là để tìm tôi?"

Nói xong ánh mắt cậu lại nhìn vào mắt Đô Đô xem phản ứng của con ma như thế nào.

Hứa Mễ Mễ kinh ngạc, cậu quay lại nói chuyện với cô, có phải cậu đang ý giúp cô rồi không, cô nhất thời kích động gật đầu lia lịa.

Vương Nguyên cả người khẽ run, tự thán nhủ sao bản thân lại nhát như vậy. Đúng là cô có chuyện muốn hỏi cậu nhìn cô gật đầu xong cậu không dám tiếp tục nhìn vào mắt Đô Đô mà ngẩng đầu lên, nói chuyện với cô gái. Cậu sợ nhìn vào khuôn mặt tím tái không một chút huyết sắc của cô, cả đôi con ngươi trắng dã và cánh môi thâm xỉ đáng sợ của cô nữa:

"Chuyện đó rất quan trọng sao?"

Cô lại gật đầu, ánh mắt đầy mong chờ nhìn cậu, cậu bị sửng sốt bởi ánh mắt đó, dù nó đáng sợ nhưng lại ẩn chứa sự chân thành tha thiết, cậu mềm lòng. Đúng, cậu từ xưa đến nay vẫn là như vậy, không thể đứng yên trước lời thỉnh cầu của người khác. Cậu khẽ nói:

"Tôi đồng ý giúp cô nhưng chúng ta hiện tại không thể nói chuyện được, nên tôi cũng không biết rốt cuộc cô muốn nói đi đâu gì."

Cô luống cuống làm động tác nằm ngủ nhưng Vương Nguyên tái mặt lắc đầu:

"Có thể dùng bất kì phương pháp gì ngoại trừ phương pháp đó, đừng dọa giấc ngủ của tôi."

Không biết vì sao cơ thể cậu cũng dãn thả lỏng, sợ hãi trong đáy lòng cũng dãn qua đi, có lẽ ma cũng không đáng sợ như cậu nghĩ. Đột nhiên cậu nhớ ra đi đâu gì đó, không phải Tiểu Khải và Thiên Tỉ không tin cậu sao, hôm nay nhất định phải để họ tận mắt chứng kiến không họ sẽ nói cậu nói dối, vội mở điện thoại ra đăng nhập Wechat gọi điện trực tuyến cho hai người còn lại, lúc này họ đang tập luyện ở TFENT. Tiếng máy điện thoại được kết nối:

"Alo!"

Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ cùng nói

"Đến nhà tớ ngay có việc gấp. Cho các cậu 10 phút."

"Nè, nè, nói rõ ràng đi chứ..."

Vương Nguyên tắt điện thoại cái rụp, rồi lại vô thức nhìn vào phía góc tường rồi nói:

"Ở đây chờ tôi một lát, đừng đi lại lung tung cũng không được dọa mẹ tôi đâu đó."

...

Vương Nguyên vội chạy ra ngoài, không quên ghé vào phòng bếp hôn hờ nói:

"Mẹ à, lát Tiểu Khải và Tiểu Thiên Thiên tới chơi đó, mẹ nhớ làm thêm cơm nhé."

"Ừ mẹ biết rồi."

Mẹ Vương Nguyên từ bếp nói vọng ra, giọng điệu hết sức vui vẻ, ở đâu bà lại có thêm hai đứa con trai đẹp trai, tài năng vậy chứ.

Ngồi ngoài phòng khách chờ đợi đúng 10 phút sau tiếng chuông cửa vang lên. TFENT cũng không phải cách quá xa nhà cậu, nên cậu biết 10 phút là đủ để hai người họ lái xe đến đây rồi.

Kính coong... Kính coong... Vương Nguyên hôn hờ chạy ra mở cửa, hai khuôn mặt tuấn đạt nhưng tràn đầy lửa giận ngay lập tức xuất hiện trước mặt, nhìn cậu bằng cặp mắt sắc hơn cả dao cạo bì.

"Hi, các cậu đến rồi hả? Mau vào đi."

"Hừ, có chuyện gì mà cậu gọi bọn tớ gấp thế, mồm hôi còn chưa kịp tắm, thật dính dấp." Dịch Dương Thiên Tỉ khẽ cau mày lên tiếng bất mãn.

"Đúng, thật hẳn, em được nghỉ ngơi thì thôi đi còn hành hạ bọn anh làm gì?"

"Thôi hạ hỏa đi, vào phòng em rồi nói chuyện."

Khuôn mặt của Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ vẫn không hòa hoãn thêm chút nào, bọn họ đang tập luyện võ đạo đột nhiên Vương Nguyên gọi điện khiến cả hai tức tốc lái xe như điên chạy tới đây cả quần áo cũng không kịp thay.

Vương Nguyên hẳn hộp mở cửa phòng ra, cậu thật tò mò không biết khi chứng kiến hai người họ sẽ có thái độ như thế nào, khéo còn sợ hơn cậu ý chứ. Nhưng cửa vừa được mở ra là một mảng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cậu cảm thấy kì lạ. Đô Đô ngoan ngoãn nằm co người tại một góc, đôi chân khẽ đưa lên gãi gãi cái tai của mình nó không còn sủa loạn lên như lúc nãy nữa. Vương Nguyên lại gần ôm Đô Đô vào lòng, đưa đôi mắt của nó đối diện với bức tường kia nhưng hiện lên vẫn chỉ là một bức tường Vương Nguyên khẽ trưng xoay Đô Đô một vòng, tròn mắt vẫn không nhìn thấy thân ảnh màu trắng kia đâu. Chẳng lẽ là cậu nằm mơ hay sao? Giấc mơ giữa ban ngày?

CHAP 4: LÃO PHÁP SƯ

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ chăm chăm nhìn Vương Nguyên khó hiểu, cậu làm gì mà cứ đưa Đô Đô xoay vòng vòng vậy. Vương Nguyên thực sự đúng là bị ma nhập rồi. Hai người nhìn nhau rồi lắc đầu ngán ngẩm:

"Vương Nguyên a, gọi bọn tớ có chuyện gì? Vương"

"Em mau nói đi a. Anh còn tính mượn phòng tắm cùng quần áo của em nữa đó, người bản chết mất."

Vương Nguyên nghe như sét đánh ngang tai, cậu lúc này sợ nhất là bọn họ mở miệng. Cậu biết nói thế nào, nói rằng cậu thấy ma, chắc chắn bọn họ sẽ không tin cậu:

"Haha, chỉ là em nhớ hai người chết mất, mấy hôm không gặp rồi, chúng ta ôm nhau một cái."

Vương Nguyên dang rộng hai tay toan ôm cả hai người vào lòng nhưng cánh tay của cậu bị hai người họ không thương tiếc đẩy ra, khuôn mặt đằng đằng sát khí dường như muốn nuốt chửng cậu:

"Vương Nguyên, hôm nay em xong rồi. Thiên Tỉ khóa cửa lại."

"Yes sir."

Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ nở nụ cười gian tà từng bước tiến lại gần chỗ Vương Nguyên. Vương Nguyên chỉ biết lùi lại, khuôn mặt đầy sợ và đề phòng, cậu khua khoắng đôi tay:

"Hai người, hai người định làm gì? Đừng... Đừng có lại gần a. Lại gần là em kêu lên đấy."

"Em cứ kêu thoải mái đi."

"Bác gái luôn đứng về phía bọn tớ mà. Cậu biết tội chưa?"

Dịch Dương Thiên Tỉ nở nụ cười lưu manh.

Vương Nguyên dần bị ép sát vào tường, khuôn mặt nhăn nhó thống khổ:
"Tớ biết lỗi rồi, tớ sai rồi. Lần sau sẽ không thế nữa."

"Muộn quá rồi Vương Nguyên."

Vương Tuấn Khải vừa nói vừa nhào đến vật cậu xuống đất, Dịch Dương Thiên Tỉ cũng nhào vô góp vui. Không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì chỉ thì thoảng nghe thấy tiếng Vương Nguyên thảm thiết kêu lên:

"Cứu với, mẹ ời cứu con."

"A ha ha ha, đừng cù nữa mà, đừng cù nữa, em sắp ...ra quăng rồi."

"Như vậy cũng tốt a, chụp lại up weibo hẳn là tấm hình hot nhất. Máy ảnh sẵn sàng."

"Hai người quá đáng. Mẹ ời, cứu con, con trai mẹ bị người ta ăn hiếp sao mẹ lại trơ mắt đứng nhìn vậy chứ?"

Mẹ Vương Nguyên nghe âm thanh hỗn loạn vội vàng áp sát vào cửa lên tiếng:

"Tiểu Khải, Tiểu Thiên Thiên có chuyện gì thế?"

"Mẹ ời, cứu... ừm ...ừm"

Miệng của Vương Nguyên bị Thiên Tỉ bịt chặt lại không cho phát ra bất cứ âm thanh gì. Vương Tuấn Khải giọng nói ngọt ngào lên tiếng:

"Chúng cháu đang tập luyện võ đạo ạ. Bác nhớ làm thật nhiều cơm nhé, cháu rất đói ạ."

"Được được, bác đi làm ngay."

"Mẹ à, sao mẹ lại tin lời hai bọn họ, con trai bảo bối của mẹ đang bị người ta ăn hiếp nè. Hức hức." Vương Nguyên đau khổ nghĩ thầm.

"Tiểu Khải hình như bác gái đi rồi."

"Ha ha, Thiên Tỉ, tiếp tục, nhào vô."

"AAAAAA... Help me."

...

Màn đêm nặng nề buông xuống Vương Nguyên giật mình tỉnh giấc vì nhưng tiếng động lạ phát ra. Cậu chợt ngẩng dậy nhìn ngó xung quanh, dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, cửa phòng cậu còn chưa đóng lại, chợt cảm thấy lạnh đến rùng mình, hóa ra cửa sổ cậu cũng chưa đóng, gió đêm lạnh lẽo thổi khiến tấm màn cửa lất phất bay. Cậu bước xuống giường nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, lúc này mới cảm thấy ấm áp hơn một chút. Loạt xoạt... cách... cách.. Tiếng động lạ lại phát ra, cậu vểnh tai lên nghe ngóng, dường như nó phát ra dưới gầm giường. Cậu tò mò thò đầu, đưa mắt xuống nhìn.

Hai mắt cậu bỗng mở to nhìn cái vật thể xù xì ở dưới gầm giường, cả người như bị điểm huyết khiến cậu không nhúc nhích nổi, đầu óc cũng trở nên trống rỗng chỉ có hai mắt là nhìn thẳng vào cái vật thể lạ kia. Cái vật thể ấy từ từ di chuyển, dần dần tiến sát lại phía cậu. Cậu hoảng loạn, sợ hãi đến mức muốn hét lên thật to nhưng không được, cổ họng trở nên nghẹn ứ, giống như một người câm. Mồ hôi lạnh dần dần túa ra ướt đẫm mảng tóc mai của cậu, cứ mỗi lần cái vật thể lạ ấy tiến thêm một bước về chỗ cậu, trái tim cậu lại nảy lên dữ dội. Từ trong bóng tối, hai con người sáng quắc như hắc diệu thạch lộ ra nhìn chằm chằm về phía cậu. Vương Nguyên tròn mắt, thật muốn lúc này có thể ngất đi nhưng không được thần trí của cậu chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này. Cái vật thể lạ ấy đột nhiên nhảy chồm vào người cậu, cái lưỡi ướt át liếm láp khuôn mặt cậu. Vương Nguyên đưa tay lên muốn giằng ra nhưng tay cậu lại chạm phải thứ mềm mượt như nhung. Cảm giác này vô cùng quen thuộc, nghe tiếng ư ử phát ra cậu mới nhận ra đây là Đô Đô, thật dọa cậu chết khiếp, lúc này đã để ở bên ngoài rồi nhưng có lẽ vì cửa phòng ngủ chưa đóng nên Đô Đô mới len vào. Khẽ ôm Đô Đô vào lòng cậu đứng dậy định bước lên giường thì đột nhiên trong chiếc gương đối diện hiện lên một thân ảnh màu trắng xóa, tà áo khẽ tung bay, đôi mắt trắng dã nhìn cậu chòng chọc. Hai chân Vương Nguyên mềm nhũn khụy trên mặt đất, cả người đều là cảm giác lạnh rất lạnh thấm sâu vào tận xương tủy, nhưng đôi tay cậu vẫn gắt gao ôm lấy Đô Đô thật chặt, dường như Đô Đô là hơi ấm duy nhất của cậu lúc này, ôm nó vào lòng cậu mới có cảm giác an toàn một chút. Cô gái ấy vẫn đứng đó, vẫn khuôn mặt tím tái và mái tóc xóa đi hai phần ba khuôn mặt, cô nhẹ nhàng đưa tay ra cả người di chuyển về phía trước. Nhìn vào chiếc gương Vương Nguyên kinh hoàng thì bóng trắng ấy đang đưa tay từ từ tiến lại gần mình. Cả người cậu run rẩy kịch liệt, hai mắt nhắm chặt lại.

"Gâu... gâu... gâu... Grừ."

Tiếng Đô Đô sủa khiến Vương Nguyên giật mình mở mắt áp sát Đô Đô vào người, lao nhanh lên giường chồm chặn bao kín cậu và Đô Đô. Trái tim vẫn đập dữ dội trong lồng ngực cậu im lặng lắng nghe âm thanh bên ngoài, cơ thể sợ hãi co rúm lại không ngừng nuốt nước bọt. Nghe tiếng thở đều đều của Đô Đô ở bên cạnh, cậu cảm thấy mình dần bình tâm lại, thật hạnh phúc vì lúc này còn có Đô Đô ở bên cạnh, hạnh phúc vì cậu đã nuôi Đô Đô, giờ đây Đô Đô giống như chỗ dựa tinh thần của cậu vậy, cảm giác vô cùng ấm áp. Khẽ siết chặt Đô Đô vào lòng, cậu thiếp đi lúc nào không

biết, nhưng giấc ngủ dường như rất an ổn như nhịp thở đều đều của cậu.

...

Bóng đêm tan dần, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa phòng Vương Nguyên hắt vào những tia sáng yếu ớt khiến cậu tỉnh giấc. Bên cạnh đã trông không từ khi nào, cậu hoảng loạn đầu tóc còn chưa kịp chải, lao ra phòng khách gọi Đô Đô, nhưng vẫn không có tiếng Đô Đô sửa lên hay kêu ư ử như mọi lần. Cậu bất an, cúi người xuống tìm cả ghế sofa hay tủ quần áo nơi mà Đô Đô thích nhất. Mẹ cậu nhìn thấy thì lấy làm lạ rồi cười cười nói:

"Mới sáng sớm con đã làm loạn rồi, bộ dạng sao lại tàn tạ như vậy? Còn không mau vào chải đầu đi."

"Con phải tìm Đô Đô. Đô Đô. Đô Đô em ở đâu?"

"Đô Đô được bố con dẫn ra ngoài đi dạo rồi. Ai bảo con ngủ như chết, Đô Đô nó dụi vào mặt con gọi biết bao lần mà không được, thấy nó cuống tay chân quá nên mẹ bảo bố con dắt đi rồi."

Vương Nguyên khẽ thở phào nhẹ nhõm thả người trên ghế sofa, hai mắt lại nhắm nghiền lại. Sự tỉnh đêm hôm qua vẫn còn rõ mồn một trong tâm trí nếu cứ tiếp tục tái diễn cậu sợ bản thân mình sẽ phát điên mất.

"Con còn muốn ngủ hả? Mau đi làm vệ sinh cá nhân rồi xuống ăn sáng, mẹ sẽ hâm nóng lại thức ăn cho con, 9 giờ rồi chứ sớm sửa gì?"

Vương Nguyên đang nằm chợt bật dậy khiến mẹ cậu hết hồn, bà ôm tim mình thẩn thẩn.

"Mẹ, mẹ nói địa chỉ ông pháp sư kia cho con đi."

...

Vương Nguyên lái xe đến một khu nhà thường dân nơi này khá vắng vẻ, không được sung túc như trung tâm thành phố nơi cậu. Bước sâu vào phía bên trong, mẹ cậu nói nhà ông pháp sư đó ở kịch cuối con hẻm này. Con hẻm tối tăm, ẩm thấp dù là ban ngày mặt trời đang rực rỡ trên cao nhưng vẫn không xua được sự lạnh lẽo của nơi này. Khẽ rung mình, cậu ôm lấy bả vai, thẩn thẩn ông pháp sư này thật quái dị, nên cũng chọn nơi quái dị để ở, chứ pháp sư thì thiếu gì trên người ta phúng viếng ở biệt thự còn được nữa là. Tiếng gõ mõ, tiếng lẩm bẩm như đang tụng kinh và mùi nhang phảng phất vào thị giác và thính giác của Vương Nguyên, cậu lò dò bước lại gần, đấu tranh tư tưởng biết bao lâu mới có thể dứt khoát đến đây. Một hàng dài bùa ngải treo đầy trên đường đi, cậu cố gắng cúi thấp hết mức có thể nhưng vẫn không tránh khỏi động vào chúng khiến chúng khẽ xoáy

vòng vòng, đung đưa trong gió. Căn nhà tối om cậu không thấy được bất cứ thứ gì, theo bản năng đi dò vào bên trong, thỉnh thoảng lại đá phải vài vật dụng dưới đất kêu lên leng keng, loảng xoảng khiến tim cậu nháy dựng lên. Bỗng cậu bị thu hút bởi thứ ánh sáng đỏ heo hắt từ phía trong buồng, cậu lò dò đi vào bên trong. Không thể nói là cậu không bị giật mình được, có một người đàn ông trung niên đang ng ỡ xếp bằng trên chiếc chiếu cói, ánh sáng đỏ choét hắt và khuôn mặt g ầy đến lộ ra cả xương của ông cũng khiến cậu sợ hãi, ông ng ỡ đó an tĩnh không một tiếng động, hai mắt nhắm nghiền ai không biết chắc hẳn sẽ tưởng ông đã chết r ỡ. Cậu cẩn thận, chậm rãi ng ỡ xuống, vừa an tọa, cậu định lên tiếng thì bỗng nhiên ông mở trừng hai mắt, nhìn gắt gao vào cậu khiến cậu giật nảy mình, đừng dọa trái tim bé nhỏ của cậu. R ỡ giọng nói khan đục của ông cất lên, ngón tay dài ngoằng ngoằng đ ầy xương xẩu của ông chỉ thẳng vào mặt cậu:

"Cậu đang bị ma ám. Hơn nữa con ma luôn ở bên cạnh cậu."

End chap 4

Chap 5: Bước ngoặt

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Vương Nguyên cả người bỗng chốc cảm thấy lạnh buốt, bắt đầu run rẩy kịch liệt, mà giọng nói của lão pháp sư vẫn ồm ồm trong đầu cậu: "Cậu bị ma ám... Cậu bị ma ám... Cậu bị ma ám..." Vương Nguyên lắc đầu thật mạnh cố lấy lại bình tĩnh, giọng ông ta lại vang lên:

"Cô gái, cô cũng khá dũng cảm khi dám đến đây tìm ta đó. Cô biết ta có thể bắt cô đúng không?". Ngừng một lúc như thể chờ đợi câu trả lời, ông lại lên tiếng: "Ngồi xuống đây đi."

Vương Nguyên mặt tái mét nhìn vào khoảng không vô hình mà ông lão đang vẫy tay ý bảo ngồi xuống, cảm giác này thực sự muốn dọa tim người ta chết rã. Da gà da vịt của cậu nổi hết lên, thật muốn chạy nhanh ra khỏi cái nơi âm u này, nhưng cậu cố hít một hơi thật sâu, con người cà phê sẫm dần trở nên quyết đoán cương nghị nhìn thẳng vào mặt lão pháp sư, cậu cần tìm câu trả lời cho tất cả những gì đang xảy đến với mình.

"Ta tên Uông Ngự, có thể gọi ta là pháp sư Uông cũng được. Cậu thanh niên trẻ, cậu muốn hỏi ta trước hay là để ta nói về cậu trước?"

Vẫn ánh đèn đỏ leo lắt hắt vào mặt ông, giọng nói trầm trầm của ông như vang vọng trong ngôi nhà cũ nát này. Vương Nguyên mạnh dạn nói:

"Tôi sẽ hỏi ông trước. Tôi muốn biết chuyện gì đang phát sinh trên chính bản thân mình, ngay cả tôi cũng sắp bị bức đến phát điên rã."

"Cậu đến đây tức một phần cậu đã tin vào chuyện ma quỷ. Như ta vừa nói, cậu đang bị ma ám, là cô gái hiện đang ngồi bên tay trái của cậu."

Vương Nguyên bỗng rùng mình, nhưng vẫn cố chấp hỏi:

"Làm sao tôi tin ông được? Tôi chỉ nhìn thấy không khí xung quanh mình thôi."

"Vậy cậu nhìn vào cái này đi. Chuẩn bị tinh thần trước đừng để bị hù dọa

cho sợ hãi."

Pháp sư Ưng đưa cho Vương Nguyên một chiếc gương cổ nhìn vào chắc tuổi thọ cũng phải đến nghìn năm, hoa văn trên đó rất giống với kiến trúc đời Đường, đời nhà Đường là thời đại hưng thịnh nhất lịch sử Trung Quốc không ngờ bọn họ còn phát triển cả về mấy thứ tâm linh tín ngưỡng này.

Vương Nguyên đưa hai tay nhận lấy, dù đã cố che giấu nhưng đôi bàn tay không ngừng run rẩy đã lật tẩy cậu, cậu nhanh chóng đưa mặt gương ra soi rồi ngay lập tức úp nó xuống. Quả nhiên, cậu đã nhìn thấy vệt qua hình ảnh một cô gái, cô gái luôn xuất hiện quấy nhiễu cậu, trong thâm tâm bỗng trở nên bình thản hơn bao giờ hết, cậu nhẹ nhàng cất giọng:

"Vì sao cô ấy lại ám tôi?"

"Cậu có muốn nói chuyện với cô ấy không?"

Con người sâu hoắm của ông lại nhìn thẳng vào cậu đôi mắt ấy dường như có thể nhìn thấu tâm tư người khác, Vương Nguyên cứng nhắc gật đầu một cái.

Lúc này ông lại hướng sang phía bên cạnh cậu:

"Ta cho phép cô nhập vào người của ta. Dùng chút thời gian này nói hết những lời cần nói đi."

Đột nhiên ông lão giật đùng đùng trong ba giây, rồi ngược đôi mắt buồn sâu thẳm nhìn cậu. Vương Nguyên khẽ thăm dò:

"Cô gái, là cô sao?"

Cô gái khẽ gật đầu, Vương Nguyên nghi hoặc lỡ ông lão đó cố gắng lừa cậu thì sao. Cậu cầm chiếc gương cổ kia lên soi về vị trí bên cạnh mình, trống không, soi vào khuôn mặt ông lão lúc bấy giờ lại hiện lên khuôn mặt buồn thẳm của cô gái kia. Cậu ngã ngửa ra đằng sau, miệng lắp bắp nói:

"Cái này gọi là bị... bị ma nhập sao?"

Nhìn ông lão một lúc, cậu chợt ngẩng thẳng dậy, ánh mắt gắt gao quan sát, rồi lên tiếng:

"Vì sao cô báo mộng cho tôi? Vì sao năm lần bảy lượt đến tìm tôi? Cô có biết vì cô mà tôi ngủ không ngon hay không?"

"Tôi xin lỗi. Tôi thật sự không còn cách nào khác, tôi đã đi đến đường cùng rồi nên mới phải tìm đến cậu. Tôi chỉ muốn cậu giúp tôi một việc thôi. Tôi xin cậu."

Vương Nguyên nhớ lại giấc mơ của mình, cô nắm tay cậu ánh mắt giống như có nỗi khổ tâm, cậu nhất thời cũng mềm lòng:

"Tôi là một con người, thì giúp gì được cho cô chứ?"

"Có cậu có thể giúp được mà."

Giọng nói của cô bỗng chốc khản trương trở nên mất kiểm soát, dưới người về phía cậu khiến cậu vô thức lùi lại. Như nhận ra bản thân vừa quá lỗ, cô ngẩng xuống ăn vị tại chỗ, bắt đầu kể lại câu chuyện của mình."

Tôi là một hồn ma không thể siêu thoát, tôi lưu lại nhân gian này lâu đến nỗi bản thân không còn định hình được khái niệm thời gian. Tôi có một chấp niệm, chấp niệm đó khiến tôi không thể siêu thoát, tôi chỉ có thể đầu thai khi biết được sự thật nguyên nhân cái chết của mình. Tôi không thể nhớ được bất kì việc gì đã từng xảy ra, tôi là ai, khi là con người tôi như thế nào, tôi hoàn toàn không biết. Tôi xin cậu, giúp tôi có được không? Chuyện này hoàn thành tôi sẽ đi đầu thai rồi sẽ không bao giờ làm phiền cậu nữa."

"Cô thực sự không nhớ gì? Cô biết tên của mình không?"

Cô gái trong thân xác ông lão khẽ lắc đầu:

"Mọi người hay gọi tôi là Hư Vô vì tôi lang thang không có điểm đến. Ông pháp sư đang đuổi tôi ra rồi, cậu làm ơn giúp tôi được không?"

Vương Nguyên chưa kịp trả lời thì giọng nói khàn khàn lại vang lên:

"Cậu thanh niên trẻ, cậu phải suy nghĩ cho kĩ. Ấn đường của cậu đen sì, cả người đều bị một vòng âm khí bao quanh, dương khí không thể nào chiếu tới cậu được, nếu cậu đồng ý với cô gái đó tức là cô gái sẽ luôn đi theo bên cạnh cậu, mà như vậy âm khí sẽ càng nặng, cậu sẽ ngày một yếu đi, và có thể chết. Nếu cậu không muốn giúp ta có thể ngay lập tức bắt lấy cô ấy cưỡng ép cô ta đầu thai, sẽ không còn gì làm phiền cậu. Mà công việc này vốn là công việc ta luôn làm."

Vương Nguyên bần thần suy nghĩ một lúc lâu, cậu phải làm sao mới phải. Cô gái đó tha thiết cầu xin cậu giúp đỡ, mong ước nhỏ nhoi đó cậu lại ích kỷ không giúp sao. Nhưng giữ cô ấy lại bên người, cậu sẽ chết dần chết mòn như lời ông nói. Cậu làm sao mới tốt. Đúng lúc Vương Nguyên đang đứng giữa ranh giới của hai sự chọn lựa thì khuôn mặt ông lão đột nhiên trở nên căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ra, ông mở giọng nói có chút khản trương của mình:

"Cậu thanh niên, tôi nghĩ nên cưỡng ép cô ta siêu thoát, ta có thể lập đàn tế lễ cho cô ấy. Cô gái này lưu lại nhân gian quá lâu trên người nhiễm quá nhiều hỉ nộ ái ố, sớm bị ma quỷ dần dần xâm nhập, hai tháng nữa thôi, nếu không được siêu thoát cô ta sẽ biến thành linh hồn ác quỷ, gây hại cho nhân gian. Hôm nay nhất định phải bắt cô ta lại."

Ông pháp sư giương cao cây roi dài trong tay của mình, quất vùn vụt vào không khí, ánh mắt Vương Nguyên gợn sóng dữ dội, cậu còn không hiểu bản thân đang làm gì, lúc định hình được tay cậu đã nắm chặt lấy cây roi ấy:

"Tôi sẽ giúp cô ấy trong vòng hai tháng nếu như tìm được sự thật cô ấy sẽ đầu thai luôn sẽ không biến thành linh hồn ác quỷ. Mà nếu trong hai tháng tôi không tìm ra thì tôi sẽ đưa cô ấy đến đây để ông tùy ý giải quyết. Có được không?"

"Không được, đến lúc đó cô ta bỏ trốn đi gây họa hậu quả sẽ rất khó lường. Ta không muốn việc này xảy ra mà cũng không cho phép nó xảy ra."

"Ông bình tĩnh lại, ông hỏi ý kiến cô ấy xem, nếu cô ấy đồng ý làm như lời tôi nói chúng ta sẽ nhất trí như vậy, còn không thì tôi sẽ không ngăn cản ông nữa."

"Cô thấy thế nào?... Pháp sư Uông bỗng từ từ hạ tay xuống, rút trong túi ra một chiếc vòng có đính ba quả chuông nhỏ "Nếu cô đã đồng ý thì tôi sẽ đeo cho cô chiếc vòng trói buộc này, cô sẽ không thể nào tháo nó ra được, bất kì ai cũng không thể cho đến khi cô siêu thoát, chiếc vòng sẽ tự động trở về tay tôi, cô đeo nó rồi cô đi đến đâu ta cũng có thể biết, nên cô đừng mong có thể chạy trốn. Cố tình chống đối, tôi sẽ niệm chú, chiếc vòng sẽ thít chặt vào cổ cô khiến cô hồn bay phách tán. Đã nhớ rõ chưa?"

Vương Nguyên mở to mắt nhìn chiếc vòng cổ đang hiện lên trong mắt mình dần trở nên trong suốt vô hình, cậu dường như nghe được cả tiếng chuông kêu khi ông lão khế nhét vào tai cậu cái gì đó. Cậu nghi hoặc quay đầu lại nhìn, ông lão lại lên tiếng:

"Không được đụng vào cũng không được làm rơi mất, có nó cậu sẽ nghe được âm thanh của chiếc chuông, cũng biết vị trí của cô ấy ở đâu, đừng để cô ấy đi lung tung dọa người."

Vương Nguyên cảm thán:

"Sao lại thần kì như vậy chứ? Mà bây giờ sao lại không nghe thấy gì?"

"Cô ấy đứng im thì chuông làm sao rung được. Cô đi xung quanh cậu ta đi."

Tiếng chuông lại vang lên bên màng nhĩ của Vương Nguyên, cậu lấy làm thích thú lắm.

"Cậu định giúp cô ta thế nào trong khi không biết bất cứ điều gì về cô ấy? Tôi còn không thể đưa cậu thăm bùa phòng thân vì cậu muốn giữ cô ta bên

cạnh, cậu có chết vì nhiễm âm khí tôi cũng không có trách nhiệm đâu đó, làm hồn ma rã cũng đừng có tìm tôi đòi công đạo. Tôi sẽ cho cậu hồn bay phách tán."

Vương Nguyên rùng mình, nhưng chợt cậu nở nụ cười, xem ra ông lão không đáng sợ như cậu tưởng tượng, ông phải tốt bụng lắm mới đồng ý mạo hiểm cùng cậu, trong lòng cậu bây giờ đâu là hào cảm về ông lão ngoài lạnh trong nóng này.

"Ông có biết chút gì về cô ấy không, có thể cung cấp cho tôi chút manh mối được chứ?"

"Không biết, chỉ có một việc là hai người dường như có mối tương quan nào đó. Cậu nán lại khá lâu rồi, có người khách khác sắp đến nơi. Cậu mau về đi, tự giải quyết đống hỗn độn mình gây ra, đừng quên nhiệm vụ của tôi."

Vương Nguyên nhếch môi cười khinh thường:

"Nhiệm vụ của ông đấy, người đâu mà chỉ biết đến nhiệm vụ, vô tình. Tôi đi trước đây. Hừ Vô đi thôi."

Vương Nguyên quay lưng bước đi, ông lão nhìn cậu lo lắng rồi lại cất giọng:

"Cậu thanh niên, nhớ cẩn thận có gì đến tìm tôi. Mà cậu tên gì?"

"Tôi tên Vương Nguyên. Tạm biệt chúng ta nhất định sẽ gặp lại."

Trên mặt cả hai người là nụ cười nhàn nhạt, ông lão biết nhân duyên của ông và cậu thanh niên đó không dừng ở đây và cả mối nhân duyên giữa cậu với cô gái đó cũng không đơn giản nhưng ông sẽ giữ im lặng, chuyện cậu đã lựa chọn cậu phải tự giải quyết.

Vương Nguyên bước ra khỏi căn nhà tối tăm, tiếng chuông đầu đầu vẫn vang lên bên tai cậu. Ngày hôm nay cuộc đời cậu đã rẽ sang một bước ngoặt lớn, mà chính cậu cũng không biết bước tiếp trên con đường đó là đúng hay sai, chỉ có một điều cậu biết chính là nội tâm cậu gọn sóng không ngừng, nhưng bên ngoài cậu vẫn cố tỏ ra là bản thân vẫn ổn.

End Chap 5

CHAP 6: HẠ MỸ KỲ

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Vương Nguyên ngẩn người một lúc rồi hít một ngụm khí thật sâu, tiêu sái bước về chiếc xe Ferrari đồ tươi của mình. Định bước vào xe nhưng chợt nhớ ra gì đó cậu vòng qua phía bên kia mở cửa:

"Vào đi!"

Nghe tiếng chuông động rồi im lặng cậu mới đóng cửa lại, dù cô ấy là ma thì cậu vẫn phải cư xử lịch thiệp nhưng nếu bị người khác nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng cậu bị bệnh thần kinh.

Leo lên xe, nổ máy tiến về TFENT, cậu ngập ngừng mãi mới nói thành lời: "Lát nữa, tôi sẽ đưa cô đến gặp bạn tôi, cô có thể chỉnh sửa lại bên ngoài một chút không, tôi sợ bạn tôi sẽ bị cô hù cho sợ hãi. Tôi không biết bất cứ thứ gì về cô cho nên tôi cần sự giúp đỡ của họ. Cô hiểu ý tôi chứ?"

Vương Nguyên nói xong liền cảm thấy bản thân thật nực cười, giống như cậu đang mắc bệnh tự kỷ lắm lắm một mình vậy. Thật muốn đập đầu vào tường.

TFENT sừng sững xuất hiện trước mặt, cả tòa nhà cao đến 50 tầng, số lượng thực tập sinh trong những năm gần đây cũng tăng đột biến, nhưng ai nấy ở trước mặt cậu đều phải gập người cúi chào. Không phải là vì cậu là lứa thực tập sinh đầu tiên nên họ miễn cưỡng phải làm như vậy mà là vì họ ngưỡng mộ cậu, khâm phục cậu.

Vương Nguyên rảo bước tới khu chuyên dụng dành cho TFBOYS tiếng chuông vẫn vang lên bên tai cậu, lần này phải chắc chắn không để bị thất thố như lần trước nữa.

Cửa vừa mở ra tiếng người cười nói vui vẻ bên trong vọng vào tai Vương Nguyên:

"Anh hai, anh nhảy bài này cho em xem đi."

"Em muốn xem anh nhảy sao?" Thiên Tử cười rạng rỡ

"Tất nhiên rồi anh trai của em là nhảy đẹp nhất, giỏi nhất." Dịch Nam Nam bật ngón cái lên khen ngợi.

Vương Tuấn Khải thì ngồi bên cạnh nhìn hai anh em vui vẻ mà chợt bật cười, liếc mắt qua thấy Vương Nguyên đang đứng ở cửa vội lên tiếng:

"Nguyên Nguyên, em đến hôm nào vậy? Sao không vào trong?"

Vương Nguyên nở nụ cười gượng gạo, có Nam Nam ở đây cậu thực sự không muốn để cậu nhóc bị sợ hãi rồi ám ảnh, có lẽ vẫn chưa đến lúc nói ra sự việc này.

Theo lời nói của Vương Tuấn Khải, Dịch Dương Thiên Tử và Dịch Nam Nam cùng ngoảnh đầu lại nhìn. Vương Nguyên chưa kịp lên tiếng thì Nam Nam đã nói:

"Anh Vương Nguyên, anh đi cùng chị nào thế?"

Vương Nguyên giật mình, hai mắt mở to nhìn Nam Nam hồn nhiên, ngây thơ đồng thời cũng quay lưng lại đằng sau, không có người, vậy em ấy là nhìn thấy Hư Vô hay sao?

"Nam Nam, làm gì có ai đâu? Vương Nguyên đến bây giờ vẫn không có một mảnh tình vắt vai thì làm sao có người yêu được. Ha ha." Vương Tuấn Khải thích chí cười lớn.

Nam Nam vẫn một mực khẳng định:

"Có mà, chị ý đứng sau anh Vương Nguyên kìa, quần áo trắng xóa, tóc rất dài. Các anh nhìn kĩ lại xem. Mắt các anh có vấn đề rồi."

Không khí bỗng nhiên ngưng đọng, cảm giác như có một áp lực vô hình đè lên tất cả mọi người. Vương Nguyên thở hắt ra một hơi, chần chừ đi đến bên cạnh các bạn của mình rồi mới lên tiếng:

"Không sai, tớ thực sự đi với một cô gái."

Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tử mắt chữ O mồm chữ A rồi cười cười:

"Cậu đùa à Vương Nguyên, làm gì có ai?"

Vương Nguyên khẽ đưa tay chỉ vào tấm gương đối diện, vì là phòng tập nhảy nên cả phòng đều có gương. Theo hướng tay Vương Nguyên, hai người cũng ngoảnh đầu lại nhìn. Cô gái với bộ đầm màu trắng, tóc dài chấm hông quả thực đứng sau Vương Nguyên, dụi dụi mắt vài cái, nhìn đi nhìn lại trong gương vẫn là hình ảnh ấy trong khi đứng sau Vương Nguyên không có ai cả. Một phút để không gian im lặng bao trùm bốn con người, Vương Tuấn Khải là người phá vỡ đầu tiên:

"Vương Nguyên, để bọn anh yên tĩnh một lát."

Dịch Dương Thiên Tỉ nuốt nước bọt cái ực, cũng may là trời còn sáng trưng chứ nếu vào ban đêm thì ngay cả người cao lãnh như cậu cũng phải đột quy mà chết:

"Vương Nguyên, sao trong gương lại có hình ảnh một cô gái? Cậu... Cậu đừng nói đó là... ma nhé!"

Mọi người nín thở chờ đợi, Vương Nguyên nhẹ gật đầu một cái:

"Là người mà em nói với hai người hôm trước cô gái xuất hiện trong giấc mơ của em. Em cần hai người giúp đỡ, cô ấy đang gặp khó khăn."

"Vương Nguyên, em đang nói cái gì vậy? Đừng dọa bọn anh như thế."

"Em không nói đùa đâu? Hoàn cảnh của cô ấy rất đáng thương."

"Vương Nguyên!" Vương Tuấn Khải gắt: "Để bọn anh yên tĩnh được không? Bọn anh không muốn nói đến chuyện này?"

Vương Nguyên bu ãn bã nhìn hai người rồi quay bước chạy ra khỏi phòng tập nhảy. Thiên Tỉ vốn muốn đuổi theo nhưng mà lại lo ngại Nam Nam, em trai cậu sao lại có thể nhìn thấy cô gái đó, chẳng lẽ là năng lực ngoại cảm, nhưng từ trước đến nay cậu cũng chưa thấy Nam Nam có biểu hiện gì bất thường.

"Tiểu Khải anh làm vậy Vương Nguyên sẽ bu ãn đấy."

"Anh cũng không biết bản thân vừa nói cái gì nữa, chắc anh điên rồi."

Vương Tuấn Khải vò đầu bứt tóc rồi bước đi trong phòng cũng chỉ còn lại mình Dịch Dương Thiên Tỉ và Nam Nam, cậu ng ỡ xuống đối mặt với em trai mình, nghiêm túc hỏi:

"Em có thể nhìn thấy cô gái đó sao?"

"Cô gái nào ạ?"

"Cô gái vừa nãy đi cùng Vương Nguyên ý?"

Dịch Nam Nam ồm một tiếng:

"Chị gái đó hả, chị ý..."

...

Vương Nguyên ng ỡ bó gối trên giường. Căn phòng cũng bị kéo rèm cửa lại tối om, phảng phất một chút ánh sáng le lói từ cửa ra vào hắt lên người cậu.

Hư Vô đứng bên cạnh cậu, muốn đưa tay ra an ủi nhưng lại rút lại, cô là người khiến cậu thành ra như vậy, mà cô còn là con ma thì làm sao đụng vào người cậu được. Vậy là cô cũng bó gối ng ỡ bên cạnh cậu.

Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên phá tan không gian im ắng.

Vương Nguyên mệt mỏi rút điện thoại ra, là Tiểu Mã Ca:

"Alo! Có chuyện gì anh?"

"Ngày mai em phải tới công ty để chụp poster quảng cáo cho album mới.

Sáng mai 9 giờ nhé."

"Vâng em biết rồi."

Vương Nguyên tắt máy, chút ánh sáng còn lại cũng không còn, cậu chợt lên tiếng:

"Cô đừng lo, dù không có bọn họ tôi cũng vẫn sẽ giúp cô, tôi đã hứa rồi mà. Cô lát nữa lui đi một lúc nhé, tôi sợ Đô Đô nhìn thấy cô sẽ sửa soạn lên. Âm ỉ quá sẽ ảnh hưởng đến bố mẹ tôi. Chỉ vài tiếng đồng hồ thôi, cô đừng đi xa khỏi tôi, biết chứ? Nếu biết thì rung ba tiếng chuông được không?"

Ring... ring...ring...

Ba tiếng chuông ngân vang bên tai cậu. Cậu cười nhẹ:

"Cảm ơn nhé! Tôi mệt quá, tôi đi ngủ một lát! Ngủ ngon!"

Vương Nguyên nằm xuống nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

...

Quản lý mới sáng sớm đã đứng ở trước cửa công ty, ngó quanh quất cuối cùng chiếc xe của Vương Nguyên cũng xuất hiện trong tầm mắt. Nhưng lạ thay, ghế bên cạnh không có ai, cậu mở cửa để làm gì. Quản lý ngơ ngẩn một lúc đến khi Vương Nguyên xuất hiện trước mặt mới định thần lại:

"Đi thôi, mọi người đang chờ rồi!"

Vương Nguyên không trả lời chỉ lẳng lặng bước theo, nhìn Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ cậu cố gắng nở nụ cười thản nhiên nhất, xem như mọi thứ không có gì:

"Chào mọi người."

Hai người khẽ thở hắt ra một hơi, tình bạn vẫn như vậy, Vương Nguyên tuyệt nhiên suốt đường đi vẫn vui vẻ, cũng không nhắc đến chuyện hôm qua.

"Anh Tuấn Khải, anh Vương Nguyên, anh Thiên Tỉ!"

Hạ Mỹ Kỳ từ đằng xa chạy lại, vì album lần này hợp tác cùng nhau nên Hạ Mỹ Kỳ cũng phải có mặt để chụp poster quảng cáo. Cô chạy với tốc độ ánh sáng đến chỗ bọn họ không cẩn thận liền bị vấp chân. Hư Vô theo phản xạ đưa tay ra đỡ, như có một lực hút, cô bị hút vào trong cơ thể Hạ Mỹ Kỳ, tiếng chuông bên tai cũng rung động dữ dội. Vương Nguyên khẽ nhíu mày,

tiếng chuông sao đột nhiên lại vang lên như vậy, cậu từ này vẫn đứng yên mà, chẳng lẽ cô chạy đi đâu đó gây ra chuyện sẽ vô cùng phiền phức. Hạ Mỹ Kỳ vì không có người đỡ mà ngã nằm sấp trên mặt đất vội lồm cồm bò dậy, quản lí của cô cũng chạy tới mắng mỏ:

"Đi đứng kiêu gì thế, mất hết hình tượng rồi!"

"Tôi... tôi..."

"Chúng ta mau đi chụp hình, cô còn rất nhiều chuyện phải làm đó. Chụp quảng cáo cho tạp chí thời trang, đi tham dự tiệc làm người đại diện cho nhãn hiệu mỹ phẩm BB...."

Quản lí vừa lôi Hạ Mỹ Kỳ đi vừa nói một tràng dài dằng dặc danh sách những việc phải làm. Hạ Mỹ Kỳ hoang mang, khuôn mặt méo xẹo như muốn khóc, câu duy nhất cô nói chính là Vương Nguyên, cả người đều ngoái lại phía sau nhìn cậu mặc cho sức kéo khủng khiếp của chị quản lí. Vương Nguyên mơ màng, sao đột nhiên gọi tên cậu? Tiếng chuông sao lại phát ra từ phía Hạ Mỹ Kỳ, mặt Vương Nguyên bỗng tái mét vội chạy theo: "Khoan, khoan đã!"

Hạ Mỹ Kỳ nhìn cậu như gặp được quý nhân, vốn định mở miệng nói nhưng bị chị quản lí chen ngang.

"Vương Nguyên, cậu có chuyện gì sao"

"Cho tôi nói chuyện với Mỹ Kỳ một lát."

"Không được, tới giờ làm việc rồi, các cậu cũng phải mau chóng chuẩn bị sẵn sàng đi. Cô ấy bây giờ phải đi trang điểm rồi."

Vương Nguyên khẩn trương, miệng không tự chủ mà thốt lên:

"Hừ Vô!"

Hạ Mỹ Kỳ giật mình quay đầu lại nhìn cậu:

"Tiếng chuông anh vẫn nghe thấy chứ?"

Vương Nguyên sốc toàn tập, như khúc gỗ nhìn thân ảnh Hạ Mỹ Kỳ đi khuất. Cái chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy, Hư Vô lại nhập vào người Hạ Mỹ Kỳ, điên rồi, điên rồi, loạn thật rồi.

End chap 6

CHAP 7: ĐỒNG TÂM HIỆP LỰC

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Hư Vô trong thân xác Hạ Mỹ Kỳ cố gắng thoát ra nhưng giống như bị một cái gì đó trói buộc khiến cô không thể nhúc nhích. Cô bắt đầu thấy hoang mang, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Vương Nguyên sẽ giận cô vì đi phá phách mất. Một mình cô mãi mê suy nghĩ cho đến khi chị quản lí của Hạ Mỹ Kỳ ấn dúi cô ngã xuống ghế, và ai đó bắt đầu nhào nặn khuôn mặt của cô. Cô bất an đến mức hai tay xoắn chặt gấu áo khiến nó trở nên nhăn nhúm.

Vương Nguyên trong phòng trang điểm cũng luôn thấp thỏm, đứng ngẩn không yên, đi đi lại lại trong phòng khiến hai người kia cảm thấy vô cùng kì lạ. Thay trang phục xong xuôi Vương Nguyên cũng là người phóng ra khỏi phòng đầu tiên, chạy nhanh đến chỗ Hạ Mỹ Kỳ đang đứng kéo cô vào một góc nói chuyện. Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ vẫn đi âm thầm đi đến, nhưng tiếng nói xì xào của Vương Nguyên thu hút sự chú ý của hai người liền đứng lại nghe ngóng.

"Hư Vô, cô làm gì với Mỹ Kỳ thế? Mau ra đi!"

"Tôi không thể nào thoát ra được. Tôi nghĩ linh hồn của tôi và linh hồn của cô ấy bị buộc chặt vào nhau rồi. Tôi thực sự không biết, tôi cũng không biết bây giờ phải làm sao nữa?"

"Không ổn rồi, lát chúng ta chẳng lẽ lại phải đi gặp pháp sư Uông hay sao?"

"Nhưng lát nữa tôi không biết có đi được hay không? Chị lúc nãy nói Hạ Mỹ Kỳ sẽ phải lập tức đi đến đâu đó để chụp ảnh cho tạp trí thời trang rồi tối còn đi dự tiệc."

Vương Nguyên thở dài vò đầu bứt tóc khổ sở, vò xong mới biết bản thân vừa trang điểm, thật muốn độn thổ:

"Xem ra hôm nay không đi được, lái xe từ đây đến nhà ông pháp sư cũng mất 2 tiếng đồng hồ rồi. Hư Vô, cô nghe lời tôi dặn nhé. Cô gái mà cô đang nhập vào hiện tại là nữ minh tinh nổi tiếng, cô ấy quen biết rất nhiều người, nếu như cô đi ra ngoài, gặp ai đó chào hỏi cô thì nhớ không được làm bộ mặt ngờ ngác như lúc này, cô phải tươi cười rồi trả lời họ. Biết chưa? Còn nữa, đừng nói chuyện với ai đó quá lâu kẻo sẽ bị phát hiện. Điện thoại của Hạ Mỹ Kỳ đâu?"

"Điện thoại gì ạ?" Hư Vô ngây ngô trả lời.

"Thì là cái cục hình chữ nhật giống của tôi nè!"

Hư Vô à một tiếng rồi bắt đầu lục túi xách, đưa ra một chiếc điện thoại cho Vương Nguyên. Vương Nguyên mày mò mở ra nhưng điện thoại lại có mặt khấu. Điện mất.

"Hạ Mỹ Kỳ, cô ở đâu?"

Tiếng chị quản lý của Hạ Mỹ Kỳ vang lên khiến Hư Vô và Vương Nguyên lại càng khẩn trương. Vương Nguyên hai tay run rẩy không ngừng cũng không thể nào mở khóa được mặc dù đã thử các mặt khấu như số điện thoại, sở thích của Hạ Mỹ Kỳ nhưng mà thực sự khó giống như lên trời vậy.

"Dùng cái này đi!"

Một chiếc iphone bất ngờ xuất hiện trước mặt Vương Nguyên, cậu vừa lo vừa sợ chẳng lẽ những gì cậu vừa nói đã có người nghe thấy hết rồi, họ chắc chắn sẽ nghĩ cậu điên. Khẽ ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt cười hài hòa của Dịch Dương Thiên Tỉ phản chiếu trong con người nâu sạm của cậu, kinh ngạc đến mức từ ngữ nói ra cũng ấp úng:

"Cậu... cậu nghe thấy...hết rồi à?"

Dịch Dương Thiên Tỉ khẽ gật đầu:

"Không có mặt khấu đâu. Cậu dùng đi. Chị quản lý sắp đến rồi kìa."

Vương Nguyên vội vàng nói cảm ơn rồi mở máy chỉ cho Hư Vô biết cách để gọi điện cho cậu lúc nguy cấp, việc này quả thực rất hại tim mà.

Tiếng bước chân ngày một gần, chị quản lý chưa xuất hiện đã lên giọng cầu nhàu với Hạ Mỹ Kỳ:

"Cô ở đây mà tôi gọi không lên tiếng, chúng ta phải mau chóng chụp poster cho xong rồi còn đi những nơi khác nữa."

Hạ Mỹ Kỳ khẽ dạ một tiếng tiện tay rút chiếc điện thoại của Dịch Dương Thiên Tỉ vào túi xách, coi như đã hiểu được cách liên lạc với Vương Nguyên, những chức năng khác cứ từ từ tìm hiểu. Lúc bị chị quản lý kéo đi

cô còn mang máng nghe được giọng nói của Vương Nguyên: "Hiện tại cô tên Hạ Mỹ Kỳ, nhớ nhé!"

Hạ Mỹ Kỳ vừa ra khu chụp hình ngay lập tức Vương Nguyên rồi rít cảm ơn Thiên Tỉ, cậu chỉ cười cười:

"Đến tởm mà cậu còn cảm ơn sao?"

Vương Nguyên cảm động đến nỗi ôm chặt Dịch Dương Thiên Tỉ, đặc ý vỗ lưng cậu bồm bộp khiến Dịch Dương Thiên Tỉ bị trọng thương khẽ ho vài tiếng.

"Vậy là cậu tin tởm phải không Thiên Tỉ? Cậu đúng là người tốt nhất, soái nhất. Yêu cậu chết đi được."

Vương Nguyên chu mỏ lên định tặng cho Dịch Dương Thiên Tỉ một nụ hôn nồng thắm thì lại bị cậu tỏ thái độ chán ghét đẩy ra:

"Tởm không phải gay."

Vương Nguyên bấu môi rồi tiêu sái đi về khu chụp hình, cũng sắp đến phiên cậu rồi. Dịch Dương Thiên Tỉ theo bước cậu mà đi nhưng bỗng nhiên bị một bàn tay tóm lại. Vương Tuấn Khải gương mặt khó hiểu nhìn cậu:

"Thiên Tỉ, em suy nghĩ gì vậy? Sao lại giúp Vương Nguyên, em nên khuyên bảo em ấy mới đúng, chuyện gì đang xảy ra với chúng ta vậy? Loạn rồi." "

Lúc Dịch Dương Thiên Tỉ bước tới chỗ Vương Nguyên anh đã định kéo cậu lại rồi nhưng mà không kịp.

Dịch Dương Thiên Tỉ nhìn anh bằng ánh mắt chân thành nhất:

"Anh biết Vương Nguyên rất lương thiện mà, lại hay giúp đỡ người khác, chúng ta là bạn thân làm sao có thể để cậu ấy một mình được. Hơn nữa..."

Dịch Dương Thiên Tỉ ngập ngừng "Nam Nam nói, lúc chúng ta cãi nhau... cô gái đó đã rơi nước mắt, cho nên em tin lựa chọn của Vương Nguyên là đúng, cô gái đó chắc chắn đang gặp khó khăn. Tiểu Khải, anh suy nghĩ lại được không?"

Dịch Dương Thiên Tỉ chăm chú nhìn Tiểu Khải, nhưng trong đầu lại vô thức nhớ lại cuộc nói chuyện với Nam Nam hôm qua, cuộc nói chuyện ấy khiến cậu trằn trọc suy nghĩ cả đêm, lăn lộn trên giường không ngủ được.

"Em có thể nhìn thấy cô gái đó sao?"

"Cô gái nào ạ?"

"Cô gái vừa nãy đi cùng Vương Nguyên ý?"

Dịch Nam Nam òm một tiếng:

"Chị gái đó hả, chị ý vừa nãy đã khóc khi các anh cãi nhau. Tại sao các anh lại cãi nhau thế?"

Đáp lại cậu cũng chỉ là cái lắc đầu từ chối của Vương Tuấn Khải, cậu cũng biết trước kết quả nên chỉ hơi buồn bã mà cụp mi mắt xuống, tránh đi ánh nhìn của anh.

"HẠ MỸ KỲ, HÔM NAY CÔ LÀM SAO THẾ CHẴNG CHỤP ĐƯỢC TẤM NÀO RA HỒN, CẢ NGƯỜI QUÁ CỨNG NHẮC. CUỒI LÊN!"

Tiếng đạo diễn tức giận mắng mỏ khiến Dịch Dương Thiên Tỉ và Vương Tuấn Khải giật mình mau chóng chạy lại xem đã xảy ra chuyện gì.

"Làm lại một lần nữa!"

Tiếng đạo diễn gắt gỏng lại vang lên dường như đã đi quá sức chịu đựng, chụp một kiểu đến mười năm lần ông không tức mới lạ.

Hạ Mỹ Kỳ thì sợ sệt cả người co rúm lại, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào Vương Nguyên ướt át như muốn khóc. Vương Nguyên ở đằng xa làm cử chỉ toét miệng cười giống cô r ồi tạo dáng để cô bắt chước, thực sự trông rất khôi hài. Bỗng cậu bị ai đó đánh một cái vào đầu từ đằng sau, khẽ kêu ui da một tiếng, quay phắt lại muốn chửi kẻ dám đánh vào đầu đại minh tinh như cậu:

"Ai vừa đánh soái ca ta?"

"Là anh, em có ý kiến gì?"

Vương Tuấn Khải làm bộ mặt lưu manh, Vương Nguyên cũng chỉ biết âm ỉc quay đầu đi, nếu là Dịch Dương Thiên Tỉ đánh nhất định cậu sẽ xông vào ăn thua với cậu ta một trận, nhưng là Đại Ca Vương Tuấn Khải thì cậu không dám.

Tiếng Vương Tuấn Khải lại vang lên cắt đứt không khí bức bách tại trường quay lúc này:

"Đạo diễn có thể để chúng em chụp poster chung trước r ồi chụp riêng sau cũng được."

Đạo diễn ngập ngừng:

"Tôi sợ cô ấy sẽ làm ảnh hưởng tới thời gian của các cậu, hôm nay cô ấy rất lạ."

"Không sao đâu, để tụi em chụp chung được r ồi."

"Vậy cũng được! Các cậu mau lên trên đi."

Vương Nguyên và Dịch Dương Thiên Tỉ còn há hốc miệng kinh ngạc, không phải Vương Tuấn Khải nói không giúp họ sao, những lời nói vừa

r ồi là gì? Vương Tuấn Khải nhanh chóng đi đến đứng bên cạnh Hạ Mỹ Kỳ nhỏ giọng nói:

"Tôi đến để giúp cô cho nên nghe lời tôi nói đừng quá gượng gạo, thoải mái đi, máy ảnh không là gì đâu lát nữa cô phải thật phối hợp với chúng tôi nếu không ắt hẳn sẽ khiến mọi người nghi ngờ ảnh hưởng đến Hạ Mỹ Kỳ thật sự cô nhớ chưa?"

Hạ Mỹ Kỳ khẽ gật đầu. Vương Tuấn Khải nở nụ cười hài lòng, anh biết phải làm thế nào đây, cũng không thể nào bỏ mặc hai người bạn thân mà anh xem như em trai ruột được, đành cùng họ xông pha chiến trận vậy. Vương Nguyên với Dịch Dương Thiên Tỉ cũng cùng lúc đi đến, họ trao nhau cái nhìn tin tưởng, tiếng đạo diễn lại vang lên:

"1...2...3...Action."

Đúng bây giờ họ chính là bắt đầu hành động, giúp đỡ cô gái ma tội nghiệp này.

Nhưng dường như không khí oai hùng của họ không duy trì được bao lâu, khi đạo diễn lần nữa lên tiếng nhắc nhở:

"Hạ Mỹ Kỳ, thân mật thân mật vào, ôm lấy Vương Tuấn Khải đi, trong MV không phải từng diễn sao? Cô quên rồi hả?"

End chap 7

CHAP 8: QUYẾT ĐỊNH CỦA BA NGƯỜI

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Hạ Mỹ Kỳ còn chưa kịp phản ứng thì vòng tay của Vương Tuấn Khải đã siết chặt lấy eo cô, Vương Nguyên ở bên cạnh cũng cất lên chất giọng ấm áp an ủi:

"Đừng sợ, có chúng tôi nữa mà. Cô sẽ làm được thôi. Cười lên đi."

Hạ Mỹ Kỳ an tâm, nụ cười trên môi dần hé nở nhìn thẳng vào ống kính. Lúc ống kính tách một cái chói mắt, một hình ảnh mờ hồ xoẹt qua đầu cô rồi rất nhanh tan biến: "Cái đó là gì vậy?"

"Hạ Mỹ Kỳ tạo dáng đi, đừng đứng yên như phỗng nữa."

"Vâng"

Hạ Mỹ Kỳ nhanh chóng lấy lại tinh thần tỉnh táo, hợp tác ăn ý cùng TFBOYS hoàn thành poster nhưng có một cảm giác quen thuộc bao trùm lấy cô mà cảm giác quen thuộc với cái gì cô cũng không xác định được. Vất vả chụp ảnh xong, cô còn chưa đặt mông xuống ghế nghỉ ngơi thì chị quản lí đã lại lôi cô đi xềnh xệch:

"Hôm nay cô mất 4 tiếng 15 phút 25 giây để chụp ảnh, quá thời gian tôi hẹn với tạp chí thời trang rồi nên phải mau chóng xuất phát không thể để hợp đồng này rơi vào tay người khác được."

Hạ Mỹ Kỳ cười méo xẹo đưa tay yếu ớt vẫy chào tạm biệt nhóm Vương Nguyên. Vương Nguyên cũng vui vẻ vẫy tay lại, đưa tay lên tai làm hình chiếc điện thoại ý nói hãy gọi điện cho cậu. Cô nhìn thấy gật đầu rồi nở nụ cười thật tươi khuất bóng sau cánh cửa.

"Tiểu Khải anh sao vậy? Mặt anh xám ngắt kìa!"

Dịch Dương Thiên Tỉ lo lắng hỏi han khi thấy suốt thời gian chụp ảnh sắc mặt Vương Tuấn Khải ngày một khó coi, hay là bệnh hạ đường huyết của anh lại tái phát.

"Chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi."

Vương Tuấn Khải khuôn mặt vẫn không một chút khởi sắc lạnh lung đi vào trong phòng nghỉ chuyên dụng dành cho TFBOYS. Vương Nguyên và Dịch Dương Thiên Tỉ khó hiểu nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo anh.

"Vương Nguyên, em đóng cửa vào đi."

"Được"

"Tiểu Khải, có chuyện gì thế? Anh mau nói đi? Trong người thấy không khỏe ở đâu không?"

Không để ý đến lời nói của Dịch Dương Thiên Tỉ, Vương Tuấn Khải đưa ánh mắt nhìn thẳng vào Vương Nguyên khiến Vương Nguyên lại càng mờ mịt.

"Nguyên Nguyên, em chạm vào Hạ Mỹ Kỳ có thấy cảm giác lạ gì không? À mà là cô gái ma kia mới đúng."

Vương Nguyên ngây người một lát rồi lắc đầu:

"Không có, em thấy bình thường mà."

"Vậy sao khi anh chạm vào người cô ấy toàn thân lại có cảm giác vô cùng ớn lạnh, vô cùng khó chịu đến bây giờ cảm giác ý vẫn còn, giống như toàn thân bị vút ở Bắc Cực vậy."

"Cô ấy là ma nên đương nhiên phải lạnh rồi. Cả người đều là âm khí mà." Dịch Dương Thiên Tỉ bất chợt nói, khiến không khí căng thẳng nặng nề. Vương Nguyên chợt nhớ lại lời pháp sư Uông nói: "Cậu thanh niên trẻ, cậu phải suy nghĩ cho kĩ. Ấn đường của cậu đen sì, cả người đều bị một vòng âm khí bao quanh, dương khí không thể nào chiếu tới cậu được, nếu cậu đồng ý với cô gái đó tức là cô gái sẽ luôn đi theo bên cạnh cậu, mà như vậy âm khí sẽ càng nặng, cậu sẽ ngày một yếu đi, và có thể chết.". Cậu bỗng cảm thấy không lạnh mà run hai tay yếu ớt ôm lấy bả vai của mình ngửi thụp xuống ghế. Ngẫm lại quả thật ông ấy nói đúng, cậu cảm thấy sức khỏe gần đây có vẻ như bị suy giảm hơn trước, cái ngày cậu ngất trên sân khấu, đó là tai nạn đầu tiên kể từ khi cậu bước vào làng giải trí. Lúc ấy cả người vô lực, mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu như có ai đó ra sức kéo xuống còn cậu thì cứ ra sức mở nó ra. Cậu ở bên cạnh cô lâu ngày sẽ chết sao? Lúc ở đó cậu vì quá kinh hãi nên không kịp để ý đến chi tiết này, mà nếu để ý thì với tính cách của cậu cậu vẫn sẽ giúp ma nữ tên Hư Vô đó.

"Vương Nguyên, Vương Nguyên. Cậu sao thế?"

Dịch Dương Thiên Tỉ lo lắng khi thấy Vương Nguyên cứ ngẩn ngẩn im lặng một chỗ ánh mắt thất thần nhìn vào khoảng không vô định.

"Tớ không sao? Hư Vô hiện tại đang bị kẹt trong thân xác Hạ Mỹ Kỳ chúng ta nên làm gì đây?"

"Trước hết thì cậu phải nói cho tớ và Tiểu Khải biết, cô gái ma đó rốt cuộc gặp khó khăn gì mà phải nhờ đến cậu giúp?"

Dịch Dương Thiên Tỉ nghiêm túc nói, Vương Tuấn Khải ở bên cạnh gật đầu tán thành, người và ma, quá khó tin nhưng lại xảy ra ở trên người Vương Nguyên, anh em tốt của bọn họ, bọn họ làm sao không khó hiểu cho được.

Vương Nguyên thở dài, chậm rãi kể lại câu chuyện vừa xảy ra cho hai người bao gồm cả việc gặp ông lão pháp sư Ôn Ngự. Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ chăm chú, ánh mắt thỉnh thoảng có hiện lên chút hồi hộp sợ hãi nhưng tuyệt nhiên vẫn để Vương Nguyên nói hết rồi mới lên tiếng.

"Vậy cô gái đó muốn cậu giúp cô ấy đi đầu tra về cái chết của mình mà lại không nhớ được bất kỳ việc gì, kể cả tên của mình." Dịch Dương Thiên Tỉ vuốt cằm, khuôn mặt dần trở nên suy tư.

"Chuyện này quá là bất khả thi rồi. Không có một chút thông tin nào chúng ta làm sao đi đầu tra? Càng nghĩ càng thấy nực cười, chúng ta giống như ba kẻ điên vậy." Vương Tuấn Khải khổ sở vò mái tóc của mình, đến anh còn chưa thực sự chấp nhận, chưa thực sự thu nạp được hết mối hỗn độn này, giống như một trò đùa tai quái của một kẻ nào đó vậy.

"Cứ coi nó là một thử thách đi. Đời người phải có thử thách, tuổi trẻ không có giới hạn. Tiểu Khải, không phải anh luôn nói câu đó sao?". Vương Nguyên đôi mắt sáng ngời ngập tràn tin tưởng, cậu tin chỉ cần cố gắng nhất định sẽ làm được, giống như ba người họ vượt qua bao nhiêu khó khăn mới có thể đi đến được đỉnh vinh quang lúc này, được hàng ngàn, hàng vạn, hàng triệu người biết đến.

"Đúng là anh có nói vậy, nhưng chuyện này thì hoàn toàn khác, em hiểu không?"

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa. Dù sao cũng đã hứa với cô ấy rồi, chúng ta phải giữ lời. Vương Nguyên, cậu tính đưa cô ấy đến chỗ pháp sư Ôn Ngự để tách hẳn ra khỏi Hạ Mỹ Kỳ sao?". Dịch Dương Thiên Tỉ mười ngón tay đan vào nhau, chống cằm chờ đợi câu trả lời của Vương Nguyên.

"Đúng vậy! Không thể cứ để cô ấy trong thân xác Hạ Mỹ Kỳ được, nếu bị phát hiện thì sao?"

Dịch Dương Thiên Tỉ nở nụ cười đắc ý: "Vậy nếu chúng ta không để cô ấy bị phát hiện thì sao?"

Vương Nguyên ngây ngô hỏi lại: "Ý cậu là sao?"

Dịch Dương Thiên Tỉ không trả lời cậu mà quay sang Vương Tuấn Khải: "Anh thấy sao?"

Vương Tuấn Khải suy nghĩ một lát rồi gật nhẹ đầu: "Anh thấy được đấy. Để cô ấy trong thân xác Hạ Mỹ Kỳ sẽ dễ cho việc đi đầu tra hơn. Cô ấy là một con ma thì làm sao chúng ta trao đổi nói chuyện được!"

"Nhưng mà như vậy hình như không tiện, Hạ Mỹ Kỳ thật thì phải làm sao?".

Vương Nguyên trong lòng vẫn không khỏi lo lắng, cứ để Hư Vô trú nhờ trong thân thể Hạ Mỹ Kỳ cậu thấy rất áy náy, tội lỗi.

"Vương Nguyên, đừng lo. Trong thời gian này, cô ấy cũng sẽ làm những công việc của Hạ Mỹ Kỳ, chúng ta cũng sẽ giúp cô ấy, tuyệt đối không ảnh hưởng đến Hạ Mỹ Kỳ thật sự." Vương Tuấn Khải, vỗ vai Vương Nguyên, giúp cậu có thêm một chút lòng tin nhưng nội tâm cậu vẫn rất bất an.

"Như vậy, liệu ổn không?"

"Tin ở tớ và Tiểu Khải, và tin vào chính cậu nữa. Chúng ta là The Fighting Boys mà. Cố lên!"

Dịch Dương Thiên Tỉ làm động tác cổ vũ, nội tâm Vương Nguyên cũng dần thả lỏng, trên môi xuất hiện nụ cười rạng rỡ thường ngày.

"Ừ, chúng ta nhất định sẽ làm được."

"TFBOYS" Ba người đồng thanh hô lớn một từ này, như nước tăng lực giúp họ thêm sức mạnh để tin tưởng.

...

Hạ Mỹ Kỳ mệt mỏi vừa về phòng đã nằm vật xuống giường lớn, lễ phục lộng lẫy trên người còn chưa kịp thay. Không ai biết cô đã toát mồ hôi hột, lo sợ như thế nào khi mà có bao nhiêu người đến chào hỏi mời rượu cô, cô chỉ biết cười gượng gạo đáp lại, trong đầu luôn nhớ lại lời nói của Vương Nguyên, có giúp cô giữ được tinh thần tỉnh táo. Vội vàng ngẩng dậy, mở điện thoại ra ấn số một, Vương Nguyên nói cô chỉ cần ấn số một là sẽ kết nối được với cậu. Từng tiếng tút tút dài vang lên theo mỗi âm thanh tim cô lại nhảy mạnh, đúng lúc vì quá hồi hộp mà định gác máy thì đầu bên kia truyền đến một giọng nam ngọt ngào:

"Alo! Hư Vô à!"

Nghe giọng nói của cậu, cô lại luống cuống chỉ "Ừm" một tiếng. Nhưng đầu dây kẻ bên vẫn hỏi:

"Hôm nay thế nào rồi? Mọi người có nghỉ ngơi gì không? Có mệt không?"
Cô nhẹ mỉm cười lắc đầu nói "Không, tôi khỏe lắm. Mọi chuyện vẫn ổn."

"Hôm nay tôi nói chuyện với Vương Tuấn Khải, và Dịch Dương Thiên Tỉ sang nay cô gặp đó. Chúng tôi đã nhất trí tạm thời cô sẽ ở trong thân xác Hạ Mỹ Kỳ, như vậy chúng ta có thể nói chuyện với nhau, thuận tiện cho việc đi đầu tra hơn. Cô thấy sao? Nếu cô không thích thì đừng miễn cưỡng."
"Được mà."

Giọng nói trở nên nghẹn ngào cô cũng chỉ có thể thốt ra hai từ đó trước khi thanh âm bị biến chất đi. Cô thực sự cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, gặp được một người tốt như cậu, dù cho có bị cô dọa cho sợ hãi hay làm phiền cũng không hắt hủi cô, toàn tâm toàn ý giúp đỡ một oan hồn như cô. Khi còn sống cô đã làm việc gì tốt để khi chết đi còn được gặp một con người như vậy chứ. Một giọt nước mắt vô thức rơi xuống chiếc váy đỏ kìêu diễm hóa thành đóa hoa lửa tà mị.

"Vậy, ngày mai cô có lịch trình gì không? Có thể gặp nhau chứ? Chúng ta cần trao đổi, với cả Tiểu Khải và Thiên Tỉ nữa."

Vương Nguyên vừa nói chuyện vừa vuốt ve Đô Đô ngoan ngoãn nằm trong lòng mình. Đô Đô mấy hôm nay rất lạ, lúc nào ban đêm cũng mò lên giường ngủ cùng cậu, giống như để bảo vệ cậu vậy, cậu thấy rất cao hứng a.

"Ừm. Ngày mai tôi có lịch buổi sáng đi đóng phim gì đó. Buổi chiều thì không có lịch."

"Vậy chiều mai đi! Chúng ta hẹn nhau ở nhà tôi nhé. Cô nhớ đường không?"

"Tôi nhớ mà. Nhưng mà còn việc đóng phim tôi không biết phải làm thế nào nữa, tôi sợ tôi đóng không được sẽ bị mọi người nghỉ ngơi."

End chap 8

CHAP 9: VÌ CÔ MÀ LIÊU LĨNH

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

"Đừng sợ. Cô sẽ làm được mà, hôm nay cô chụp ảnh cũng rất tốt, rất có phong thái. Ngày mai đóng phim đạo diễn nói như thế nào cô làm theo như vậy là được rồi. Cũng không còn sớm nữa, chắc cô cũng mệt rồi. Tạm biệt nhé."

"Vâng."

Tút...Tút... Tút.

Hạ Mỹ Kỳ vẫn áp chiếc điện thoại trên tai nghe từng tiếng tút tút dài của nó, cô quả thật còn muốn nói rất nhiều rất nhiều với cậu nhưng lại sợ làm phiền cậu nên thôi. 5 phút sau mới lưu luyến gác điện thoại xuống, mệt mỏi đi vào trong phòng tắm.

Đứng trước chiếc gương trong suốt, cô cũng phải kinh ngạc vì cô gái trong gương quá xinh đẹp, nét đẹp thanh thoát, thánh thiện đến mức cô cũng phải ghen tị. Ngày hôm nay cô đã bao lần trốn tránh cái gương, đứng trước gương lại nhắm mắt lại, sợ nhìn thấy cô gái đang bị cô chiếm thể xác cũng sợ nhìn thấy trong gương là gương mặt ma quỷ của mình. Hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp động lòng người phảng phất trong cơn người, cô nhắm mắt lại rồi khẽ mở ra, cô gái ma với khuôn mặt trắng bệch dọa người lại xuất hiện. Phải, cô chỉ là một con ma không hơn không kém, cô không nên vọng tưởng quá nhiều cũng không nên có quá nhiều tình cảm với trăn thế này nữa, hai tháng thôi Vương Nguyên sẽ giúp cô siêu thoát, cô sẽ đầu thai, sẽ mất hết ký ức về kiếp này, sống một cuộc sống hoàn toàn mới. Vương Nguyên đang cố hết sức giúp đỡ cô cô không thể để cậu thất vọng.

...

Kính coong... Kính coong.

Vương Nguyên nhanh nhẹn chạy ra mở cửa, Hạ Mỹ Kỳ đã đứng ngay

trước tầm mắt cậu, vội vàng kéo cô vào bên trong, còn không quên thò đầu ra xem xét. Không có ai, cậu thở phào nhẹ nhõm:

"Sao cô đi mà không mang theo kính râm hay khẩu trang, nếu để báo chí săn tin sẽ rất phiền phức."

Lời nói của cậu có chút trách móc có chút nhắc nhở ân cần khiến cô ấm lòng mà nở nụ cười, cậu cũng ngây ngốc, vì sao bị mắng lại còn cười được.

"Hai người tính đứng ngoài cửa đến khi nào?"

Dịch Dương Thiên Tỉ nở nụ cười trêu chọc, không nhanh không chậm bước đến phía hai người. Vương Tuấn Khải cũng sai bước phía sau:

"Hôm trước còn chưa giới thiệu hoàn chỉnh với cô, tôi là Vương Tuấn Khải, là đồng nghiệp, là anh mà cũng là bạn của Vương Nguyên."

"Tôi là Dịch Dương Thiên Tỉ, phía sau tương tự Vương Tuấn Khải nhưng tôi bằng tuổi Vương Nguyên, 20 tuổi."

"Chào các anh, tôi là Hư Vô. Hôm qua thực sự rất cảm ơn hai người," Hạ Mỹ Kỳ vừa nói vừa cúi người 90 độ, giọng nói cũng run lên vì cảm động.

"Không có gì đâu. Chúng ta vào phòng khách nói chuyện, bố mẹ Vương Nguyên đã đi du lịch rồi nên không cần lo lắng."

Dịch Dương Thiên Tỉ vừa nói vừa an tọa trên sofa, chân bắt chữ ngũ cảm giác rất hưởng thụ. Vương Nguyên chép miệng thật không biết đây là nhà cậu hay là nhà của Dịch Dương Thiên Tỉ nữa.

Wang Tuấn Khải dường như có chút không quen luôn im lặng và giữ khoảng cách với cô an tĩnh ngẩng bên cạnh Dịch Dương Thiên Tỉ.

Wang Nguyên thì lúc nào cũng vui vẻ, khoe miệng vẽ lên đường cong hoàn hảo:

"Cô cũng ngẩng xuống đi. Chúng ta sẽ phải tốn một chút thời gian để bàn bạc, Chuyện của cô những gì tôi biết đều đã nói cả với bọn họ rồi."

"Vâng."

Hạ Mỹ Kỳ từ tốn đáp. Dịch Dương Thiên Tỉ nhấp xong ngụm cà phê mới lại lên tiếng:

"Nhưng thông tin còn quá ít không thể tìm ra lối đi tiếp, chúng tôi cần thêm nữa."

"Đúng vậy, ít nhất cần tên của cô vậy mà cô lại không nhớ?" Chờ đợi bao lâu cuối cùng Vương Tuấn Khải cũng lên tiếng.

Wang Nguyên thì bình tĩnh hơn, nhẹ nhàng hỏi cô:

"Cô có nhớ mình ở đâu không? Hay là quen thuộc với cái gì đó."

Hạ Mỹ Kỳ ngẩn người một lát như đang suy nghĩ dưới sáu con mắt chờ mong của ai đó.

"Tôi chỉ cảm thấy quen thuộc với cậu."

OH MY GOD! Ba người muốn ngã ngửa khỏi ghế, không ngờ cô cũng vui tính như vậy, họ thật sự không đỡ nổi. Ngừng một lát cô lại nói tiếp:

"Hôm qua lúc chụp hình tôi cũng thấy rất quen thuộc, còn có hình ảnh nào đó mơ hồ lướt qua nhưng tôi không thể nào nhìn rõ được."

"Chẳng lẽ là cô từng tới công ty chúng tôi hay sao?" Vương Tuấn Khải nghi hoặc.

"Không thể nào, công ty chúng ta không có thực tập sinh nữ, nếu có cũng chỉ là fan hâm mộ thỉnh thoảng đến, nhưng đến một hai lần thì không thể có cảm giác quen thuộc được." Dịch Dương Thiên Tỉ trầm ngâm, vuốt cái cằm nhẩn hẩn.

"Vậy quen thuộc là quen thuộc cái gì?" Vương Nguyên cũng chìm vào dòng suy ngẫm hai tay khoanh trước ngực bất lực.

Như được ra hiệu ba người cùng một lúc hô lên:

"A... chính là..."

"Anh nói đi..."

"Em nói đi..."

"Vương Nguyên, cậu nói đi."

Ba người đùn đẩy nhau qua lại, cuối cùng Vương Nguyên hắng giọng nêu lên ý kiến của mình:

"Không biết hai người có giống em không? Loại trừ tất cả mọi giả thuyết đã đưa ra thì chỉ còn duy nhất một giả thuyết chính là cô ấy quen với việc chụp ảnh."

"Bing gô." Dịch Dương Thiên Tỉ búng tay cái tách.

"Chính xác." Vương Tuấn Khải gật gù.

"Vậy em xin nói tiếp. có thể trước khi chết cô ấy đã từng làm những việc liên quan đến chụp ảnh, có thể là người mẫu ảnh, diễn viên, MC hay ca sĩ..."

"Chính xác." Hai người còn lại nhắm mắt ưng thuận theo tiếng thuyết trình của Vương Nguyên mà ừ ừ với ồ.

"Vậy chúng ta trước hết tìm được nghề nghiệp của cô ấy đã."

"Ừ, đúng."

Hạ Mỹ Kỳ ngơ ngác nhìn ba người bàn luận. Vương Nguyên thì bị hai người kia làm cho tức điên, cứ ờ vớ ừ, rốt cuộc một câu góp ý cũng không nói là sao:

"Hai người có góp ý không hả?"

Tiếng hét của Vương Nguyên với công suất lớn đập ừ ừ vào tai hai người khiến họ giật mình nhảy dựng lên:

"Chính là bây giờ phải tìm được nơi cô ấy từng làm việc." Dịch Dương Thiên Tỉ vô cùng cao lãnh mở miệng.

"Đại học bá, em nói xem tìm thế nào? Giống như mò kim đáy biển vậy. Các công ty giải trí mọc đầy rẫy, chưa kể đến các trung tâm chụp ảnh r ồi các shop thời trang, tìm như thế nào a?" Vương Tuấn Khải bực bội nói, không quên ném một cái nguyệt dài cho Dịch Dương Thiên Tỉ. Cậu chỉ nhún vai r ồi cười trừ.

Vương Nguyên đập bàn cái r ần đứng dậy:

"Không biết như thế nào. Dù sao cũng phải thử. Xuất phát thôi."

"Vương Nguyên, cậu/em..."

Không để hai người nói hết câu Vương Nguyên đã nắm lấy cổ áo lôi x ềnh xệch hai người ra ngoài, còn không quên gọi theo Hạ Mỹ Kỳ:

"Hư Vô đi thôi! Đeo kính râm và khoác chiếc áo này có mũ vắt trên ghế của tôi vào."

Hư Vô luống cuống đeo kính râm, r ồi mặc chiếc áo khoác mỏng màu đen của cậu, trên đó còn lưu lại mùi hương bạc hà quen thuộc khiến cô nhất thời ngây ngẩn, một lúc sau mới định th ần lại mà đuổi theo.

Dịch Dương Thiên Tỉ và Vương Tuấn Khải khuôn mặt méo xeo, nhăn nhó khổ sở khi bị cưỡng chế lôi đi, còn ai khổ bằng bọn họ nữa, giúp người không công còn bị bạo hành. Ném hai người vào cửa sau của chiếc Cadillac đen huyền, đợi Hư Vô an tọa ở ghế sau, cậu mới r ồ ga phóng đi, một góc gác cũng không bỏ sót.

Dịch Dương Thiên Tỉ bị tốc độ của cậu làm cho hoa mắt chóng mặt, khổ sở nói:

"Vương Nguyên cậu định đi khắp thành phố này hay sao, một ngày làm sao đi hết."

"Không hết thì hai ngày, ba ngày... một tháng, nhưng tuyệt đối không được đến hai tháng."

Lời nói cậu bất chợt nói ra mà khiến Hạ Mỹ Kỳ cảm thấy xót xa, hốc mắt đỏ hoe, ngoảnh mặt ra phía cửa kính xe, cố gắng che đi giọt nước mắt lăn

dài trên khuôn mặt. Sao cậu lại tốt bụng như vậy chứ?

Vương Tuấn Khải bị kinh ngạc đến nỗi không còn tâm trí mà sợ hãi nữa rồi. Anh không biết Vương Nguyên lại lái xe giỏi còn dám phóng với tốc độ cao như vậy nữa. Thật muốn dọa người, huyết áp thấp của anh có thể bị tái phát ngay lúc này a.

"Nguyên Nguyên, em điên cu ờng như vậy có nghĩ đến sự thật chưa? Chúng ta còn không biết cô ấy có phải người Trùng Khánh hay không, em phóng xe bạt mạng không có chủ đích như vậy liệu có kết quả?"

Lời nói của Vương Tuấn Khải khiến không khí trong xe trùng xuống. Hạ Mỹ Kỳ cam chịu, khẽ nhắm mắt lại, nước mắt lại nhỏ xuống như viên châu quý giá. Một giọt rồi hai giọt, tầm mắt cũng mờ đi, họ lại cãi nhau vì cô, bất kể như thế nào cô cũng không muốn chuyện diễn ra theo hướng này. Nhưng lời nói của Vương Nguyên thốt ra lúc này lại càng khiến nước mắt của cô thi nhau rơi xuống không kìm lại được.

"Mặc kệ có kết quả hay không? Trùng Khánh không có thì Bắc Kinh, Thượng Hải,... nơi nào cũng không thể bỏ sót."

End chap 9

CHAP 10: SCANDAL

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa thời hạn hai tháng cũng đã đi được một nửa nhưng chút xíu thông tin về Hư Vô TFBOYS đều chưa có bước tiến triển nào, khiến ai nấy dù không muốn cũng phải buồn bã thất vọng.

"Nguyên Nguyên, hôm nay cậu đừng đi tìm nữa. Trùng Khánh đã bị cậu lật tung rồi, nhưng mọi thứ vẫn chẳng đâu vào đâu. Cậu nhìn cậu xanh xao gầy đi bao nhiêu rồi, đừng gắng sức quá, lát về nhà nghỉ ngơi đi." Dịch Dương Thiên Tỉ nhìn khuôn mặt lúc nào cũng đăm chiêu cùng dáng người ngày càng gầy đi của bạn mình thì không khỏi đau lòng.

"Nhưng đã mất một tháng rồi, nếu không nhanh sẽ không kịp mất." Vương Nguyên vẫn cố chấp. Dịch Dương Thiên Tỉ lắc đầu càng ngày cậu càng thấy Vương Nguyên dần trưởng thành hơn, quyết đoán hơn trước rất nhiều, cậu rất khâm phục nhưng quyết đoán thế nào cũng đừng tự hành hạ bản thân chứ.

"Vương Nguyên, Thiên Tỉ nói đúng đó, tối nay em ở nhà nghỉ ngơi đi. Chúng ta sẽ cùng tìm vào ngày mai, em cũng biết là việc này khó như lên trời mà. Chúng ta chỉ có thể từ từ, không được vội."

Vương Tuấn Khải đặt tay lên vai Vương Nguyên khuyên nhủ, hôm nào cũng thấy cậu vất vả, hết việc học ở trường đại học rồi đến hoạt động, đóng phim biểu diễn, hôm nào cũng đều gục xuống ngủ trong lúc giải lao. Nhìn thấy cảnh đó, ai mà không đau lòng cho được. Anh thừa nhận, đối với việc giúp Hư Vô này nếu Vương Nguyên có mười phần nhiệt tình thì anh chỉ có năm.

Cốc...cốc ...cốc.

Tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của ba người, Vương Tuấn Khải ngẩng ngay ngắn khẽ cất giọng:

"Mời vào."

Tiểu Mã Ca đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một quyển ghi lịch trình dày đặc, nhìn muốn hoa mắt chóng mặt.

"Hôm nay mọi chuyện đã xong rồi. Các em có thể nghỉ ngơi được rồi. Còn nữa ngày mai là khởi quay "Chu Tước" rồi, các em nhớ chuẩn bị cho thật kĩ nhé, cũng sẽ có rất nhiều các bậc tỉen bối tham gia, quy mô lần này rất lớn."

"Vâng tụi em biết rồi."

TFBOYS gật đầu chắc nịch, Tiểu Mã Ca cũng mỉm cười rồi bước ra ngoài. Dịch Dương Thiên Tỉ mau chóng dìu Vương Nguyên dậy:

"Để tớ đưa cậu về"

"Không cần đâu, tớ đâu đến mức đó, tớ có thể tự lái được mà." Vương Nguyên cười nhẹ từ chối.

"Anh cũng sẽ đưa về, em lúc nào cũng là con sâu ngủ, nhìn em xem em vừa lái xe vừa ngủ gật gây tai nạn thì biết làm sao?" Vương Tuấn Khải tức giận lườm trừng trừng Vương Nguyên.

Vương Nguyên chỉ biết gật đầu một cái, ngại ngùng nói:

"Cảm ơn hai người."

"Ngốc, cần gì cảm ơn chứ." Dịch Dương Thiên Tỉ và Vương Tuấn Khải không hẹn mà đồng thanh.

...

Hạ Mỹ Kỳ nằm uể oải trên giường, một tháng rồi, cô bôn ba trên đường cùng ba người họ, họ đưa cô đi đến rất nhiều nơi, rất nhiều studio, công ty... số lượng cô cũng không thể nhớ hết nhưng mà cô cảm thấy rất có lỗi cảm thấy bản thân rất vô dụng, một chi tiết nhỏ thôi cũng không nhớ được, làm phiền đến bọn họ nhiều như vậy, có phải cô nên đi đến chỗ pháp sư Uông nhờ ông ấy lập đàn siêu thoát cho cô không?

Suy nghĩ ấy thoáng qua trong đầu cô nhưng cô lại gạt đi, dù sao cô vẫn muốn biết tại sao mình lại chết? Hơn nữa hình như thế gian này lại có thêm thứ khiến cô lưu luyến, lưu luyến khi ở trong thân xác Hạ Mỹ Kỳ, và lưu luyến cả Vương Nguyên mỗi lần cậu ôn nhu, chăm sóc cô, trái tim không phải của cô lại đập mạnh, luôn muốn gặp cậu, muốn nhìn thấy cậu, nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cậu.

Soi mình trong gương, cô cảm thấy bản thân thật ích kỉ, chết rồi còn chiếm thể xác của một cô gái xinh đẹp như vậy cho riêng mình, còn cố chấp với thứ tình cảm gọi là yêu. Cô quá tham lam, từ khi nào đã tự đào hố chôn bản

thân mình, càng lưu luyến càng không thể siêu thoát.

...

Trước khi khởi quay TFBOYS được ra mắt với các vị tiền bối lão luyện trong giới giải trí đa phần đều là đã từng nói chuyện có Huỳnh Hiểu Minh, Dương Mịch, Vương Khải,... chỉ có Diệp Dao tí tí là họ chưa từng tiếp xúc bao giờ, cũng có thể là vẻ ngoài lạnh lùng xa cách của cô khiến ba người không có hào cảm.

Trong tác phẩm đoạt giải Oscar Tiểu thuyết xuất sắc nhất "Chu Tước" Vương Nguyên (Dương Thục Phương), Vương Tuấn Khải (Lưu Chính Bân), Dịch Dương Thiên Tỉ (Thiết Ngôn) đều là ba vai chính trong truyện. Tác phẩm cổ trang kể về hành trình của các bậc anh hùng trong công cuộc chinh phục loài vật Chu Tước chỉ có trong truyền thuyết, đan xem trong cuộc chinh phục đó có tình yêu, tình bạn, thù hận và bao nhiêu khó khăn thử thách ở trước mắt.

Bộ phim khởi quay, địa điểm quay là núi Vũ Di điệp điệp trùng trùng, có nơi bằng phẳng nhưng cũng có nơi vách đá cheo leo phù hợp với cảnh diễn, mọi người đều trong không khí vô cùng chuyên nghiệp khiến TFBOYS cũng phải vô cùng cố gắng, ba người không muốn vì bản thân mà kéo chân mọi người lại. Ba ngày quay phim người có biểu hiện tốt nhất là Diệp Dao, đạo diễn không ngừng khen ngợi mà đến TFBOYS cũng phải thán phục cô, quá phi thường rồi, chưa từng phải quay lại bất kì cảnh nào trong khi Huỳnh Hiểu Minh nhiều năm làm mưa gió trên điện ảnh cũng phải một lần quay lại.

Ba người xuất phát trở về Trùng Khánh Trung Quốc, vừa bước chân ra sân bay đã thấy Hạ Mỹ Kỳ đeo mũ đội khẩu trang kín mít đứng vẫy tay với họ. Ba người tròn tròn mắt, cô gái này không biết đây là đâu hay sao. Tùy tiện đi đứng, muốn bị fans cùng phóng viên phát hiện ra chắc. Vương Nguyên hết cách liền nhắn tin nói cô trở về nhà trước ngày mai sẽ cùng gặp mặt nói chuyện, cậu cũng quá khẩn trương rồi, không nhanh sẽ không kịp mất, lúc ấy hai tháng kết thúc sẽ phải đưa cô đến pháp sư Uông Ngự, để độ kiếp, dù sao cũng tiếp xúc lâu ngày nói không có tình cảm thì là nói dối.

...

Cả ba người uể oải toan trở về nhà thì điện thoại của cả ba cùng một lúc kêu lên, là của chị quản lí:

"Trở về công ty ngay có việc gấp."

Ba người nhìn nhau khó hiểu nhưng mà vẫn lái xe đến TFENT. Chị quản lí không nói không rằng dẫn họ vào phòng giám đốc rồi bước ra ngoài. Cả ba đứng im chờ đợi giám đốc xoay chiếc ghế lại nói chuyện với họ.

"Ngồi xuống đi."

Ba người an tọa trên ghế sofa, giám đốc mới rời ghế đứng dậy trên tay là một sấp tạp chí ném thẳng lên bàn:

"Cái này là cái gì?"

Tiếng giấy đập vào mặt bàn kêu cái bộp, ba người ngơ ngác đưa mắt nhìn, ngay lập tức, con người mở lớn, nhưng rất nhanh lại trở về trạng thái bình thường ngay sau đó.

"Giám đốc, mấy tin đồn nhảm, không nên để ý làm gì."

"Vậy còn đồng ảnh này."

Sấp ảnh được thả vung vãi trên mặt bàn, ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh, có hơn trăm tấm đều là chụp ảnh của ba người đi cùng Hạ Mỹ Kỳ, đáng lẽ ra sẽ không thân mật như vậy, chỉ tại góc chụp làm người ta hiểu lầm.

Khung cảnh của những bức ảnh này đều là khi họ đưa Hạ Mỹ Kỳ đi tìm chút thông tin, không biết phóng viên nào nhanh nhạy đã chụp lại được.

"Các cậu không có lời giải thích nào sao? Tôi biết ba ngày nay các cậu bận bịu ở phim trường không biết được chuyện này nhưng mà chuyện này vượt quá tầm kiểm soát rồi, tôi cần một lời giải thích. Ai giải thích đây?"

Vương Nguyên hít thở sâu, lấy dũng khí để nói:

"Là em, em đi cùng với..."

"Là em..."

"Là em, em đã nhờ bọn họ đi cùng trong lúc hẹn hò với Hạ Mỹ Kỳ."

Vương Tuấn Khải ngăn cản hết lời nói của hai người một mình nhận trách nhiệm. Nói thật không được đàn phải nói dối, có bao nhiêu cái cớ thì cớ này là hợp nhất rồi, không thể nói đi cùng để bàn chuyện hợp tác trong khi hai bên không có hợp đồng nào, cũng không thể nói là tình cờ gặp gỡ vì bức ảnh chụp được rất nhiều ngày, quần áo cũng khác nhau, nói tình cờ gặp ai mà tin chứ.

Vương Nguyên với Dịch Dương Thiên Tỉ kinh ngạc nhìn Vương Tuấn Khải, còn có gương mặt ngày một trầm xuống của giám đốc.

"Giám đốc, sự việc không phải là vậy. Chính là em có chuyện nhờ Hạ Mỹ Kỳ giúp đỡ nên hẹn cô ấy ra ngoài, không hề có bất cứ chuyện gì." Vương Nguyên lúng túng nói từng chữ phát ra đầu không rành mạch. Hừ Vô ời Hừ Vô, chính là lúc nào cũng trang bị sơ sài nên dễ bị người khác phát hiện đó,

cậu hết nói nổi rồi.

"Giám đốc, tất cả những tấm ảnh này vẫn là không nên tin, chỉ chụp nghiêng một chút đã khiến người khác hiểu lầm rồi." Dịch Dương Thiên Tỉ ra sức phân bua.

"..."

Sắc mặt Giám đốc ngày càng đa dạng, xanh đỏ tím vàng, ba người thi nhau nhận trách nhiệm về bản thân khiến ông chóng cả mặt đau cả đầu, không nhẫn nại được mà hét lên:

"Im lặng, ba người chính là muốn thử sức chịu đựng của tôi phải không? Tên nhà báo sẵn được những bức ảnh này uy hiếp nếu không đưa hẳn tí tiền hẳn sẽ tung lên các trang mạng và báo lá cải, nhưng làm sao biết được đưa hẳn tí tiền rồi hẳn có yên vị ngay một chỗ hay không? Ba người gây chuyện lớn rồi đó."

"Vậy hẳn muốn tung thì cứ tung đi. Dù sao scandal lâu rồi cũng không có thấy hơi nhàm chán, chỉ bằng cho fan quây một trận." Vương Tuấn Khải làm bộ dáng bất cần, giọng nói nhàn nhạt không quan tâm.

"Như vậy Hạ Mỹ Kỳ bị khủng bố thì sao?"

Vương Nguyên thực sự không đồng ý với ý kiến này.

"Cô ấy nên tự biết cách lo cho mình. Vương Nguyên em không cần quản nhieu như vậy. Giám đốc, chúng tôi mệt rồi, chúng tôi xin đi trước. Tạm biệt."

Vương Tuấn Khải khẽ cúi đầu chào rồi dời đi, Vương Nguyên và Dịch Dương Thiên Tỉ cũng nổi gót theo sau. Giám đốc chỉ biết bất lực nhìn họ rời đi, chẳng nhẽ chuyện này không liên quan đến họ hay sao? Vừa vào xe cả ba đã tranh luận gay gắt:

"Tiểu Khải, như vậy không được, anh biết có nhiều thành phần fan quá khích ma, sẽ làm hại đến Hạ Mỹ Kỳ thì sao? Mà Hạ Mỹ Kỳ bây giờ cũng không phải Hạ Mỹ Kỳ trước kia, không biết đối phó với những thành phần đó."

End chap 10

Chap 11: Bạo hành

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Vương Tuấn Khải ngồi tại ghế lái qua gương chiếu hậu nhìn sắc mặt khuôn trương của Vương Nguyên thì từ tốn tra khóa vào ổ, nổ máy:

"Em không hiểu gì sao Vương Nguyên? Tên nhà báo đó là muốn tiẽn, bây giờ chúng ta đưa tiẽn cho hắn chắc chắn hắn vẫn sẽ bán thông tin cho các tạp chí lá cải khác có thể hắn còn tung tin TFENT vì muốn bảo vệ việc này mà đút lót hắn, như vậy em thấy công ty sẽ tổn thất ra sao?"

Vương Nguyên nghe xong thì thất thần, im lặng suy nghĩ, quả thực cậu quá nôn nóng, nhưng không nôn nóng không được Hư Vô mắc phải scandal này chắc chắn sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Dịch Dương Thiên Tỉ thấy Vương Nguyên cau mày thì lên tiếng muốn giúp cậu phần nào giảm bớt căng thẳng:

"Hư Vô sẽ không sao đâu. Chúng ta nói trước với cô ấy cô ấy sẽ biết cách phòng tránh mà. Hơn nữa nếu thông tin kia được đăng tải chúng ta cứ nói nó không phải sự thật là được rồi. Không sao đâu, đừng lo."

Vương Nguyên quay sang nhìn Dịch Dương Thiên Tỉ cảm kích:

"Ừ, đó là cách tốt nhất rồi."

"Còn về việc tìm manh mối công việc của Hư Vô thì tạm thời nên dừng lại, không nên để ai đó bắt gặp được nữa. Sẽ rất phiền phức."

Vương Tuấn Khải lại lên tiếng, anh tuy nói chuyện lạnh lùng nhưng lại rất có lí Vương Nguyên cũng đành phải nghe theo, gật đầu ưng thuận.

...

Khói trắng giăng mù mịt trong không trung, Hư Vô dò dẫm đi trong làn sương mờ ảo ấy, hai mắt mở to hết cỡ ngó nhìn xung quanh, vắng vẻ, hoàn toàn không có một bóng người, cô bắt đầu sợ hãi.

"Hư Vô..."

Giọng nói trầm thấp đầy uy lực vang lên khiến cô giật nảy mình, đề cao cảnh giác:

"Ai vậy?"

Trong màn khói mờ mờ thân ảnh một người sừng sững đứng đó, Hư Vô theo phản xạ mà tiến lại gần.

"Hư Vô người dám chiếm thân xác của con người, tội của người phải đây xuống 18 tầng địa ngục, bị đầy đọa cho hồn bay phách tán mãi mãi không được siêu sinh."

Khuôn mặt giận dữ của Diêm Vương bỗng chốc sáng bừng, con mắt sắc sảo tựa chim ưng nhìn chăm chăm vào cô, bên cạnh xuất hiện thêm hai người là đầu trâu mặt ngựa đang nhảy tung tung như ma cương thi.

Hư Vô hoảng loạn khóc thét:

"Không phải, tôi không phải cố ý. Tôi thực sự không cố ý mà."

Hư Vô từng bước lùi về phía sau, khi đầu trâu mặt ngựa vẫn tiếp tục đi tới:

"Không cố ý mà cô vẫn ở trong thân xác cô gái tội nghiệp đó. Vi phạm quy định của Quỷ giới, ta không thể tiếp tục để cô ở lại nhân gian. Đầu trâu, mặt ngựa, bắt cô ta lại."

"Vâng."

"Đừng mà, đừng bắt tôi, đừng bắt tôi."

"Aaaaa..."

Hạ Mỹ Kỳ hét lớn rồi vùng dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi:

"Thì ra chỉ là giấc mơ."

Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, lồm cồm bò dậy, nhìn bộ dạng của mình trong gương. Thân xác này cô đã chiếm hơn một tháng trên người là một vòng âm khí luân quần, nhìn kỹ sẽ thấy sắc mặt trắng xanh, môi nhợt nhạt, nét xinh đẹp bừng bừng sức sống như ngày đầu cô gặp cũng ủy mị đi vào phần. Có phải cô quá ích kỷ hay không? Cô níu kéo thời gian để được ở thế gian này được gần bên người mình thích, việc tìm lại ký ức hay không bây giờ đối với cô cũng không còn quan trọng chỉ muốn mỗi ngày đều được nói chuyện với cậu được ở bên cạnh cậu. Giấc mơ vừa rồi, là ảo cũng có thể là thật, có thể Diêm Vương muốn nhắc nhở cô nên báo mộng hoặc là do cô suy nghĩ quá nhiều mà thành ra như vậy. Cô biết cô đang đi sai đường sai mục đích nhưng cô vẫn trầm luân không thoát ra, cô phải làm thế nào đây?

Trang điểm nhẹ che đi khuôn mặt hơi tái nhợt của mình cô bước ra khỏi nhà theo lời thúc giục của chị quản lý, vừa bước chân ra khỏi cửa một toán

người xông đến ập vào cô:
"Hạ Mỹ Kỳ, Hạ Mỹ Kỳ kia."
"Mau lên mau lên."

...

Bịch...

Bạng Hồ (vệ sĩ của TFBOYS) bê một chồng sách báo cũ đặt ụp xuống đất, vang lên tiếng động lớn khiến TFBOYS đang yên tĩnh người ngời xem phim người đọc sách giật mình, phải đưa tay mắt sáng nhìn nguồn cơn của sự việc.

Bạng Hồ phất phất tay nhằm xua đi ít bụi bặm từ đồng sách báo cũ kia bay lên, để lâu quá rồi quyền nào quyền nấy đều phủ một lớp bụi dày.

"Mệt chết tôi mất, tìm trong đồng này thì biết đến khi nào a."

"Bạng Hồ anh làm gì thế?"

Vương Nguyên tò mò bước lại gần cũng phải bịt mũi vì bụi.

"Anh để tấm hình của một người bạn cùng lớp trong đồng này cứ nghĩ không dùng đến nữa ai ngờ bây giờ có đưa bạn anh hỏi mượn có việc gấp nên anh phải tìm lại cho hần."

Bạng Hồ mặt mũi nhăn nhó bắt đầu giờ từng cuốn sách báo ra tìm.

"Chỉ là một tấm hình thôi có cần bắt anh vất vả vậy không? Người bạn này thực không tốt a."

Vương Tuấn Khải cũng rời mắt khỏi tivi bước tới.

"Không phải chỉ là cậu ta thích cô bạn đó nhưng vì đi du học nên không thể cùng cô ấy ghép thành một đôi, bây giờ quay về mới biết cô ấy đã chết 10 năm rồi mà tình cảm vẫn nồng đậm như xưa cho nên muốn xin tấm hình của cô ấy làm kỉ niệm."

Nghe xong cả ba người đều cau mày, Dịch Dương Thiên Tỉ rời mắt khỏi cuốn bách khoa toàn thư bước lại phía Bạng Hồ đang chật vật tìm kiếm:

"Không ngờ còn có người nặng tình như vậy, để bọn em giúp anh tìm."

Thế là bốn người cùng nhau lùng sục lật từng quyển một, Bạng Hồ ngáp ngừng một lúc rồi nói:

"Cô ấy xứng đáng để người khác yêu như vậy, chỉ là hồng nhan bạc phận, bất thành tình mà chết."

Bạng Hồ khuôn mặt đầy nét đau thương nhớ lại quá khứ, rồi ỉu rĩ lắc đầu buồn bã vài cái.

TFBOYS cũng không biết nên tiếp chuyện ra sao chỉ im lặng giúp anh tìm tấm ảnh.

...

"Mọi người làm ơn tránh ra. Chúng tôi có việc gấp phải đi ngay. Tránh ra, làm ơn."

Tiếng chị quản lý của Hạ Mỹ Kỳ hét lên giữa đám đông bầu như kiến.

Tiếng từng người chen nhau nói như đây là lần cuối cùng họ được nói:

"Hạ Mỹ Kỳ xin hỏi tấm ảnh của cô và TFBOYS trên báo là sao?"

"Hạ Mỹ Kỳ, có phải cô đang hẹn hò với thành viên nào trong TFBOYS hay không?"

"Hạ Mỹ Kỳ có phải trong quá trình đồng hành cùng TFBOYS suốt từ khi họ debut cô và thành viên TFBOYS đã có tình cảm với nhau, xin hỏi hai người qua lại bao lâu rồi."

"Hạ Mỹ Kỳ..."

"..."

Hạ Mỹ Kỳ sắc mặt tái mét, đi theo sự chỉ dẫn của chị quản lý, vài hôm trước cô đã nhận được điện thoại của Vương Nguyên nói nên cẩn thận với thông tin trên báo lá cải, các phóng viên,... vì họ tung tin đồn nhảm. Cô vốn không nghĩ lại ra một tình trạng lộn xộn như vậy nên bây giờ cô thực sự rất loạn, đầu óc trống rỗng không nghĩ được điều gì.

Chị quản lý chật vật lách đám đông để lối cho cô đi, đám phóng viên cũng chật vật đuổi theo cô, khi cô sắp bước vào trong xe ô tô của mình thì đột nhiên bị một vật thể lạ lao đến va chạm với đầu khiến cô choáng váng ngã quy xuống đất, dòng máu nóng ấm từ trên trán chảy xuống, trong tiềm thức không ngừng hiện lên những hình ảnh mờ hồ.

"Hạ Mỹ Kỳ tránh xa TFBOYS ra."

"Không được lại gần TFBOYS của chúng tôi."

"Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga."

"Cô còn lại gần TFBOYS thì lần sau sẽ không phải dép mà là gạch đấy."

Một toán fan cuồng theo kiểu tiêu cực của TFBOYS tụ tập trước cổng nhà Hạ Mỹ Kỳ ai nấy mặt mày hung dữ nhìn cô giống như cô là hung thủ giết người.

Chị quản lý của Hạ Mỹ Kỳ thất kinh, không kịp phản ứng với chiếc dép bất thành linh bay đến, đứng im như phỗng nhìn Hạ Mỹ Kỳ nằm la liệt trên nền đất, lúc sau mới hồi tỉnh lại, hướng đám người kia đe dọa:

"Mấy người... Tôi sẽ chị ảnh lại tố cáo mấy người tội bạo hành, xâm phạm thân thể làm hại đến tính mạng người khác."

End Chap 11

Chap 12: Hứa Mễ Mễ

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Vương Nguyên giở từng trang sách tỉ mỉ tìm kiếm trong cuốn tạp chí, bỗng bị thu hút bởi một bức hình khiến cậu ngẩn nhìn hồi lâu, rồi lên tiếng gọi Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ:

"Hai người xem, người này hình như rất quen mắt."

Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ đặt cuốn tạp chí trong tay xuống, đồng loạt quay sang phía Vương Nguyên xem xét. Cả ba xoa xoa cằm rồi ậm ừ, một lúc sau không ai bảo đột nhiên cả ba nhìn nhau ánh mắt ngưng trọng, Dịch Dương Thiên Tỉ nuốt khan một cái.

"Cô gái này chẳng lẽ là..."

"Hư Vô." Vương Nguyên tiếp lời.

"Vậy chúng ta có manh mối rồi sao?" Vương Tuấn Khải không chắc chắn ngẩn lại lần nữa, dù sao anh cũng chỉ nhìn thấy Hư Vô một lần trong gương không khỏi cảm thấy xa lạ, còn đối với Vương Nguyên đã trở nên quá quen thuộc nên cậu gật đầu chắc chắn.

"A, tìm thấy rồi. Mất bao nhiêu công sức."

Bạng Hồ chợt lên tiếng thu hút ánh mắt ba con người đang trầm tư.

"Các em không phải tìm nữa đâu, tấm ảnh đây nè."

Bạng Hồ giơ tấm hình trước mặt ba người ngay lập tức Dịch Dương Thiên Tỉ khần trương, xem chút nữa đập cả tờ báo vào mặt anh:

"Cô ấy tên là gì thế? Anh xem còn cả ảnh trên tạp chí nữa nè."

Bạng Hồ liếc nhìn qua rồi vỗ đầu cái bốp:

"Trời ạ, sao anh lại lú lẫn như vậy chứ? Lật tung đồng bùi nhùi này lên để tìm ảnh một ca sĩ, không phải chỉ search baidu là xong sao đúng là toàn làm việc dư thừa đầu óc để trên mây."

"Bọn em đang hỏi anh tên của cô ấy kìa."

Vương Nguyên vỗ bàn cái bụp, ánh mắt gắt gao nhìn Bạng Hồ đây là lần đầu anh thấy cậu có cái biểu hiện như vậy.

...

Hạ Mỹ Kỳ hai mắt trống rỗng ng ẩ trên mặt đất bỗng chợt chuyển động, miệng lẩm bẩm:

"Mình tên là Hứa Mễ Mễ. Mình nhớ ra tên mình r ẩ. Vương Nguyên, phải gọi điện báo cho anh ấy."

Cô còn chưa rút điện thoại ra đã nghe thấy tiếng chuông, là Vương Nguyên gọi, cô xúc động áp lên tai nghe:

"Alo, anh Vương Nguyên..."

"Bọn anh tìm thấy thông tin v ề em r ẩ. Nếu em rảnh thì đến ngôi nhà số 21 đường XY được không? Nói chuyện qua điện thoại không tiện."

"Được, em đến ngay."

Hạ Mỹ Kỳ cúp điện thoại đưa mắt nhìn chị quản lí đang chập v ật với đám đông kia thì dùng hết sức lực quay bước chạy đi, trong lòng không ngừng h ẩ hộp, địa điểm hẹn với Vương Nguyên, sao cô lại cảm giác nó quen thuộc như vậy.

Giải quyết xong đám fan náo loạn bằng cách gọi vệ sĩ, chị quản lí của Hạ Mỹ Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm, quay lại tìm cô, nhưng trên mặt đất lúc này không còn thấy bóng dáng cô nữa, chị hít một ngụm khí lạnh, sắc mặt tái mét bấm điện thoại gọi cho Hạ Mỹ Kỳ nhưng đầu dây bên kia chỉ đáp lại bằng một giọng nói quen thuộc:

"Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được..."

...

TFBOYS đứng trước căn nhà số 21 ánh mắt không ngừng nhìn ra phía trước trông chờ thân ảnh một người con gái xuất hiện. Tiếng ô tô phanh kít lại theo sau là tiếng bước chân ngày càng g ần, cơ mặt cả ba giãn ra nhìn Hạ Mỹ Kỳ từng bước chạy tới, trên trán lấm tẩm mồ hôi quện với vết máu đã khô đỏ sậm trên mặt.

"Em xin lỗi em đến trễ."

Hạ Mỹ Kỳ gặp người thở dốc sau đó liền bị ba người họ kéo vào một góc khuất tránh người khác phát hiện ra.

"Bọn anh gặp được người bạn từng cùng em học cấp ba, nên đã có chút thông tin."

Vương Nguyên khẩn trương lên tiếng ánh mắt đề phòng ngó quanh quất. "Em cũng vừa nhớ được ra tên của em sau khi bị một cái dép chọi vô đầu, nếu là cục gạch chọi có lẽ sẽ nhớ được nhiều hơn. Em tên là Hứa Mễ Mễ." Hứa Mễ Mễ cười tươi, không để ý đến sắc mặt đờm của ba người, cùng ánh mắt tội lỗi. Bọn họ biết chứ, vết thương trên trán cô chẳng lẽ tự nhiên mà có.

Thấy không khí đột nhiên ngưng trọng, Hứa Mễ Mễ tiếp tục lên tiếng nài nỉ:

"Sao rồi? Các anh còn biết được thông tin gì nữa không?"

Vương Tuấn Khải thu lại ánh mắt nhìn thẳng vào mặt cô, anh biết hai người huynh đệ của mình không đủ can đảm để nói cho cô biết sự thật này: "Hứa Mễ Mễ em đã chết 10 năm trước rồi..."

Hứa Mễ Mễ nhất thời không kìm được cảm xúc sắc mặt trắng bệch nhưng nhìn thấy con mắt đau thương của ba người họ lại làm bộ không sao. Cũng phải cô đã lang thang lâu như vậy, mười năm là đúng? Đối với một người đã chết, thời gian vẫn tàn nhẫn như vậy.

"Em trước kia từng là một ca sĩ nổi tiếng đột nhiên vì một sự cố nào đó mà chết, đó là thông tin bọn anh tìm được."

Vương Tuấn Khải cố gắng nói nhanh gọn nhất có thể, cái chết của cô ngoài qua lời nói của Bạng Hồ thì trên baidu không còn bất kỳ thông tin gì, mà Bạng Hồ ngày tang lễ của cô lại không thể tham dự nên không biết vì sao cô chết, chỉ có chút tin tức ít ỏi này, coi như cũng đáp lại công sức bọn họ hơn tháng này tìm kiếm.

Hứa Mễ Mễ hai mắt lấp lánh lệ quang, tỏ vẻ đã hiểu, gật gật đầu.

Tiếng cửa sắt cốt kết đột ngột vang lên một bà cụ ước chừng ngoài 70 lom khom ra đổ rác, rơi vào con người của Hứa Mễ Mễ, kí ức về người đó bất chợt ùa về, nước mắt không kìm lại được rơi đầm đìa trên mặt, cô nức nở kêu nhẹ "mẹ". Bà cụ như cảm giác có ai đó gọi mình liền đưa mắt tìm kiếm, đôi mắt già nua quét qua Hứa Mễ Mễ cô lại thu người lại, hai tay ôm chặt lấy miệng không để tiếng nức nở phát ra, bà cụ không thấy ai thì ánh mắt chợt có chút tiếc nuối, mở cánh cửa sắt cũ kĩ rồi bước vào bên trong. "Đây là nhà của em đó." Vương Nguyên không kìm lại được giọng nói run rẩy của mình, nói xong liền quay mặt đi hướng khác, cậu không muốn cô nhìn thấy ánh mắt đã đỏ hoe của mình.

Hứa Mễ Mễ chập chững bước ra khỏi góc khuất ánh mắt đau thương chăm chú nhìn ngôi nhà với bao kỉ niệm đẹp đẽ trước kia lần lượt ùa về, người

mẹ phúc hậu, người cha cưng chiều cô nhưng cô lại bất hiếu, ra đi một mình để lại hai người tuổi cao sức yếu nương tựa nhau sống những quãng thời gian khó khăn họ đáng lẽ ra lúc này là phải an nhàn hưởng phúc.

Hứa Mễ Mễ bỗng quỳ sụp xuống dập đầu lạy lia lịa, vừa dập vừa khóc mặc cho máu chảy ròng ròng trên mặt:

"Cha, mẹ con gái bất hiếu, tha lỗi cho con, tha lỗi cho con."

Hứa Mễ Mễ cứ dập đầu như vậy, từ xế chiều đến sẩm tối, thân thể nghiêng ngả yếu ớt nhưng miệng vẫn cố chấp một câu nói: "Tha lỗi cho con." Lúc cô tưởng rằng mình sẽ kiệt sức ngất đi thì lại được một bàn tay rộng lớn ôm vào lòng. Vương Nguyên thủ thủ:

"Chúng ta phải đi về rồi."

"Cho em ở lại đây thêm một lúc nữa." Hứa Mễ Mễ thề thào.

"Ngày mai em có thể đến cũng được, nhìn bộ dạng em lúc này đi, em đang làm tổn thương thân xác của Hạ Mỹ Kỳ đó, nếu pháp sư Uông biết ông ấy nhất định sẽ không tha thứ cho em. Chúng ta còn chưa tìm được nguyên nhân cái chết của em cơ mà, đừng để Pháp sư Uông cứ thế cưỡng chế em đầu thai chứ?" Vương Nguyên cũng hết cách rồi, cậu chỉ còn biết khuyên cô như vậy thôi.

Hứa Mễ Mễ gạt đầu lia lịa yếu ớt đứng dậy, nghe văng vẳng trong nhà có tiếng ho khan cùng giọng một ông cụ già nua vang lên:

"Bà nó, hai mươi ngày nữa là đến lần thứ mười của Tiểu Mễ rồi, chúng ta năm nay cũng chỉ có thể làm đơn giản được thôi. Tôi không còn đủ sức lực nữa rồi."

"Ông đừng nói vậy chứ? Nói như ông sắp ra đi rồi vậy. Tôi không cho phép ông nói xui xẻo."

Hứa Mễ Mễ chạy nhanh vào trong xe đóng cửa cái rồi cô không có dũng khí để nghe tiếp nữa.

...

Tiếng gõ bàn phím lách cách vang lên, Dịch Dương Thiên Tỉ chăm chú nhìn từng dòng chữ nổi lên trên màn hình, bên cạnh là Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải ghi chép lại những thông tin cần thiết.

"Theo cha mẹ của Mễ Mễ nói 20 ngày nữa là đến lễ độ của cô ấy rồi cho nên cô ấy sẽ mất vào ngày 30/12/2005. Trên baidu còn lại duy nhất tấm ảnh cô ấy chụp cùng đạo diễn Tô Lịch ngày 29/12/2005."

Dịch Dương Thiên Tỉ phân tích chính xác từng thông tin có được, Vương Nguyên ở bên cạnh chăm chú ghi chép không ngừng, Vương Tuấn Khải

ánh mắt hơi nheo lại:

"Đạo diễn Tô Lịch cũng là đạo diễn phim Chu Tước mà. Thật trùng hợp như vậy chúng ta có thể dễ dàng hỏi thăm ông ấy rồi."

"Đúng vậy, ngày kia là quay cảnh tiếp theo rồi. Nhưng ở đây còn tấm ảnh nữa, thông tin cũng không kém quan trọng."

Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải theo lời nói của Dịch Dương Thiên Tỉ đồng loạt nhìn vào màn hình, bức ảnh ba người chụp chung, Hứa Mễ Mễ đạo diễn Tô Lịch và cả Diệp Dao.

End chap 12

Chap 13: Tai nạn

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

...

Ngày quay phim Chu Tước cuối cùng đã tới TFBOYS tranh thủ thời gian hóa trang tới gặp đạo diễn Tô Lịch để hỏi chuyện xảy ra với Hứa Mễ Mễ mười năm trước. Ngưng cả ba không ngờ lúc ấy Diệp Dao cũng có mặt ở đó, quả không tốn công đi hỏi lần hai.

Tô Lịch thấy ba chàng trai không hẹn mà đến thì có hơi bất ngờ nhưng vẫn vui vẻ mời cả ba ngồi xuống nói chuyện ông nghĩ chắc họ chỉ hỏi chuyện về kịch bản thôi ai ngờ sự việc mười năm trước lại được khơi lên, mặt biển yên lặng bỗng dậy sóng.

"Đạo diễn, có phải mười năm trước giới nghệ sĩ có một người tên là Hứa Mễ Mễ có phải không?" Vương Nguyên chủ động lên tiếng trước.

Không khí chợt ngừng đọng, cơ hồ còn nghe thấy tiếng hít thở sâu:

"Sao đột nhiên cậu lại hỏi như vậy Vương Nguyên? Cô ấy với các cậu có quen biết gì hay sao?" Tô Lịch vẫn giữ nét cười thường trực trên môi.

Wang Nguyên định lên tiếng trả lời thì Dịch Dương Thiên Tỉ đã đi trước một bước:

"Đạo diễn Tô chỉ là hôm vừa rồi chúng tôi tình cờ lướt baidu có thấy một ca sĩ tên Hứa Mễ Mễ nhưng lại không biết đó là ai? Nghĩ đến đạo diễn ở trong giới giải trí đã mấy chục năm chắc hẳn sẽ biết nên muốn thỉnh giáo một chút."

Dịch Dương Thiên Tỉ cười cười, giọng điệu thản nhiên như một người qua đường đang tò mò chuyện bát quái.

Cơ mặt Tô Lịch khẽ giãn ra:

"Thì ra là vậy. Quả thật giới nghệ sĩ từng có một người tên Hứa Mễ Mễ nhưng cô ấy đã qua đời 10 năm trước rồi."

"Vậy mà tôi còn tưởng cô ấy vẫn sống trên baidu không có đề cập đến việc này?" Vương Tuấn Khải lên tiếng, tròn mắt đưa đẩy nhìn Vương Nguyên và Dịch Dương Thiên Tỉ tìm sự đồng tình, hai người họ cũng nhanh chóng phối hợp gật đầu cái rụp.

"Cái này... Cái này..." Tô Lịch ấp úng.

Nhận thấy thời cơ đến Dịch Dương Thiên Tỉ hỏi dồn:

"Vậy đạo diễn chắc hẳn biết vì sao cô ấy chết. Có thể nói cho chúng tôi nghe được không?"

"Việc này thật khiến người khác tò mò." Vương Nguyên hai mắt lấp lánh mong đợi câu trả lời.

Tô Lịch và Diệp Dao ngày càng có cảm giác đây là một phiên thẩm vấn chứ không phải nói chuyện phiếm, Diệp Dao đưa mắt nhìn Tô Lịch, Tô Lịch thở dài:

"Đó là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tai nạn trên sân khấu mà thôi."

"Tai nạn? Tai nạn mà có thể chết người hay sao?" Vương Tuấn Khải không kìm chế được cảm xúc đứng bật dậy. Nếu nói tai nạn trên sân khấu giết chết nghệ sĩ thì không phải thần tượng nào cũng sẽ bị đe dọa tính mạng hay sao, thật quá hoang đường đi.

"Cái đó là..."

"Vương Nguyên, Vương Tuấn Khải, Dịch Dương Thiên Tỉ, đến giờ trang điểm rồi. Đạo diễn chuẩn bị quay thôi." Tiếng trợ lý đạo diễn vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của năm người.

Như được giải thoát khỏi cái không khí áp bức Tô Lịch đứng dậy, gật đầu nói

"Được." Rồi tiến về địa điểm quay, TFBOYS cũng tiếc nuối rời đi. Chỉ có Diệp Dao từ đầu đến cuối vẫn chưa mở miệng đứng tì lưng ở đó.

...

"Cảnh quay kế tiếp Dương Thục Phương và Tiêu Chính mâu thuẫn. Chuẩn bị... Bắt đầu..."

"Dương Thục Phương người không xứng đáng làm chủ nhân của Chu Tước."

"Người nói vậy là có ý gì? Ta với Chu Tước đã kí khế ước, chúng ta mãi mãi là bạn đồng hành." Dương Thục Phương (Vương Nguyên) lãnh đạm trả lời.

Tiêu Chính đột nhiên bật cười ha hả:

"Khế ước của người và Chu Tước vốn không thể mãi mãi. Tự người chọn

lựa sử dụng loại khế ước nếu người chết đi Chu Tước sẽ được tự do chọn chủ nhân mới của mình." Ánh mắt Tiêu Chính lóe lên tia nhìn tàn khốc.

Dương Thục Phương hai mắt tròn lớn:

"Ý người là..."

"Là người phải chết."

Tiêu Chính bước đến đưa tay đẩy Dương Thục Phương xuống vách núi.

"Aaaaaa..." Tiếng hét thảm thiết vang lên

"Cắt, Tốt lắm. Kéo Vương Nguyên lên."

Tô Lịch thấy h ồi lâu nhân viên vẫn đứng yên bất động, khó chịu lên tiếng:

"Cậu làm gì vậy hả? Mau kéo người lên."

"Đại... đại an toàn bị... đứt. Vương Nguyên... Vương Nguyên rơi xuống vách núi rồi." Nhân viên quay phim bấy giờ mới xoay người lại, mặt trắng bệch như tờ giấy, một câu vang lên khiến không khí ngưng đọng tất cả mọi người lặng yên như pho tượng cẩm thạch, không ai nghĩ đó là sự thật, thất thần ngây ngẩn h ồi lâu.

Dịch Dương Thiên Tử và Vương Tuấn Khải là người đầu tiên lấy lại thần thức, sắc mặt tái mét, lao như điên đến bên bờ vực cất chất giọng hoang mang run rẩy gọi trong tuyệt vọng:

"Vương Nguyên, Vương Nguyên, nghe thấy bọn tớ nói gì không? Mau trả lời tớ đi."

Tiếng hét thê lương của Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tử vang vọng khiến cả phim trường náo loạn

"Gọi đội cứu hộ đi. Mau lên." Tiếng đạo diễn thúc giục.

"Thiên Tử. Tuấn Khải mau lùi lại, nguy hiểm lắm." Bạng Hồ lại gần muốn kéo hai người lại nhưng bị hai người vùng vằng chống cự đẩy ra xa. Tầm mắt dần xuống vách núi sâu hun hút ghê người, hóc mắt đỏ hoe nước mắt vô thức rơi xuống, miệng không ngừng gọi:

"Vương Nguyên, Vương Nguyên."

"Vương Nguyên, cậu nhất định không được có chuyện gì. Nhất định phải bình an."

...

Hứa Mễ Mễ sau một h ồi làm việc mệt mỏi mới về tới nhà, chị quản lý của cô từ lần cô đột nhiên mất tích khi bị fan khủng bố lần trước trái tim bé nhỏ liền bị dọa cho sợ hãi đi đâu cũng kèm cặp cô 24/24 khiến cô hít thở cũng không thông. Cô chán nản bật ti vi lên xem có chương trình gì thú vị hay không? Công việc bận rộn đến mức muốn lao lực mà chết, mà việc của

bản thân thì chân tướng ngày một sáng tỏ nhưng cô đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi, sợ hãi sự thật sẽ phơi bày trước mặt mình. Lời Diêm Vương nói khi đó trong đầu cô còn nhớ như in: "Biết được sự thật, cô còn có thể rũ bỏ sao?", lời nói ấy rốt cuộc là mang hàm ý gì, vì sao lại nhất nhất không nói cho cô biết sự thật.

"Tin tức mới nhất, TFBOYS Vương Nguyên trong khi quay bộ phim Chu Tước vô tình gặp tai nạn rơi xuống vách núi, hiện đang được đưa vào bệnh viện để đi điều trị chưa rõ tình hình..."

"Cộp"

Tiếng đi đầu khiến rơi lạnh lẽo trên đất. Hứa Mễ Mễ sững sờ hồi lâu nhìn từng hình ảnh lướt qua màn hình, Vương Nguyên cả người ướt sũng sắc môi tím tái trên người đâu đâu cũng là thương tích được đẩy vào trong xe cấp cứu đập vào mắt, trái tim chột nhối lên từng câu nói của biên tập viên lơ lửng một chút cũng không lọt vào tai cô, hoảng loạn bấm điện thoại gọi cho Dịch Dương Thiên Tỉ. Mọi thứ dưới màn hình tivi đã nói lên sự thật nhưng cô vẫn cố chấp không Vương Nguyên làm sao có thể như vậy được chứ, nhất định là họ đang lừa người. Cô phải gọi cho Dịch Dương Thiên Tỉ để xác nhận. Tiếng tút tút ở phía đầu dây bên kia dài tựa hàng thế kỉ, cuối cùng cũng có người bắt máy:

"Alo."

"Thiên Tỉ, anh nói cho em biết, Vương Nguyên có thật là bị tai nạn là bị tai nạn hay không?" Hứa Mễ Mễ không kìm chế được mà giọng nói trở nên run rẩy. Cô cơ hồ còn nghe thấy tiếng thở dài phía đầu dây bên kia.

"Em đừng quá lo lắng, Vương Nguyên sẽ ổn thôi."

"Cạch..."

Chiếc điện thoại trong tay Hứa Mễ Mễ rơi xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

Tiếng nói của Dịch Dương Thiên Tỉ vẫn vang lên:

"Alo... Alo... Mễ Mễ..."

"Không thể nào. Sao lại như vậy được cơ chứ? Vương Nguyên. Vương Nguyên. Mình phải đến đó. Phải đến Phúc Kiến."

Hứa Mễ Mễ lâm bầm, vội vàng nhặt chiếc điện thoại rơi trên nền đất, áp vào tai nghe, vẫn giọng nói hoang mang của Dịch Dương Thiên Tỉ:

"Mễ Mễ, có chuyện gì thế?"

"Anh Vương Nguyên đang ở bệnh viện nào thế anh?"

"Bệnh viện K."

"Được, em đến ngay."

"Mẽ Mẽ, em định..."

Tút...Tút... Tút...

Hứa Mẽ Mẽ tắt điện thoại, vợ vội một chiếc áo khoác, leo lên chiếc xe Cadillac của mình rồi tự đi đến Phúc Kiến, vừa đi cô vừa cầu nguyện:

"Vương Nguyên, anh nhất định không được xảy ra chuyện gì?"

...

Tại bệnh viện K, điện thoại gọi đến cho Dịch Dương Thiên Tỉ liên hồi, hết của Hứa Mẽ Mẽ lại đến của công ty, rồi cả điện thoại của Vương Tuấn Khải:

"Vương Nguyên thế nào rồi?" Giọng nói của Vương Tuấn Khải ở đầu dây bên kia vang lên.

Dịch Dương Thiên Tỉ ngồi trên ghế, mắt nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu vẫn đang sáng đèn, mệt mỏi ngã lưng vào ghế khẽ thở dài:

"Còn chưa cấp cứu xong nữa."

"Ừ, cũng may bao quanh vùng Vũ Di đầu là sông suối, ngã xuống đó cơ hội sống sẽ cao hơn. Nếu không không biết mọi chuyện sẽ tồi tệ như thế nào!" Vương Tuấn Khải cũng thở dài cảm thán.

"Ừ, mà anh đi đâu tra đến đâu rồi?" Dịch Dương Thiên Tỉ bất chợt chuyển sang chủ đề khác.

Vương Tuấn Khải ngồi tại nơi vừa diễn ra cảnh quay của Vương Nguyên, tay cầm đai an toàn đã bị đứt, mắt khẽ nhìn nhân viên đoàn quay phim đang hỗn loạn thu xếp hành lý đồng thời trái ngược với đám phóng viên săn tin túm từng người lại để hỏi chuyện, tiếng máy ảnh tanh tách, một chiếc vô tình chụp phải Vương Tuấn Khải, ánh sáng lóe lên khiến anh nhúm mày:

"Từ lúc em đi cùng Vương Nguyên anh vẫn xem xét hiện trường, sợi dây này giống như đã bị ai đó cắt. Trước giờ chưa từng xảy ra sự cố về đai an toàn như vậy. Rõ ràng là có uẩn khúc"

CHAP 14: ĐẠI HỌA LIÊN TIẾP

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

"Sao lại như vậy được? Vương Nguyên đâu có đắc tội với ai." Dịch Dương Thiên Tỉ sừng sốt. Vương Nguyên đối với người khác luôn thân thiện, tốt bụng nhìn vào liễn có cảm giác yêu quý ai lại nhẫn tâm hại cậu ấy.

"Anh cũng không biết nữa. Chờ anh đến đó rồi chúng ta nói chuyện tiếp ha." Vương Tuấn Khải vừa nghe điện thoại vừa tiến về chiếc Mercedes, mở cửa ra và ngồi vào ghế lái.

"Ừ, vậy cũng được lát nói chuyện sau."

Dịch Dương Thiên Tỉ cúp máy trong đầu hỗn loạn một mảng chợt bị đánh động bởi tiếng bước chân lại gần cậu đưa mắt ra nhìn, là đạo diễn và các tỉn bối trong đoàn làm phim, việc không may xảy ra ai cũng đều thấy thương xót cho Vương Nguyên, thực sự là vạn vạn không ngờ đến.

Cuối cùng vẫn là đạo diễn Tô Lịch mở lời trước:

"Chuyện ngày hôm nay thực sự tôi vô cùng xin lỗi, cũng tại chúng tôi cứ đinh ninh rằng ban đầu mua dụng cụ đã xem xét rất kĩ lưỡng nghĩ đại an toàn vẫn còn tốt cho nên... cho nên..." Đạo diễn Tô Lịch ấp úng, hai mắt buồn bã nhìn xuống đất.

"Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn thôi mà, mọi người đừng buồn nữa.

Wang Yuan cậu ấy không sao đâu. Cậu ấy hay từng từng vậy nhưng lại rất mạnh mẽ." Dịch Dương Thiên Tỉ gắng nở nụ cười trấn an mọi người, lộ ra hai nướm đồng điều gượng gạo, bắt cậu cười lúc này thực sự là cười không nổi nhưng vẫn trưng nó ra thôi, chẳng lẽ cậu lại bắt người khác cũng tâm trạng nặng nề như cậu hay sao.

"Thôi, mọi người cũng mệt rồi. Mau trở về nghỉ ngơi để tôi ở đây cùng cậu ấy chờ đợi là được rồi." Diệp Dao đột nhiên lên tiếng phá vỡ không khí đang trầm lắng. Mọi người nhìn nhau không biết có nên đi hay không,

cô lại thúc giục: "Mau đi đi, đừng lo lắng."

"Vậy phiền cô r ồi Diệp Dao." Đạo diễn Tô cảm tạ r ồi cùng mọi người trong đoàn làm phim quay trở v ềkhách sạn nghỉ ngơi.

Ghế chờ bên phòng cấp cứu chỉ còn lại Dịch Dương Thiên Tỉ và Diệp Dao mắt đăm đăm nhìn vào cánh cửa vẫn đóng chặt, không gian chìm vào tịch mịch lạ thường.

...

Vương Tuấn Khải chăm chú nhìn chiếc đèn giao thông vẫn đang nhấp nháy màu đỏ, khi thấy chỉ còn hai giây anh mới tiếp tục khởi động, chuẩn bị phóng thì đột nhiên bên hướng đường đối diện bên kia vang lên những tiếng phanh gấp chói tai, tài xế mất tay lái chiếc xe mất kiểm soát lao như điên trên đường giống như lưỡi hái của tử thần đang k ềtrên cổ anh. Tiếng "Két" vang lên chói tai r ồi "huỳnh" hai chiếc xe va chạm với nhau khiến đoạn đường quốc lộ trở nên hỗn loạn, tiếng người gào thét không ngừng, tiếng còi xe cảnh sát tiếng hú của xe cứu thương v ừa v ừa vang lên.

...

Hứa Mễ Mễ hoảng loạn chạy vào bệnh viện K vừa chạy vừa xem xét các bảng tên phòng trên tường:

"Phòng bệnh của Vương Nguyên là A1023. Đây r ồi."

Hứa Mễ Mễ mở cửa bước vào, một khung cảnh trắng muốt đập vào mắt. Những bức tường trắng, rèm cửa trắng tr ần nhà trắng và cả Vương Nguyên toàn thân đều là màu trắng, khắp người cuốn đ ầy băng gạc cô lại run rẩy bước từng bước lại gần. Trong mắt cô lúc này chỉ có Vương Nguyên đang bị thương nặng nằm đó không h ềnhìn thấy Dịch Dương Thiên Tỉ từ lâu đã ng ồi bên giường bệnh.

Nước mắt chọt rơi cô bước lại bên Vương Nguyên, nức nở:

"Vương Nguyên, anh sao thế? Anh mau tỉnh lại đi. Đừng dọa mọi người mà."

"Mễ Mễ đừng như vậy để cậu ấy yên tĩnh một chút bác sĩ nói cậu ấy qua cơn nguy kịch r ồi chỉ c ần chờ đợi cậu ấy tỉnh lại sẽ không sao hết." Dịch Dương Thiên Tỉ thấy cô càng nói càng mất kiểm soát li ền ôm lấy bờ vai cô, cất giọng trấn an.

Không ngờ rằng Diệp Dao vừa từ bên ngoài mua hoa quả và chút đ ồ ăn v ề nghe thấy cái tên "Mễ Mễ" li ền kích động mở cửa xông vào:

"Mễ Mễ."

Hứa Mễ Mễ giật mình, đưa mắt nhìn Diệp Dao, loại cảm giác thân quen

chợt ùa về

Diệp Dao nhú mảy, cô vừa nghe thấy Dịch Dương Thiên Tỉ gọi ai đó là Mễ Mễ nhưng bên trong chỉ có Hạ Mỹ Kỳ, chẳng lẽ là do cô hoang tưởng nên nghe nhầm. Nhưng mà Hạ Mỹ Kỳ sao lại nước mắt dàn dụa như thể rất kích động đang bước về phía cô, theo phản xạ cô lùi lại một bước thì bị Hạ Mỹ Kỳ ôm chặt, nức nở nói:

"Dao Dao, tớ nhớ cậu quá. Tớ là Tiểu Mễ đây, Hứa Mễ Mễ."

Một cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng, Diệp Dao sắc mặt tái mét, đẩy Hạ Mỹ Kỳ ra lắp bắp nói:

"Cô... cô bị điên à? Cô là Hạ Mỹ Kỳ kia mà. Sao lại nói bản thân là Hứa Mễ Mễ?"

Diệp Dao sợ hãi như muốn tìm người ủng hộ mình đưa mắt nhìn Dịch Dương Thiên Tỉ nhưng chỉ thấy ánh mắt cậu thâm trầm ngụ ý cho câu trả lời người trước mặt cô chính là Hứa Mễ Mễ.

"Tớ chỉ là một hồn ma nhập vào thân xác Hạ Mỹ Kỳ thôi, tớ là Mễ Mễ bạn cậu mà, chúng ta cùng nhau trải qua những năm tháng cấp ba tươi đẹp cùng nhau trải qua kì thi Idol khắc nghiệt. Cậu không nhớ gì sao?..." Hứa Mễ Mễ hết lòng phân bua, đưa ra tất cả những kỉ niệm đẹp của hai người để Diệp Dao nhớ lại. Nhưng Diệp Dao sắc mặt ngày càng xanh tái chỉ lắp bắp:

"Hứa Mễ Mễ đã chết rồi... cô ấy đã chết rồi."

Hứa Mễ Mễ nghe xong lại đau lòng nước mắt rơi càng nhiều, đôi mi cong vút rủ xuống:

"Tớ chết rồi, chết từ mười năm trước rồi chắc cậu cũng quên tớ mất rồi."

Sau câu nói đó của Hứa Mễ Mễ cả căn phòng rơi vào im lặng cho đến khi Diệp Dao dường như đã lấy lại được bình tĩnh, sắc mặt khá khâm hơn mới hít nhẹ một hơi rồi lên tiếng:

"Mễ Mễ vì sao cậu lại nhập vào Hạ Mỹ Kỳ?" Diệp Dao nghi hoặc hỏi, cô cũng từng nghe nói ma có thể nhập vào thân xác người thật cho nên việc này có thể tạm tin hơn nữa cô gái trước mặt cô lại nói ra biết bao nhiêu kỉ niệm cô từng trải qua với Hứa Mễ Mễ, dù có khó tin thế nào cô cũng phải bắt buộc tin thôi.

Hứa Mễ Mễ nghe xong chợt ngẩng đầu dậy, khuôn mặt sáng bừng hạnh phúc, đi tới cầm tay Diệp Dao thâm tình kể lại mọi chuyện đã xảy ra, việc cô vô tình gặp được TFBOYS rồi nhờ họ giúp đỡ việc cô chẳng may bị buộc chặt với thân xác Hạ Mỹ Kỳ,... tất cả mọi chuyện cô đều kể hết không

bỏ sót một chi tiết nào.

Diệp Dao chăm chú lắng nghe thỉnh thoảng nhíu mày thỉnh thoảng lại làm khuôn mặt đau thương thỉnh thoảng lại gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cuối cùng mới lên tiếng:

"Vậy là cậu gần như đã nhớ lại mọi chuyện chớ có lí do vì sao cậu chết là cậu vẫn chưa nhớ được."

Hứa Mễ Mễ gật đầu cái rụp, nắm chặt tay Diệp Dao, vẫn vã hỏi:

"Đúng vậy. Cậu có biết lí do vì sao lúc đó tớ lại chết không?"

Diệp Dao như đang nhớ lại quá khứ hai mắt đỏ hoe, đau buồn nhìn Hứa Mễ Mễ:

"Lúc đó chòm đèn trên sân khấu đột nhiên rơi xuống, chẳng may cậu đang quá nhập tâm ca hát cho nên... cho nên..."

Hứa Mễ Mễ cười gượng gạo. Dịch Dương Thiên Tỉ chợt suy ngẫm: "Thì ra tai nạn trên sân khấu là như vậy. Nhưng vì sao lúc tự mình hỏi cô ấy lại không trả lời? Cô ấy thật khó hiểu, đã làm bạn thân thiết với Mễ Mễ như vậy mà lúc tự mình nhắc đến Hứa Mễ Mễ sắc mặt lúc đó cũng không có một chút cảm xúc nào. Rốt cuộc chuyện này là sao?"

Reng... Reng ... Reng

Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên. Là điện thoại của Hạ Mỹ Kỳ, Hứa Mễ Mễ nhìn màn hình, thần thần không ổn, cô đi không một lời nhắn với chị quản lí hần chị ấy đang gọi điện trách móc cô đây, thận trọng đưa điện thoại áp vào tai nghe, lí nhí nói:

"Alo."

"Hạ Mỹ Kỳ, cô có biết bản thân vừa làm gì không hả?..."

Tiếng nói quá cường đại khiến Hứa Mễ Mễ phải đưa điện thoại cách xa tai hết mức có thể, nhăn nhó khổ sở nói:

"Tôi xin lỗi."

"Không xin lỗi gì hết ngay lập tức trở về cho tôi."

Nhận thấy đầu dây bên kia đã đến giới hạn chịu đựng, Hứa Mễ Mễ vội vàng nói ba tiếng "được" rồi tắt máy, thực ra thì cô rất yêu quý chị quản lí này chị ấy vô cùng tốt với cô chỉ là chị ấy đôi khi chị ấy quá nghiêm túc, bảo thủ thôi, nhưng mà dù sao cũng đầu là muốn tốt cho cô.

Vội vàng chào tạm biệt Dịch Dương Thiên Tỉ và Diệp Dao, cô nhanh chóng chạy ra ngoài trước, vì đi quá vội vàng không kịp để ý đến chiếc xe cứu thương vừa đi vào, trên chiếc xe cứu thương đó là Vương Tuấn Khải toàn thân bê bết máu. Nhân viên bệnh viện mau chóng đẩy anh vào bên trong.

Dịch Dương Thiên Tử lúc này bước ra khỏi phòng bệnh tiền Diệp Dao, chợt thấy trên chiếc giường vừa băng qua, len lỏi trong đám người hiện lên khuôn mặt quen thuộc, đáy lòng rét lạnh, bỏ mặc Diệp Dao vẫn đang đứng đó vội vàng chạy theo"

"Tiểu Khải, anh làm sao thế? Bác sĩ... Bác sĩ... Anh ấy..."

"Xin lỗi, cậu đứng chờ ở đây."

Bác sĩ đẩy nhẹ cậu ra khỏi cánh cửa phòng cấp cứu, Dịch Dương Thiên Tử hai mắt đờ đẫn. Sao lại đối xử với cậu như vậy, tàn nhẫn bắt cậu hai lần đứng đợi ngoài cửa phòng cấp cứu, chỉ có thể chờ đợi, cầu nguyện cho hai người quan trọng trong cuộc đời của mình an toàn, cầu mong thần chết không mang họ đi. Cậu chỉ ước người đang nằm bên trong là cậu chứ không phải hai người họ, cậu thực sự sợ hãi, cậu lạc lối, hai mắt đăm đăm nhìn qua ô cửa kính bé xíu phòng cấp cứu nhưng cũng chỉ nhìn được bóng lưng mặc áo xanh của bác sĩ, tàn nhẫn đến mức rút kiệt sinh lực của cậu, cậu trượt xuống đất, lưng dựa vào cánh cửa lạnh lẽo, bó gối ngồi trên sàn nhà miệt mài lâm bầm:

"Tiểu Khải, anh nhất định phải cố lên. Vương Nguyên đã không sao rồi, anh nhất định cũng không được xảy ra chuyện gì. Nếu không em và cậu ấy sẽ tìm anh tính sổ dưới hoàng tuyền."

End chap 14

CHAP 15: GẶP NGUY HIỂM

[Chương trước](#) [Chương sau](#)

Dịch Dương Thiên Tỉ chờ bên ngoài không biết bao lâu, dường như dài đến nỗi trút hết sức lực của cậu cậu ngủ thiếp đi. Đến khi cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, lưng mất đi điểm tựa cậu mới giật mình tỉnh dậy v ò vập hỏi vị bác sĩ vừa mới bước ra, trên khuôn mặt ông căng thẳng mệt mỏi lấm tẩm mồ hôi ông vừa đi ra từ cuộc chiến giành giật sinh mạng của bệnh nhân với Thần Chết:

"Bác sĩ, sao rồi? Bệnh nhân trong đó, Vương Tuấn Khải ra sao rồi?"

Bác sĩ nhìn biểu hiện trên khuôn mặt cậu, bu ãn bã sụp mắt xuống:

"Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, cú va đập quá mạnh phần đầu bị chấn thương nặng, vai và cẳng chân đầu bị gãy, có thể sống sót qua khỏi cơn nguy kịch hay không còn nhờ vào nghị lực của cậu ấy."

Bác sĩ nói xong trực tiếp bước đi, trải qua bao nhiêu chuyện tương tự rồi nhưng ông vẫn không thể nào dám nhìn khuôn mặt đau khổ của người khác/

Dịch Dương Thiên Tỉ chờ đến lúc xuống ba bước, may mắn có bức tường phía sau chống đỡ khiến cậu không gục ngã.

Trên chiếc xe chở Vương Tuấn Khải đến phòng chăm sóc đặc biệt, Dịch Dương Thiên Tỉ vội vàng chạy theo nhưng cũng bị cản ở ngoài không được vào, tình hình Vương Tuấn Khải hết sức nguy kịch nên hạn chế tiếp xúc, hạn chế gây ồn ào đối với bệnh nhân.

Dịch Dương Thiên Tỉ tiều tụy như cái xác không hồn, ngày ngày chạy qua lại giữa hai phòng bệnh, chăm sóc Vương Nguyên hoặc là qua ô cửa kính theo dõi tình hình Vương Tuấn Khải xem biểu hiện của anh đã khá hơn tí nào hay chưa. Cậu không dám cho cha mẹ Vương Tuấn Khải biết rằng anh đang ở trong bệnh viện đang gặp nguy kịch, nhưng mà liệu có thể dấu mãi

không?

Tình hình Vương Nguyên ngày càng khá hơn, bác sĩ nói vài ngày nữa cậu ấy có thể tỉnh lại. Dịch Dương Thiên Tỉ mong chờ hơn bao giờ hết, cậu sợ cái cảm giác một mình đối diện với mọi chuyện lắm rồi.

...

Hứa Mễ Mễ thi thoảng mỗi khi rảnh lại gọi điện cho Dịch Dương Thiên Tỉ hỏi thăm tình trạng của Vương Nguyên, mà Dịch Dương Thiên Tỉ lại giấu cô chuyện của Vương Tuấn Khải, cả công ty cũng ếm nhem chuyện này với báo chí và truyền thông, tin đồn lan ra ngoài, TFENT hẳn là sẽ bị khủng bố.

Hứa Mễ Mễ vô cùng muốn dứt ra khỏi đồng công việc bận bịu để đến thăm Vương Nguyên nhưng không được, công việc chất ngập đầu thời gian thảnh thơi còn không có.

Hôm nay cô tạm được nghỉ ngơi nửa ngày, ngồi trong nhà đọc sách xem tivi, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn tờ lịch đã được đánh dấu, mười ngày nữa là thời hạn hai tháng đến rồi, Vương Nguyên lại đang bị thương, cô sẽ nhân cơ hội này để bỏ trốn hay là tự mình đi nhờ pháp sư Uông đầu thai chuyển kiếp đây. Cô do dự, cô càng lưu luyến trần thế này thì trong tâm càng nhiều chấp niệm càng nhiều ham muốn.

Với tay lấy cuốn sách mang tên: "Hành trình về phương đông" đột nhiên một chiếc hộp từ trên đó rơi xuống cũng may cô phản xạ nhanh nếu không chiếc hộp chắc sẽ làm cô vỡ đầu, trấn thương sợ hãi.

Chiếc hộp rơi xuống đất vang lên một tiếng cộp, nắp hộp bung ra, vương vãi trên đất là những tấm hình của một cậu bé, Hứa Mễ Mễ ngồi xuống xem cho rõ chợt vui mừng khi nhận ra bên trong đầu toàn là ảnh của Vương Nguyên, cô thích thú nhặt từng bức lên ngắm:

"Dễ thương quá."

Từng tấm hình hình ảnh nhỏ của Vương Nguyên cô đều cẩn thận ngắm, đột nhiên có một tấm ảnh, lật ngược để lộ dòng chữ được viết nắn nót cẩn thận: "Vương Nguyên, em yêu anh."

Hứa Mễ Mễ sửng sốt, tay run rẩy lật lại từng tấm ảnh ở đằng sau tất cả đều có đề chữ:

"Vương Nguyên em rất nhớ anh." Không thì là "Vương Nguyên, em thích anh." ...

Hứa Mễ Mễ hậu đậu đánh rơi tất cả chồng ảnh trên đất, thì ra từ trước đến nay người mà cô chiếm thân xác cũng yêu mến Vương Nguyên cô ích kỉ

đoạt đi thân xác của cô ấy để được sống tiếp lại còn muốn cướp đi cả người con trai mà cô ấy yêu thương, cô thực sự xấu xa cô kinh tởm chính bản thân mình, từ khi nào lại trở nên hèn hạ như vậy. Cô nên đẻ thai sớm thôi, cô không nên ở lại nơi này nữa, thời gian qua đối với cô đã là quá đủ rồi, dù sao qua lời Diệp Dao cô cũng đã biết nguyên nhân cái chết của mình, theo giao kèo cô phải đi thôi. Nhưng trước khi đi, cô muốn đứng từ xa nhìn cha mẹ mình lần cuối.

Vẫn ngôi nhà đơn sơ đó, ngôi nhà hơn hai mươi năm cô sống, qua cánh cửa sổ nhìn hai thân hình già yếu che chở nhau mà cô lại xúc động bật khóc, cô còn muốn đi gặp một người nữa, gặp Vương Nguyên, nhưng cô sợ bản thân gặp rồi sẽ lại nảy sinh tà niệm, không muốn đẻ thai chuyển kiếp nữa.

Cô buồn bã xoay người khẽ nhìn hai người lần cuối nói lời tạm biệt, đột nhiên cảm nhận một vật gì đó cứng rắn phang vào đầu, một màu đen kịt ập đến, cô ngất xỉu giữa lòng đường.

...

Hứa Mễ Mễ lèm nhèm mở đôi mắt nặng trĩu nhận ra khung cảnh xung quang mình toàn màu đen, thích ứng một lúc mới nhìn được những hình ảnh mờ mờ, đoán biết chắc đây là một nhà kho bỏ hoang nào đó nhưng ai mà lại bắt cô đến đây, không phải anti fan đó chứ. Hứa Mễ Mễ chột rùng mình, cô còn muốn đi tới chỗ pháp sư Uông, cô phải bảo vệ thân xác Hạ Mỹ Kỳ. Hứa Mễ Mễ dùng hết sức bình sinh vùng dậy, mặc dù đầu vẫn còn đau đột nhiên cần cổ của cô bị ai đó gắt gao nắm chặt, như muốn một phát bẻ gãy nó làm đôi. Hứa Mễ Mễ hơi thở ngất quăng cổ hỏi:

"Người... Người là ai? Sao lại muốn giết tôi?"

Đối phương im lặng không trả lời, bàn tay tăng thêm lực đạo. Hứa Mễ Mễ thẩn thán không ổn, dùng hết bình sinh nhấc chân đạp một cước vào bụng kẻ giấu mặt khiến hắn khẽ rên một cái, bàn tay thả chiếc cổ của cô ra ôm lấy bụng mình. Hứa Mễ Mễ nhân cơ hội bỏ chạy, nhưng vì bên trong quá tối cô liên tục bị vấp ngã, nhưng vẫn không bỏ cuộc, bò dậy chạy tiếp, cô đã chiếm thân xác của Hạ Mỹ Kỳ thì cô nhất định phải hoàn trả lại nó nguyên vẹn, cô cần tìm đến nơi có ánh sáng đã.

...

Tiếng chuông bên tai vang lên dữ dội, khiến Vương Nguyên đang hôn mê chột mở mắt, khó nhọc nhìn ngó xung quanh, tất cả đều là màu trắng, cậu đang ở trong bệnh viện hay sao?

Cậu thực sự rất mệt, còn muốn ngủ nữa, nhưng tiếng chuông vang lên thúc giục khiến cậu bất an, có phải Hứa Mễ Mễ đã xảy ra chuyện gì hay không? Dịch Dương Thiên Tỉ đi mua thức ăn từ bên ngoài trở về, thấy Vương Nguyên đã tỉnh cậu sung sướng chạy lại hỏi han:

"Vương Nguyên, cậu tỉnh rồi sao? Còn đau chỗ nào hay không?"

Vương Nguyên không trả lời câu hỏi của cậu, lảng sang vấn đề khác:

"Mễ Mễ đâu, cô ấy đâu rồi?"

Dịch Dương Thiên Tỉ lắc đầu ngao ngán thở dài:

"Aizz, Vương Nguyên lúc này rồi mà cậu còn lo cho cô ấy,. Cô ấy không cần cậu lo lắng như vậy đâu, cậu an tâm dưỡng bệnh là được rồi. Đừng nói với tớ là cậu thích cô ấy rồi nha."

Vương Nguyên nhắm mắt, không muốn phản bác:

"Giúp tớ gọi điện thoại cho cô ấy, tớ linh cảm có gì đó không ổn."

"Cậu thật là..."

...

Hứa Mễ Mễ thở hắt ra sau một cánh cửa sắt đã han gỉ, mắt gắt gao nhìn vào con người mặc toàn đồ đen đang đi lưng sục mình, cô nhìn thấy rõ ràng con dao sáng loáng trên tay người đó đang cầm, người này thực sự muốn giết cô, muốn giết Hạ Mỹ Kỳ?

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại chí mạng vang lên. Hứa Mễ Mễ sợ hãi đưa tay ra tắt, vô tình khiến nơi cô đứng một vầng sáng hắt lên, khiến kẻ mặc áo đen chú ý. Cô biết không thể trốn nữa nên lại bỏ chạy, dùng hết sức lực mà chạy, tiếng bước chân vẫn vãn phía sau vẫn vang lên không ngớt.

...

"Thế nào rồi?" Vương Nguyên khẩn trương, tiếng chuông vừa dừng được một lúc bây giờ vang lên giục giã, cậu hết nhẫn nại rồi.

"Không nghe máy." Dịch Dương Thiên Tỉ nhìn cậu nói.

"Chắc đã xảy ra chuyện gì rồi. Tớ phải đi tìm cô ấy."

Vương Nguyên lật chần bước xuống giường, nhưng còn chưa kịp bước xuống cả người đã truyền đến một cổ đau nhức khiến cậu khỗ sở nằm phịch xuống. Dịch Dương Thiên Tỉ lo lắng:

"Cậu muốn đi đâu chứ? Cậu còn đang bệnh mà."

"Thiên Tỉ, giúp tớ một chuyện."

Vương Nguyên vừa nói vừa gỡ tấm búa nhỏ xíu ở trong tai mình ra, khó khăn gắn vào cho Dịch Dương Thiên Tỉ, ngay lập tức tiếng chuông đập vào

tai cậu khiến Dịch Dương Thiên Tỉ như bị ảnh hưởng mà thập phần khân trọng.

"Cậu đi theo tiếng chuông, tìm Mễ Mễ giúp tớ."

"Tiếng chuông này là sao vậy?" Dịch Dương Thiên Tỉ khó hiểu

"Đừng hỏi nữa. Mau đi đi."

"Được."

...

Hứa Mễ Mễ càng chạy càng đuối sức, cố gắng vươn tới luồng sáng phía trước mặt, cuối cùng cô cũng leo được tới sân thượng, ánh chiều tà nhuộm đỏ bầu trời, nhuộm đỏ cả bộ quần áo như nhớp cô đang mặc trên người. Cô kiệt sức rồi, cô sắp không bảo vệ được Hạ Mỹ Kỳ nữa rồi, nhưng trước khi phải chết lần thứ hai cô muốn biết kẻ nào lại muốn đẩy cô đến đường cùng như vậy.

Cuối cùng người cần đến cũng đi đến nơi sân thượng, ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên người kẻ mê mị nguy hiểm lạ thường, khoe miệng cong lên nụ cười tàn nhẫn. Hứa Mễ Mễ không tin nổi vào mắt mình, miệng chỉ thốt lên được hai chữ:

"Diệp Dao."

End chap 15

CHAP 16: CHÂN TƯỚNG PHƠI BÀY

Chương trước

"Chạy khá lắm lên được tận đến đây rồi."'

Diệp Dao múa con dao găm trước t'ân mắt ánh mắt khẽ lướt qua Hứa Mễ Mễ ng'ĩ thần thờ trên n'ền đất rồi cười nửa miệng.

"Biểu cảm đó của cậu là cho ai nhìn vậy Mễ Mễ.Ồ đúng rồi cậu không nhớ vì sao cậu chết cơ mà để tôi nhắc lại một chút giúp cậu."

Diệp Dao lại gần đưa con dao găm lướt trên đôi gò má trắng mịn của Hạ Mỹ Kỳ, khiến Hứa Mễ Mễ giật mình tỉnh táo lại con người chăm chú nhìn đường đi của lưỡi dao đến khi cảm nhận thứ lạnh lạnh trên mặt được gia tăng lực đạo di chuyển ấn mạnh xuống cô hét lên:

"Đừng, đừng làm hại thân xác Hạ Mỹ Kỳ. Diệp Dao sao cậu lại đối xử với tớ như thế? Cậu mau bỏ dao xuống đi, có gì từ từ nói."

Diệp Dao nghe xong thì cười lớn:

"Tao buông ra để mày chạy mất à? Tao đâu có ngu. Mày nhớ vì sao mày chết đó không? Mười năm trước ý, như vậy mà đã mười năm rồi."

Hứa Mễ Mễ chột rùng mình, nhìn sắc mặt ả đáng sợ lúc này cô chột thấy có chút quen thuộc đâu lại ong ong khó chịu.

Tiếng quạ hoảng loạn kêu vang trời cùng tiếng đập cánh phành phạch trong không trung. Hứa Mễ Mễ mở to hai mắt, nhìn không có chủ đích.

"Về mặt như thế là nhớ rồi có phải không? Mày vẫn như thế vẫn quá ngu ngốc. Nhờ mày mà tao ngộ ra một chuyện không bao giờ tin tưởng người khác một cách mù quáng."

Nước mắt vô thức rơi, Hứa Mễ Mễ không kìm lại được, con người bi thống nhìn Diệp Dao:

"Tại sao chứ? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy. Chùm đèn sân khấu đó đột nhiên rơi xuống sao cậu lại đẩy tôi vào đó? Cậu là hung thủ giết chết

tôi."

Hứa Mễ Mễ gào lên, cô càng đau khổ khi nhìn thấy vẻ mặt vui thích sung sướng của Diệp Dao, giết cô từ trước đến nay cô ấy chưa từng hối hận chưa từng đau khổ dằn vặt hay sao?

"Haha mày hỏi tại sao à? Tại vì mày quá xuất sắc, quá giỏi, quá xinh đẹp, lúc nào mày cũng được ưu ái hơn tao, đi thi idol cũng là mày được giải nhất. Nếu mày là tao mày có chịu được không?"

"Chúng ta không phải là bạn hay sao?" Hứa Mễ Mễ ghen ngào nói

"Chúng ta đã từng làm bạn. Đúng thế, nhưng từ khi người tao thích chỉ nhìn về hướng mày chúng ta đã không thể làm bạn được nữa."

Diệp Dao túm lấy tóc của Hạ Mỹ Kỳ khiến cô kêu lên một tiếng "a" thê lương, đôi mắt đắm lệ nhìn cô.

"Giết mày một lần, làm ma còn không an phận muốn báo thù là sao? Vậy thì tao không ngần giết mày lần thứ hai giết luôn giết hết tất cả những người liên quan đến mày, giúp đỡ mày để cô lập mày. Cảm giác rất tuyệt đúng không?"

Hứa Mễ Mễ sưng người tay gạt mạnh bàn tay đang túm tóc mình ra. Da đầu ê buốt, nhìn trên tay Diệp Dao là một túm tóc đen nhánh.

"Cậu, là cậu làm hại Vương Nguyên, khiến anh ấy bị rơi xuống vực thẳm."

Hứa Mễ Mễ không ngừng lùi lại phía sau, cô kinh tởm con người độc ác hơn cả loài dã thú đang đứng trước mặt mình.

Diệp Dao cười khẩy, từng bước Hứa Mễ Mễ lùi xuống lại là một bước cô tiến lên, ánh mắt thích thú nhìn ra phía ban công đằng xa, nếu để Hứa Mễ Mễ rơi xuống dưới đó thì...

"Đúng vậy, tao chỉ là động tay động chân vào đại an toàn của cậu ta thôi. Ai bảo cậu ta ngu ngốc đến hỏi chuyện tao làm gì. À còn cả tên Vương Tuấn Khải, đẹp trai xuất sắc thì cũng chỉ đến đó thôi, nằm đó mà chờ chết."

Hứa Mễ Mễ đứng lại, như không tin vào tai mình, hai mắt trống rỗng, lệ dường như đã cạn không thể tuôn ra được nữa. Giới hạn lớn nhất của nỗi đau chính là không thể rơi lệ, không thể nói bất cứ điều gì. Người bạn từng cùng cô vui vẻ từ khi nào sau lưng cô đã nhìn cô bằng ánh mắt hận học muốn giết người, từ khi nào trở thành con quỷ đáng sợ như vậy.

"Thế nào? Có phải rất đau lòng, rất muốn chết không? Để tao giúp mày thành toàn. Lần này giết mày tao sẽ ưu ái thêm cho mày một lá bùa này, giúp mày hồn bay phách tán không bao giờ nhập luân hồi được nữa."

Diệp Dao rút trong túi ra một lá bùa quơ quơ trước mặt Hứa Mễ Mễ. Lá bùa chỉ vừa mới xuất hiện mà Hứa Mễ Mễ cảm giác như sinh lực bị rút cạn, khó khăn gặp người thờ đốc. Toàn thân mềm nhũn không còn sức lực để chạy, cô muốn bảo vệ thân xác Hạ Mỹ Kỳ nhưng lực bất tòng tâm mất rồi. Chỉ hối hận một chuyện, đáng lẽ ra cô không nên cố chấp đi tìm sự thật, nên nghe lời Diêm Vương gạt bỏ chấp niệm mà đầu thai, không nên chẳng may mắc kẹt trong thân xác Hạ Mỹ Kỳ như vậy sẽ không ai bị tổn thương không ai đau khổ. Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải vì cô mà bị thương không rõ sống chết, cô có bị hồn bay phách tán cũng không rửa được tội nghiệp của mình.

"Hiệu nghiệm thật đấy. Tao vốn không tin lắm vào mất cái này nhưng nhìn bộ dạng mặt mày xanh mét đồ mồ hôi lạnh của mày thì tao cũng tin rồi đấy. Xem ra cũng không cần tốn công sức từ đây đẩy mày xuống dưới nữa rồi, để mày chết dưới con dao của tao là nhanh nhất. Chịu chết đi."

Diệp Dao điên cuồng cưỡi dao lao tới, Hứa Mễ Mễ không còn sức để tránh nhắm mắt đứng im mặc kệ con dao tử thần tới cướp đi mạng sống của mình.

Phập. Tiếng dao chọc qua da thịt ngọt lịm. Hứa Mễ Mễ cảm giác nóng ấm nơi bụng mình, cùng một bàn tay vững chãi ôm cô trong lòng, cô không hề cảm thấy đau đớn mới bàng hoàng mở mắt ra. Khuôn mặt đau đớn của Dịch Dương Thiên Tỉ đập vào trong mắt, vòng tay ôm cô nói lỏng dần rồi trượt xuống, nơi thắt lưng bị đâm xuyên không ngừng chảy máu tạo thành một vũng máu lớn chói mắt.

Hứa Mễ Mễ hoảng sợ ôm lấy cơ thể cậu đang trượt xuống nhưng sức lực không có nên cơ thể cậu vẫn cứ nằm lạnh lẽo trên sàn nhà, ánh mắt cậu vẫn dịu dàng nhìn cô. Hứa Mễ Mễ hoảng loạn gọi tên cậu:

"Thiên Tỉ, Thiên Tỉ, anh sao rồi? Đừng dọa em."

Hốc mắt cay xè, cô nghĩ nước mắt đã cạn khô ai ngờ một lần nữa lại chảy xuống.

"Vương Nguyên nói anh bảo vệ em... Bọn anh cũng hứa sẽ giúp em... cho nên bọn anh nhất định thực hiện lời hứa."

Dịch Dương Thiên Tỉ máu chảy quá nhiều sắc mặt tái xanh nói xong liền ngất lịm đi.

Diệp Dao ở bên cạnh vẫn còn kinh ngạc hai mắt mở to, ba chàng trai nhất nhất bảo vệ một con ma, cái này là chuyện cười gì, cô ngửa mặt cười lớn, cười đến nỗi ruột gan muốn đứt lìa:

"Ha ha ha Hứa Mễ Mễ xem cô là ma r ồi mà còn có đàn ông theo, hy sinh mạng sống để bảo vệ. Tài cán của cô quả không t ồi."

Hứa Mễ Mễ đau đớn lay lay người cậu nhưng đôi mắt cậu vẫn nhắm nghiền, không mở ra nghe tiếng cô gọi. Một giọt lệ từ hốc mắt rơi xuống tọa trên khuôn mặt cậu, giọt lệ đỏ chói, huyết lệ h ồi ma trình nữ.

Ánh mắt bỗng đỏ ng ầu giận dữ, cô từ từ đứng dậy, ngửa cổ cười thật lớn cười đến nổi trời đất ai oán, chim chóc bay loạn khỏi tổ r ồi rơi xuống đất mà chết. Diệp Dao nghe thấy tiếng khóc khốc mắt không tự chủ mà cũng rơi lệ, đưa tay lên lau cũng là một màu đỏ chói, huyết lệ, hốc mắt của cô chảy máu chỉ vì tiếng khóc thê lương kia.

Gió bắt đầu thổi, thổi loạn mái tóc của Hứa Mễ Mễ khiến nó bay tứ tung trong không trung, ánh mắt đỏ rực khát máu như loài dã thú. Sức mạnh của tấm bùa kia đã không thể ảnh hưởng đến cô vì cô hiện tại đã vì bị Diệp Dao áp bức đến bước đường cùng mà trở thành linh h ồi ác quỷ, lao như cắt đến bên cạnh Diệp Dao, nắm lấy c ần cổ của cô, hai tay không ngừng gia tăng lực đạo siết chặt, giọng nói âm trầm khàn khàn nơi cổ họng:

"Là mày ép tao. Tao sẽ thành toại cho mày. Linh h ồi của mày, rất ngon đấy."

Hứa Mễ Mễ nói xong không quên liếm mép hưởng thụ, bàn tay đưa cổ Diệp Dao vào g ần hàm răng của mình. Diệp Dao sắc mặt trắng hơn tờ giấy, tuyệt vọng muốn vùng vẫy nhưng cơ thể giống như không theo sự đi ều khiển chỉ có thể đứng im mặc Hứa Mễ Mễ làm gì cô ấy thích.

"Không được tạo nghiệt."

Một giọng nói mạnh mẽ vang lên, tiếng tràng hạt rơi vụng v ề trên n ền đất vang vọng bên tai.

Hạ Mỹ Kỳ cùng Diệp Dao thân thể dần trượt xuống nơi mặt đất. Hứa Mễ Mễ nhờ phép thuật của pháp sư Ôn Ngự mà thoát khỏi thân xác Hạ Mỹ Kỳ, cơ thể vùng bầy điên cu ồng bị quấn quanh bởi sợi dây của Ôn Ngự, càng muốn cử động, sợi dây lại thít chặt. Ôn Ngự nhìn cô thở dài một tiếng:

"May mà đến kịp, cô có biết nếu như cô giết người ở nhân gian cô sẽ không bao giờ có thể đi ều thai chuyển thế được hay không?"

Ôn Ngự bước lên phía cô, dán lên trán Hứa Mễ Mễ một tấm bùa khiến ánh mắt cô dần dịu lại, mơ h ồ nhìn những gì vừa xảy ra. Cô vừa biến thành linh h ồi ác quỷ dọa nạt người khác, nhìn khuôn mặt nhuộm đ ầy máu tươi

của Hạ Mỹ Kỳ cô lại đau đớn khôn nguôi, cũng vì cô khiến Hạ Mỹ Kỳ chịu dày vò nhiều như vậy.

Pháp sư Uông thấy cô không trả lời thì cũng im lặng, may mắn ông nghe thấy tiếng chuông kêu liên hồi liên chạy tới, nếu không hậu quả thật khôn lường, ông cũng sẽ ân hận suốt đời vì việc làm của mình. Ánh mắt ông chợt liếc qua Diệp Dao đang từ từ góc đầu dậy, ánh mắt điên dại nhìn xung quanh:

"Có ma, có quỷ."

Hứa Mễ Mễ vẫn đứng yên tại chỗ mắt chuyển tầm nhìn qua Dịch Dương Thiên Tỉ tuy bị trói nhưng cô vẫn có thể bay tới chỗ cậu trong một cự li ngắn.

"Pháp sư Uông, làm ơn gọi cấp cứu cho anh ấy."

Uông Ngự theo tiếng nói của cô chạy đến xem tình hình. Nhất thời không để ý đến Diệp Dao hóa điên vì quá hoảng loạn đang mon men lại gần lan can, cười ngây ngốc treo lên phía trên, thích thú kêu "Ya, Ya" một cái như đang cưỡi ngựa, một cơn gió bất ngờ thổi đến đem thân thể không vững vàng của Diệp Dao thổi bay, rơi xuống từ trên sân thượng cao 50 mét.

Hứa Mễ Mễ ánh mắt lướt qua, đứng tử co rúm lại, cô vội vàng chạy lại như muốn tóm lấy Diệp Dao nhưng không được, bàn tay cô xuyên qua bàn tay đang buông lỏng của cô ấy. Diệp Dao cứ thế rơi xuống, Hứa Mễ Mễ còn nhìn thấy rõ nụ cười thanh thản lúc đó của cô. Không gian vang lên một tiếng bịch nặng nề, một giọt nước mắt của Hứa Mễ Mễ rơi xuống, coi như đây là món quà cuối cùng cô tặng cho Diệp Dao. Khi hôn phách Diệp Dao thoát ra ngay lập tức bị phán quan đưa đi. Uông Ngự nói, sống làm người gây quá nhiều oan trái đến khi chết đi sẽ bị trừng phạt thích đáng, đây xuống mười tám tầng địa ngục cho hôn bay phách tán. Cô cũng suýt nữa đã giết chết Diệp Dao suýt chút thì dẫn thân vào giới quỷ, cô lơ lửng bên cạnh Uông Ngự, nhìn Dịch Dương Thiên Tỉ và Hạ Mỹ Kỳ được đưa lên xe cứu thương mới lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng như giải tỏa được khúc mắc trong lòng:

"Pháp sư Uông, giúp tôi được siêu thoát có được không?"

"Cô không muốn đi gặp mặt những người bạn của cô lần cuối à?" Pháp sư Uông đưa mắt nhìn cô, đợi câu trả lời.

Nhưng cô lại lắc đầu:

"Không cần đâu, nhìn thấy họ tôi lại không nở đi, sẽ nổi tà niệm thành linh hồn ác quỷ mất."

"Được. Vậy chúng ta bắt đầu thôi."

Hứa Mễ Mễ nhớ lại những kí ức ngắn ngủi nhưng hạnh phúc của hai tháng qua, ba chàng trai như từ thiên đường giáng xuống cứu vớt cuộc đời cô, một chàng trai trong đó vô tình cướp mất trái tim cô. Hồn phách hoá thành một luồng sáng nhập vào luân hồi:

"Vương Nguyên, Vương Tuấn Khải, Dịch Dương Thiên Tỉ, cảm ơn ba anh rất nhiều. Em nhất định sẽ phù hộ cho các anh sống thật tốt."

...

Ánh đèn sân khấu rực rỡ dát bạc ba thân ảnh đang phiêu trong tiếng nhạc, phía dưới là tiếng reo hò không ngớt của fan hâm mộ. TFBOYS tên nhóm nhạc đã đi vào huyền thoại, thực hiện lời hứa mười năm và còn tiếp tục bước đi trên con đường CBiz huy hoàng mà cũng đầy thử thách này.

Nhưng không một ai biết trong lòng ba con người tài hoa nơi sân khấu kia đều tồn tại một cái tên Hứa Mễ Mễ, cô gái tốt bụng trong sáng, gặp cô khiến họ trưởng thành hơn, quyết tâm hơn, nghị lực của cô là tấm gương là động lực giúp họ vượt qua khó khăn thử thách.

Tiết mục kết thúc, TFBOYS đi về phía hậu trường, đột nhiên đầu đó vang lên giọng nói trẻ con trong trẻo:

"TFBOYS, em yêu các anh, em yêu anh Vương Nguyên."

Vương Nguyên giật mình quay lại, nhìn bé gái nhỏ nhắn chỉ cao đến chân mình thì bật cười, cậu ngẩng xuống đối diện với cô bé:

"Em bé, em tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Cảm ơn em vì đã thích bọn anh nhé."

Cô bé cười híp mắt, ngây thơ trả lời:

"Em tên Hứa Mễ Mễ, năm nay em năm tuổi rồi."

Vương Nguyên kinh ngạc nhớ lại, khoe miệng giương lên nụ cười nhẹ, Hứa Mễ Mễ cũng đã đầu thai được sáu năm rồi, đã không ở bên cả ba người sáu năm rồi. Nụ cười của cậu chợt nở rộ, vốn định tiếp lời cô bé thì giọng nói của Dịch Dương Thiên Tỉ lại vang lên:

"Vương Nguyên, cậu đang làm gì vậy? Mau đi thay đồ đi, bắt tóc và Tiêu Khải đợi đến bao giờ, còn Hạ Mỹ Kỳ đang đợi cậu nữa đó. Hẹn hò gì mà không có lấy một chút khăn trương, cậu có thật lòng với người ta không vậy."

Nhìn sắc mặt cau có của Dịch Dương Thiên Tỉ Vương Nguyên chợt mỉm cười, chạy lại phía cậu không quên chào tạm biệt cô bé dễ thương không biết làm cách nào mà vào được phần hậu trường của idol:

"Mẽ Mẽ, tạm biệt. Hẹn gặp lại."

Cô bé nhỏ nhắn tên Hứa Mẽ Mẽ cười rạng rỡ đưa tay vẫy chào bóng lưng Vương Nguyên ngày càng khuất xa.

Đã có duyên phận thì kiếp này hay kiếp sau đều có thể gặp được nhau.

..... The End.....